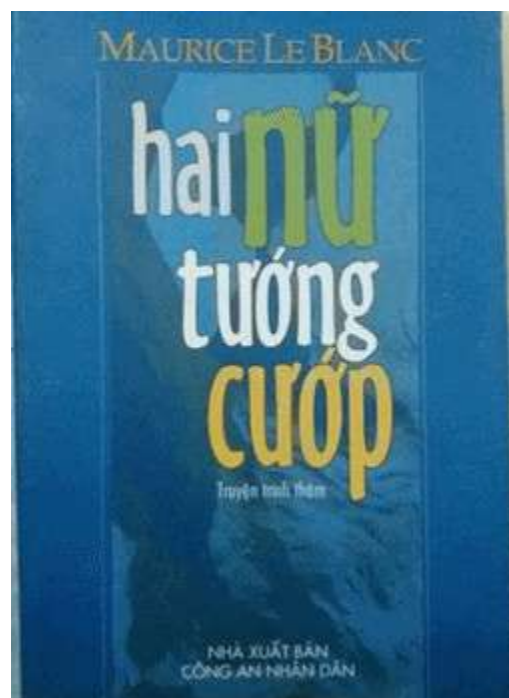

MAURICE LE BLANC

hai nữ tướng cướp

truyện trinh thám

NHÀ XUẤT BẢN
CÔNG AN NHÂN DÂN

Tên ebook: Hai nữ tướng cướp

Tác giả: Maurice Leblanc

Bộ sách: Arsene Lupin

**Thể loại: Tiểu thuyết, Trinh thám, Văn học
phương Tây**

Dịch giả: Doãn Doãn

Nhà xuất bản: Công An Nhân Dân

**Công ty phát hành: Doanh nghiệp sách Thành
Nghĩa**

Số trang: 360

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13 x 19 cm

Giá bìa: 34.500

Năm xuất bản: 2004

**Tạo prc: Hoa quân tử - fb.com/
nhut.huynhminh.129**

**Ebook: Đào Tiểu Vũ ebook – www.dtv-
ebook.com**

GIỚI THIỆU:

I - NGƯỜI ĐẸP MẮT XANH

II - NHỮNG CUỘC ĐIỀU TRA

III - NỤ HÔN TRONG BÓNG TỐI

IV - VỤ CƯỚP BIỆT THỰ B..

V - CON CHÓ TRUNG THÀNH

VI - GIỮA VÒM LÁ

VII - CỬA ĐỊA NGỤC

VIII - CHUẨN BỊ VÀ BỐ TRÍ ĐẤU TRANH

IX - CÁI CHAI ĐỰNG LỜI THÚ TỘI

X - LỜI NÓI GIÁ TRỊ NGANG HÀNH ĐỘNG

XI - MÁU CHẢY

XII - NƯỚC NGẬP

XIII - BÓNG ĐÊM

XIV - NGUỒN NƯỚC JOUVENCE

GIỚI THIỆU:

Một cuộc phiêu lưu nữa của Asene Lupin. Không quá khó khăn khi mọi thứ gần như nằm trong tầm tay chàng. Càng đọc về chàng trộm hào hoa, càng có cảm giác Maurice Leblanc xây dựng nhân vật này để "chống lại" những điều mà ông bất mãn - với thời cuộc chẳng hạn, hoặc với chính phủ... :-)

Nhân vật của ông càng ngày càng kiêu hãnh, có đôi lúc khá tự phụ.

Đọc mấy chương đầu, có thể các bạn sẽ thấy quen quen, vì truyện này đã được trích giới thiệu trong một quyển trước đây mà mình đã làm (tuy nhiên không nhớ là quyển nào). Một chuyến phiêu lưu khá thú vị và mọi thành công đều dựa vào khả năng phán đoán, hành động và thấu hiểu tâm lý đối thủ.. của Arsene Lupin.

Mời các bạn đón đọc.

I - NGƯỜI ĐẸP MẮT XANH

Nam tước Raoul de Limégy tản bộ trên các đại lộ của thủ đô Paris. Anh hoạt bát như một người đàn ông nhàn nhã chỉ ngắm nhìn để tận hưởng cuộc sống; cảnh đẹp và những hoạt động vui vẻ của phố xá mà thủ đô Paris phô bày trong những ngày sáng sủa của tiết tháng tư. Với vóc người tầm thước, anh có bóng dáng vừa dong dỏng cao lại vừa khỏe khoắn. Ở các bắp tay rắn rỏi, những ống tay áo của chiếc áo khoác phồng lên, và phần trên của thân người khoe ra một hình thể thanh mảnh, dẻo dai. Sự khéo léo của những đường cắt may và màu sắc của quần áo chứng tỏ người đàn ông này chú trọng việc ăn mặc.

Khi đi qua trước trường luyện võ, anh có cảm giác như có một gã đàn ông đang bước gần anh và đang

theo dõi một người đàn bà; cảm giác ấy làm cho anh muốn kiểm tra ngay có đúng như vậy không.

Đối với Raoul, dường như chẳng có gì buồn cười, vui thú hơn khi chứng kiến cảnh một người đàn ông lẻo đẻo theo sau một người đàn bà. Vậy là anh bám sát gã đàn ông ấy, và cứ thế, cả ba người, người nọ sau người kia với một khoảng cách thích hợp. Họ lững thững đi dọc theo các đại lộ ồn ào, náo động.

Nam tước De Limégy phải vận dụng toàn bộ kinh nghiệm của mình để đoán thử người đàn ông ấy là ai mà đã kín đáo đóng vai một kẻ hào hoa đến mức người đàn bà không hề nghi ngờ gì cả. Limégy cũng thận trọng trà trộn vào dòng người đi rong. Anh bước gấp để nhìn cho rõ cả hai nhân vật.

Nhìn sau lưng, gã đàn ông kia khác hẳn mọi người ở một đường ngói thẳng tắp trên đầu, rẽ đôi mái tóc đen chải sấp và ở cách ăn mặc chừng chặc làm nổi bật đôi vai rộng và một thân hình cao lớn. Nhìn đằng trước, gã phô ra nét mặt nghiêm trang với chòm râu cằm chải chuốt và nước da tươi tắn, hồng hào. Gã đàn ông dễ chừng ba mươi tuổi, bước đi dứt khoát với điệu bộ trịnh trọng nhưng dáng vẻ thì dung tục. Ngón tay gã đeo đầy nhẫn. Đầu điều thuốc lá gã đang hút loé lên ánh lửa vàng.

Raoul bước gấp. Người đàn bà khoẻ mạnh, tự tin, dáng vẻ quý phái, bước những bước khoẻ khoắn trên hè phố. Trông cô giống người Anh quốc với cặp giò thon thả và đôi mắt cá chân nhỏ nhắn đã làm dịu bớt những nét tương phản giữa dáng dấp và cử chỉ của nàng. Gương mặt của nàng rất đẹp, càng rạng rỡ hơn nhờ cặp mắt xanh lam tuyệt diệu và mớ tóc hoe rất dày màu đồng sáng. Khách đi đường phải chậm bước,

ngoảnh nhìn lại, còn người đàn bà thì dường như thờ ơ trước sự ngưỡng mộ tự nhiên của đám đông.

Raoul thầm nghĩ: “Chà, quý phái làm sao ! Nàng không đáng để cho con người đầu chải sáp kia theo đuổi. Anh ta là thế nào nhỉ ? Đúng là một kẻ làm dáng vô duyên đi săn tìm may rủi. Ủ, có thể như vậy. Gã đàn ông hoàn toàn có cái đầu của một anh chàng đào hoa, tự tin mình được đàn bà ngưỡng mộ.”

Người đàn bà băng qua quảng trường nhà hát, không quản ngại xe cộ chen chúc cản đường. Một chiếc xe độc mã chờ hàng chắn lối đi, nàng ung dung nắm lấy dây cương của con ngựa làm cho chiếc xe chao đảo, dừng lại. Người đánh xe nổi khùng nhảy xuống, chửi rửa tục tằn. Nàng tổng cho hấn một nắm đấm vào giữa mũi làm máu trào ra. Ngay khi ấy, một viên cảnh sát có mặt đòi nàng giải thích sự việc, nàng quay ngoắt và bình thản bước đi.

Trên đường phố Auber có hai thằng bé đấm đá nhau, nàng nắm lấy cổ áo của chúng, hất chúng ra xa nhau đến mười bước rồi ném cho chúng hai đồng tiền vàng.

Đến đại lộ Haussmann, nàng bước vào một cửa hàng bánh ngọt. Từ xa, Raoul nhìn thấy nàng ngồi sau một chiếc bàn. Gã đàn ông đi theo không cùng vào, nhưng đã đến ngồi ở một chỗ khuất để quan sát và không để nàng nhận thấy.

Người đàn bà trẻ gọi nước trà và bốn lát bánh nướng rồi đưa lên miệng ăn, hai hàm răng tuyệt đẹp.

Những người ngồi gần ngắm nhìn nàng. Nàng vẫn điềm nhiên và gọi thêm bốn lát bánh nữa.

Nhưng một người đàn bà trẻ khác ngồi ở chiếc bàn xa hơn cũng thu hút được sự tò mò của thực khách. Nàng cũng có mái tóc hoe vàng như cô gái

người Anh, với những dải băng lượn sóng, ăn mặc không sang trọng bằng, nhưng hợp kiểu cách của người con gái Paris. Có ba đứa trẻ ăn mặc rách rưới vây quanh nàng. Nàng đã phân phát cho chúng những chiếc bánh ngọt và cho chúng mỗi đứa một cốc xi-rô lựu. Nàng đã gặp chúng hồi nãy ở cửa ra vào, cho chúng ăn uống để có được niềm vui khi thấy những cặp mắt của chúng sáng lên vui sướng và những đôi má lem luốc sữa kem. Chúng không dám nói chuyện vì miệng chúng còn đầy ứ bánh. Nhưng chúng là trẻ con nên nàng càng thú vị đùa giỡn thả cửa với những gương mặt hồn nhiên ấy. Nàng chuyện trò vui vẻ với chúng: “Chúng ta nói gì với cô gái đi nhỉ ?... Nói to lên nào... Cô chưa nghe rõ... Không, cô không phải là bà... Phải nói là cô, cảm ơn cô...”

Rame de Limégy bị chinh phục ngay bởi hai điều: sự vui vẻ, vô tư và hồn nhiên của khuôn mặt cô gái, và sự quyến rũ sâu sắc của cặp mắt màu lục như ngọc bích có vân vàng ấy. Người ta không thể nào rời mắt được khi đã một lần nhìn thấy.

Với cặp mắt như thế, thường thì rất lạ, đượm buồn hay suy tư và có thể là biểu hiện thường tình của cả hai. Nhưng ngay khi ấy chúng ánh lên rạng rỡ của cuộc sống mãnh liệt hoà cùng với những đường nét khác trên khuôn mặt như khoé miệng tinh nghịch, những cánh mũi phập phồng và đôi má lúm đồng tiền tươi tắn.

Raoul tự nhủ: “Những niềm vui tột đỉnh hay những nỗi đau thương quá mức ? Không có điểm trung dung cho hai hạng người ấy”.

Anh quay mặt lại phía cô gái người Anh. Nàng thật đẹp, một cái đẹp khoẻ khoắn, thân hình cân đối và tầm vóc thanh thoát. Nhưng cô gái có cặp mắt màu

lục kia lại thôi miên anh nhiều hơn. Nếu người ta cảm phục vẻ đẹp của người đàn bà kiều diễm này thì người ta lại muốn làm quen với cái đẹp thuần phác của người con gái kia và hiểu sâu về bí mật đời tư của nàng.

Thế nhưng, anh do dự khi nàng trả tiền ở quầy và bước ra cùng ba đứa trẻ. Anh sẽ đi theo nàng hay ngồi lại ? Người đàn bà nào quyến rũ anh hơn ? Đôi mắt lục hay cặp mắt xanh lam ?

Anh vội vàng đứng dậy, ném tiền lên mặt quầy rồi bước ra. Cặp mắt màu lục lôi cuốn anh hơn.

Một cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt anh. Người con gái có đôi mắt xanh màu lục đang nói chuyện trên vỉa hè với con người đẹp mã làm duyên, tức anh đàn ông nửa giờ trước đây đã đi theo người đàn bà nước Anh như một kẻ si tình dè dặt hay như một anh cả ghen. Câu chuyện ồn ào, gay gắt. Cả hai đều nóng nảy, nói đúng hơn là như một cuộc giằng co, cãi vã. Rõ ràng là cô gái tìm cách bỏ đi, nhưng anh làm dáng vô duyên cản lại, Raoul đã sẵn sàng nhảy vào can thiệp.

Anh chưa kịp có thì giờ thì một chiếc taxi dừng lại trước hiệu bánh ngọt. Một người đàn ông đứng tuổi xuống xe, nhìn thấy cảnh tượng trên vỉa hè bèn chạy đến, giơ cao chiếc can và bằng một cái gậy nhẹ, chiếc mũ của con người chải sáp rơi xuống.

Sửng sốt, anh có mái tóc chải sáp lùi lại, sững sờ nhào đến, không quan tâm đến nhiều người đang tụ tập đến gần.

- Ông điên hay sao ! Ông là đồ điên ! - gã thốt lên.

Người đứng tuổi mới đến nhỏ con hơn bắt đầu nói và vung chiếc can lên thét lớn:

- Ta cấm anh nói chuyện với đứa con gái này. Ta là cha của nó và ta nói cho anh biết rằng anh chỉ là một tên khốn nạn !

Rồi người này và người kia đều run lên trong nỗi căm ghét lẫn nhau. Gã làm dáng vô duyên thu mình lại, mặc cho bị chửi rủa, chuẩn bị lao vào người lớn tuổi hơn, nhưng cô gái trẻ đã nắm lấy cánh tay của người tự xưng là cha về tận chiếc xe taxi. Gã có mái đầu chải sáp đã tách ra khỏi họ và nhặt chiếc can lên cho chủ của nó và bất thành linh gã thấy mình giáp mặt với một cái đầu xuất hiện giữa đối thủ của gã và gã - một cái đầu lạ và kỳ dị, con mắt bên phải hấp háy và cái miệng méo xệch bởi một nụ cười giễu cợt. Người đàn ông này ngậm điếu thuốc lá. Raoul. Anh nói bằng giọng khàn khàn:

- Ông làm ơn cho xin tí lửa.

Chuyện xin xỏ rõ ràng là không đúng lúc. Vậy anh ta muốn gì ? Gã đầu chải sáp phản ứng:

- Tôi không có lửa. Ông hãy để tôi yên !

- Nhưng có đây ! Ông vừa hút đấy mà - người đột nhiên xuất hiện khẳng định.

Gã chải sáp phát khùng, cố tránh ra, nhưng không được, ngay việc cử động tay cũng không thể. Gã cúi đầu nhìn xem có chướng ngại gì cản trở. Gã tỏ ra ngượng ngùng. Hai bàn tay của người mới xuất hiện siết chặt hai cổ tay của anh làm cho gã không cử động được. Một cái gọng kìm bằng sắt cũng không thể làm cho gã tê dại hơn. Người mới xuất hiện nhắc lại, giọng chắc nịch:

- Một chút lửa, tôi yêu cầu ông, thế mà ông nở từ chối. Thật khốn khổ !

Những người đứng quanh đấy cười ồ, gã đom dáng làm duyên phần nộ, nói xăng:

- Sao không để tôi yên hả ? Tôi đã bảo là không có lửa !

Người đàn ông mới xuất hiện lắc đầu buồn bã nói:

- Ông bất lịch sự quá thế ! Không bao giờ người ta lại từ chối một chút lửa đối với một người nhã nhặn thèm hút thuốc đã mở mồm xin.

Anh nới lỏng tay. Gã có mái đầu chải sáp được tự do, vội vàng vùng ra được. Nhưng chiếc xe đã chuyển bánh mang theo người đứng tuổi tấn công anh và cô gái có đôi mắt màu xanh lục. Raoul hài lòng. Thấy sự cố gắng của gã đầu chải sáp là trơ trên, hão huyền.

“Ta đã thắng” - Anh nghĩ khi nhìn anh kia co chân chạy. “Ta đã đóng vai anh chàng Don Quichotte che chở cho một người đàn bà đẹp không quen biết có cặp mắt màu lục, và nàng đã lẩn tránh không cho ta biết tên và địa chỉ. Không thể gặp lại nàng được rồi ! Biết làm thế nào nhỉ ?

Thế là anh quyết định quay về cô gái người Anh. Có lẽ là cô này đã lánh xa sau khi đã được chứng kiến cuộc cãi ồn ào trên vỉa hè. Raoul đuổi theo cô.

Anh thấy mình đang ở trong giờ phút mà cuộc sống có thể gọi là treo lơ lửng giữa quá khứ và tương lai. Một quá khứ đối với anh chứa đầy sự biến, một tương lai được dự báo cũng như thế, ở quãng giữa, chẳng có gì cả. Và trong trường hợp ấy, khi người ta đã ở cái tuổi ba mươi tư thì chính những người đàn bà, theo chúng ta nghĩ, thì họ nắm trong tay chìa khoá của số phận chúng ta. Chính vì cặp mắt màu lục đã biến đi nên anh phải điều chỉnh cuộc hành trình không chắc chắn của mình đi theo ánh sáng của đôi mắt xanh lam.

Song, gần như ngay khi ấy anh giả vờ đi theo một con đường khác rồi quay trở lại. Anh nhận thấy gã làm dáng vô duyên một lần nữa lại đi theo con mồi, và cũng như anh bị đẩy ra từ phía này lại xô vào từ phía khác. Rồi cả ba con người lại bắt đầu tản bộ và người đàn bà nước Anh có vẻ không hề nhận thấy thủ đoạn của những kẻ đang đeo đuổi nàng.

Dọc theo các vỉa hè chật chội, ngổn ngang, nàng thong dong đếm bước, luôn chăm chú nhìn tử kính, dừng dừng trước sự ngưỡng mộ thâm lặng của xung quanh. Cứ thế, nàng đến quảng trường Madeleine rồi qua phố Hoàng gia, ra ngoại ô Saint-Honoré, đến khách sạn Concordia.

Gã làm dáng vô duyên dừng lại, đi bách bộ, mua một gói thuốc lá rồi bước vào khách sạn. Raoul trông thấy gã nói chuyện với người gác cửa. Ba phút sau gã lại đi ra và Raoul đến gần người gác cửa hỏi chuyện về người đàn bà trẻ nước Anh có đôi mắt xanh lam khi nàng đi qua tiền sảnh và bước lên một chiếc ô tô mà người ta đã chất va li lên đấy cho nàng.

Vậy có phải nàng đi hẩn khỏi đây không ?

Raoul gọi một chiếc taxi:

- Bác tài, đuổi theo chiếc ô tô ấy !

Cô gái cho xe chạy thẳng một mạch và đến tám giờ thì xuống xe trước ga xe lửa Paris - Lyon. Nàng vào một quầy ăn uống gọi món ăn, Raoul ngồi cách đấy một quãng.

Ăn xong, nàng hút hai điếu thuốc lá rồi mãi đến chín giờ rưỡi nàng đến gặp một nhân viên của công ty Cook ngồi sau cửa lưới sắt để nhận vé tàu và biên lai gửi hàng. Sau đây, nàng sẽ đáp chuyến tàu tốc hành lúc chín giờ bốn mươi sáu phút.

Raoul nói với người nhân viên:

- Tôi biểu ông năm mươi phơ rãng, mong ông cho tôi biết tên của người đàn bà kia.

- Phu nhân Bakefield .

- Bà ấy đi đâu ?

- Thưa ông, đến Monte-Carlo. Bà ấy mua vé toa số 5.

Raoul suy nghĩ rồi quyết định. Đôi mắt xanh lam này có giá trị ở chỗ di chuyển. Thế rồi chính vì đi theo đôi mắt xanh lam mà anh sẽ biết được cặp mắt màu lục, và biết đâu vì người đàn bà nước Anh mà gặp lại gã làm dáng vô duyên, và từ gã làm dáng vô duyên lại đi tới đôi mắt màu lục ?

Anh quay lại lấy vé đi Monte-Carlo rồi nhanh chóng nhào ra sân ga.

Anh thấy người đàn bà nước Anh vừa bước lên bậc lên xuống trên cùng của một toa xe, lẫn vào giữa đám đông, rồi lại trông thấy nàng qua các ô cửa sổ, sau đó thấy nàng dừng lại cởi áo khoác.

Rất ít khách đi tàu. Đây là do vài năm trước chiến tranh, vào cuối tháng tư này, đi tàu tốc hành không tiện lợi cho lắm, không có toa giường nằm, cũng chẳng có toa ăn uống, tàu không đến Midi nên ít có khách mua vé hạng nhất. Raoul nhận thấy gần đầu tiên của toa xe số 5 này có hai người.

Anh đi trên sân ke khá xa với toa xe, thuê hai chiếc gối, mượn mấy tờ nhật báo và tạp chí mỏng ở toa thư viện lưu động, rồi khi còi xuất phát rúc lên, bằng một cú nhảy anh leo lên bậc toa xe số 5 và gần thứ ba như thể một hành khách đến phút chót mới kịp lên tàu.

Người đàn bà nước Anh ngồi gần cửa sổ. Raoul ngồi trên chiếc ghế dài đối diện nhưng gần hành lang đi lại. Nàng ngược mắt quan sát người mới lên tàu

này không có va li, ngay cả hành lý cũng không. Nàng không tỏ ra xúc động, bắt đầu mở một chiếc hộp lớn đặt lên đầu gối, lấy những thỏi sô cô la ra ăn.

Một người soát vé đi qua kiểm tra và bấm lỗ vé tàu. Con tàu chạy nhanh dần ra ngoại ô; ánh sáng của Paris xa dần. Raoul liếc nhanh những tờ báo, không hề thu nhận được gì đáng quan tâm trên ấy rồi đặt xuống.

Anh tự nhủ: “Chẳng có sự kiện gì, không một vụ phạm tội nào gây được ấn tượng. Con người trẻ tuổi này còn hấp dẫn hơn nhiều”.

Việc anh ngồi một mình trong cái ngăn kín đáo này với một người đàn bà không quen biết, nhất là lại đẹp nữa, và hai người sẽ ngủ qua đêm hầu như cạnh nhau, đối với anh có điều gì đấy không bình thường, trần tục mà anh rất vui thích. Vì thế anh quyết định không để mất thì giờ vào việc đọc báo mà chỉ trầm ngâm suy nghĩ và liếc trộm.

Anh hơi xích lại gần hơn cho đối diện hẳn với người đẹp. Người đàn bà nước Anh hẳn đã đoán được ông khách đồng hành trên cùng một ngăn tàu muốn nói chuyện và nàng không hề xúc động, hơn nữa cũng không sẵn sàng để tiếp chuyện. Thế là Raoul phải tự mình cố gắng vào đề trước. Như thế chẳng có gì trở ngại cho anh. Bằng một giọng hết sức lễ độ, anh nói:

- Dù tôi có vụng về trong cách phô diễn, tôi cũng xin mạo muội báo cho bà biết một điều có thể là quan trọng đối với bà. Tôi có thể được phép nói vài lời chứ ?

Người đàn bà chọn một thanh sôcôla, và không quay đầu lại, trả lời ngắn gọn:

- Vâng, nếu có vài lời,...thì xin ông cứ nói.

- Thì đây, thưa bà...

Nàng cải chính:

- Cô...

- Vâng, thưa cô. Tình cờ là tôi biết suốt ngày hôm nay, cô bị một ông theo dõi, ông ấy lập lờ cố không để cho cô biết, và...

Cô gái ngắt lời Raoul:

- Việc ông tiến hành quả là không đúng; nó làm cho tôi ngạc nhiên, trừ phi tôi là một người Pháp. Ông không có phận sự giám sát những người đi theo tôi.

- Thưa cô, theo tôi thì đây là con người rất đáng ngờ...

- Người ấy, tôi quen, ông ấy được giới thiệu đến gặp tôi năm vừa rồi. Tên ông ấy là Marescal, ít ra là ông ấy có sự tế nhị đi theo tôi từ xa nhưng không vào gần toa của tôi.

Raoul bị chạm tự ái, chỉ biết cúi đầu

- Hoan hô cô về cú đâm trực tiếp. Tôi chỉ còn biết im lặng thôi.

- Quả thế, ông chẳng còn gì khác là cứ làm thỉnh cho đến ga sau và tôi khuyên ông lúc ấy nên xuống tàu thì hơn.

- Một nghìn lần đáng tiếc ! Tôi có công việc ở Monte-Carlo nên không thể không đến đó được.

- Công việc của ông gọi ông đến đây từ khi ông biết tôi cũng đến đây chứ gì ?

- Không, thưa cô. Từ khi tôi trông thấy cô chiều nay trong cửa hiệu bánh ngọt trên đại lộ Haussmann cơ - Raoul nói thẳng.

Cô gái đáp lại rất mạnh:

- Không đúng, thưa ông. Sự ngưỡng mộ của ông đối với một người con gái rất trẻ có cặp mắt màu lục

rất đẹp hẳn đã kéo ông theo bước chân của người ấy nếu ông có thể đuổi kịp sau cuộc cãi cọ ồn ào xảy ra. Không thể được, ông mới lao theo dấu vết của tôi, thoát đầu khi tôi đến khách sạn Concordia. Ông đã để lộ cho tôi thấy ông là một người mảnh khảnh, rồi khi tôi đến quầy hàng ăn uống của nhà ga thì...

Raoul cảm thấy vui thích:

- Tôi rất cảm phục là không một việc làm nào của tôi và không một cử chỉ nào của tôi thoát khỏi con mắt của cô.

- Thưa ông, chẳng có gì thoát được đâu.

- Tôi hiểu, thưa cô. Xin lỗi một chút, tôi đề nghị cô có thể nói được tên của tôi không ?

- Raoul de Limégy, nhà thám hiểm từ Tây Tạng và Trung Á về.

Raoul không giấu được sự ngạc nhiên của mình.

- Xin cảm phục. Tôi rất hân hạnh muốn hỏi cô, do cuộc điều tra nào mà cô biết được ?

- Không một cuộc điều tra nào cả. Nhưng khi một người đàn bà trông thấy một người đàn ông nhào vào trong ngăn toa của mình ở phút chót vào lúc con tàu chuyển bánh mà chẳng có hành lý gì cả thì người đàn bà có nhiệm vụ tự mình phải theo dõi. Thế mà ông còn đọc hai ba trang trong cuốn sách mỏng của ông bằng tấm danh thiếp của mình. Tôi đã đọc được danh thiếp ấy và tôi nhớ ra một cuộc phỏng vấn mới đây, mà Raoul de Limégy đã nói về cuộc thám hiểm gần đây nhất của mình. Thật đơn giản.

- Rất đơn giản. Nhưng phải có đôi mắt sắc sảo !

- Đôi mắt của tôi thì tuyệt rồi !

- Thế nhưng cô không rời đôi mắt khỏi hộp kẹo của cô. Cô đã dùng đến thanh sôcôla thứ mười tám rồi đấy.

- Tôi không cần phải nhìn mà vẫn thấy, cũng không cần phải suy nghĩ mà vẫn đoán được.

- Để đoán gì trong trường hợp này ?

- Để đoán rằng tên thật của ông không phải là Raoul de Limégy.

- Sai rồi...

- Nếu không thừa ông, những chữ cái đứng đầu của các từ trong chiếc mũ của ông đáng lẽ sẽ không phải là một chữ H và một chữ V... Trừ phi ông đã đội chiếc mũ của một người bạn.

Raoul bắt đầu sốt ruột. Anh không muốn rằng trong một cuộc đấu khẩu tay đôi mà anh đương đầu, đối thủ của anh lại luôn luôn có lợi thế hơn anh.

- Thế theo cô, chữ H và chữ V nghĩa là gì ?

Cô gái cắn thỏi sôcôla thứ mười chín, rồi chính bằng giọng nói hờ hững ấy, cô thốt lên:

- Ông ạ, đấy là những chữ cái đứng đầu mà sự ghép đôi của từ ấy rất hiếm. Khi tôi tình cờ gặp phải, ý nghĩ của tôi là vẫn tiến hành một sự kết hợp tự nhiên của chúng và những chữ cái đứng đầu của hai từ mà có lần tôi đã để ý là phù hợp.

- Tôi có thể hỏi cô, đấy là gì ?

- Điều ấy không cho ông biết được gì đâu. Đây là một cái tên lạ đối với ông.

- Nhưng ít ra là...

- Horace Velmont.

- Thế Horace Velmont là ai ?

- Horace Velmont là một trong những biệt danh, dưới đó ẩn giấu một cái tên...

- Dưới ấy ẩn giấu một tên gì ?...

- Arsène Lupin.

Raoul phá lên cười:

- Vậy ra tôi là Arsène Lupin à ?

Cô gái phủ định:

- Ý kiến mới lạ chưa ! Tôi kể cho ông sự nhớ lại của tôi về những chữ cái trong chiếc mũ của ông hoàn toàn ngớ ngẩn. Và tôi, tựa như tất cả đều là ngớ ngẩn và cái tên Raoul de Limégy đẹp đẽ của ông rất giống với cái tên Raoul de Andrésy nào đó mà Arsène Lupin cũng đã có lần tự nhận.

- Những câu trả lời tuyệt vời làm sao ! Nhưng xin cô hãy tin tôi, giá như tôi được vinh dự là Arsène Lupin thì tôi không dại gì mà đóng cái vai ngốc nghếch là ngồi đối diện với cô. Bằng tài nghệ khéo léo biết chừng nào để cô chế giễu được anh chàng Limégy ngây thơ này.

Cô gái chìa chiếc hộp cho Raoul:

- Ông dùng một thanh sôcôla đi để bù lại nhảm lẫn lộn cho ông thất bại, rồi xin ông để cho tôi được chộp mắt một lát.

- Nhưng cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ không còn tiếp tục nữa à ?

- Không. Nàng nói. Nếu anh chàng Limégy không ngây thơ không gây được hứng thú cho tôi, trái lại những người mang một cái tên khác với cái tên của họ thì vẫn luôn kích thích trí tò mò của tôi. Những lý do của họ là gì nhỉ ? Tại sao họ lại phải ngụy trang ? Hơi có chút tò mò quái ác đây...

- Tò mò mà một phu nhân Bakefield lại có thể tự cho phép mình à ? - Raoul trả lời khá nặng nề, rồi nói tiếp:

- Như cô thấy đấy, tôi cũng vậy, tôi đã biết tên của cô.

- Và nhân viên của Cook cũng biết nữa chứ ? - Nàng vừa cười vừa nói.

Raoul nói:

- Tôi, tôi đã thua. Hể có cơ hội là tôi trả đũa đấy !

- Cơ hội thì tự nó đến, nhất là khi người ta không đi tìm nó - cô gái người Anh kết luận.

Lần đầu tiên cô không ngần ngại tấn công anh và thiện cảm nhìn anh bằng cặp mắt xanh lam của mình, Anh rùng mình nói thầm:

- Đẹp và cũng bí ẩn nữa.

- Không bí ẩn một chút nào đâu. Tên tôi là Constance Bakefield. Tôi đi Monte-Carlo gặp ba tôi, Lord Bakefield. Ba tôi đang chờ tôi để tôi cùng chơi gôn với ông. Ngoài việc say mê chơi gôn như tất cả các môn thể thao khác, tôi còn viết báo để sinh sống và để giữ được tính độc lập của tôi. Như vậy, nghề phóng viên của tôi cho phép tôi có được những thông tin trước tiên về tất cả những nhân vật nổi tiếng, các chính khách, tướng lĩnh, thủ lĩnh và những tên xảo trá, các nghệ sĩ lớn và những tên cướp lừng danh. Thôi, xin phép, thưa ông.

Nàng khép hai múi của chiếc khăn san lên mặt, vùi mái tóc vàng hoe của mình trong hõm của chiếc gối, vắt một tấm chăn lên vai rồi duỗi chân trên chiếc ghế dài.

Raoul rùng mình dưới cái “mũi châm” đúng nọc của cụm từ “tên cướp lừng danh” mà nàng đã vô tình nói ra. Anh nói vài ba câu chẳng ăn nhập vào đâu. Anh đã húc đầu vào cánh cửa đóng kín và điều tốt nhất là hãy im lặng và chờ trả đũa.

Thế là Raoul ngồi trong cái xó của mình, bối rối vì cuộc phiêu lưu, nhưng thực ra thì vui thích và đầy hy vọng. Con người tuyệt vời, độc đáo, quyến rũ, bí ẩn và thẳng thắn. Lại sắc sảo trong quan sát biết chừng nào ! Nàng đã hiểu rất cặn kẽ về anh. Nàng nêu lên những điều khinh suất nhỏ nhặt do sự coi

thường hiểm nguy và làm cho anh phạm phải như hai chữ cái đứng đầu, các từ ấy...

Anh nhặt chiếc mũ lên, giật lớp lót bằng vải lụa vút qua cửa sổ của toa tàu. Rồi anh trở lại giữa ngăn, cũng gối đầu lên hai chiếc gối và uể oải, mơ màng.

Cuộc sống đối với anh dường như rất đẹp. Anh còn trẻ. Những đồng bạc ngân hàng dễ dàng kiếm được nhét đầy trong ví. Hai mươi dự án hành động nào đấy và những vấn đề liên quan có lợi làm xao xuyên trí óc tài tình của anh. Rồi sáng hôm sau anh sẽ có trước mặt một cảnh tượng rất kỳ thú và sự khêu gợi của một cô gái đẹp khi ngủ dậy.

Anh thoả mãn nghĩ đến những điều ấy. Trong cảnh mơ màng nửa thức nửa ngủ, anh như nhìn thấy cặp mắt đẹp màu xanh da trời. Thật lạ lùng, đôi mắt ấy dần dần nhuộm sắc thái bất ngờ và trở thành xanh sẫm màu của nước biển. Anh không còn nhận ra đấy là cặp mắt của cô gái người Anh hay của cô gái Paris đang ngăm nhìn anh trong ánh sáng mờ nhạt ấy. Anh như nhìn thấy cô gái Paris mỉm cười rất dễ thương với anh. Và cuối cùng anh nghĩ đấy là cô gái đang ngủ trước mặt anh. Thế rồi, một nụ cười nở trên môi, thâm thâm anh thanh thản, anh cũng ngủ thiếp đi.

Những giấc mơ của một người đàn ông khi lương tâm thanh thản và còn duy trì được những mối quan hệ thân tình bằng tấm lòng ngay thực của mình hẳn phải có một niềm vui mà ngay những cú sóc trên đường ray không thể làm giảm bớt niềm vui ấy. Raoul lâng lâng trôi nổi trong các xứ sở mộng lung; ở đấy ánh lên cặp mắt xanh lam, cặp mắt màu lục, và chuyển đi của anh hết sức thú vị đến nỗi anh không phòng ngừa để ý đến xung quanh. Như vậy muốn nói

rằng đáng lẽ anh phải luôn luôn cảnh giác như anh vẫn thường dành một chỗ trong trí não của mình.

Đây là một sai lầm ! Đi bằng xe lửa, người ta lúc nào cũng phải dè chừng nhất là khi ít người. Anh không nghe tiếng mở cửa ở cầu nối dùng để đi lại với toa xe phía trước (toa số 4), cũng không nghe tiếng bước chân rón rén của ba nhân vật đeo mặt nạ, mặc áo blu dài màu xám dừng lại trước ngăn của anh.

Sai lầm khác là anh không che bóng đèn sáng. Nếu anh che được bằng một tấm màn che thì những tên đàn ông kia sẽ gặp khó khăn khi phải tìm ánh sáng để thực hiện ý đồ đen tối của chúng, và Raoul đã có thể giết mình tỉnh dậy.

Chính vì vậy mà anh chẳng nghe được gì cả và chẳng thấy được gì.

Một tên trong bọn, súng ngắn cầm tay đứng cạnh hành lang. Hai tên khác ra ám hiệu cho nhau, phân chia công việc và chúng rút ra từ trong túi những cái chùy. Một tên đập người hành khách thứ nhất, tên kia đánh người đang ngủ dưới một tấm chăn ở ngăn toa đầu tiên.

Lệnh tấn công phát ra rất nhỏ. Raoul nghe được tiếng thì thầm, khi bừng tỉnh thì chân tay anh đã cứng đờ. Muộn rồi, chống đỡ cũng vô ích, cái chùy đã nện trúng vào trán làm anh chết ngất. Quá lắm là anh còn có thể cảm thấy mình bị chẹn vào cổ họng và có thể nhận thấy một cái bóng đi qua trước anh và lao vào cô Bakefield.

Ngay lúc ấy, anh cảm thấy đêm tối mịt mù, mặt tối sầm, chân bị hẫng như người sắp chết đuối. Anh chỉ có được những cảm giác rời rạc, và sau đấy là một sự tức tối khó chịu trào lên trên bình diện của ý thức. Và với những cảm giác ấy, thực tại đã diễn ra

trong cái tổng thể như vậy. Chúng trói anh lại, nhét giẻ vào mồm, bọc đầu anh vào một tấm vải thô ráp và móc hết tiền bạc của anh.

Có một giọng nói thốt lên rất nhỏ:

- Thật ngon ơ ! Nhưng tất cả đây chỉ là món khai vị thôi, chưa phải là món chính. Này đã trói tên kia chưa ?

- Một cú nện của dùi cui đủ làm cho hấn choáng váng rồi còn gì !

Cần phải hiểu rằng một cú nện chưa đủ làm cho “tên kia” choáng váng được và việc trói bằng dây cũng chưa hấn làm cho bất động hoàn toàn vì còn có tiếng chửi rủa, tiếng vật vã, một cuộc chống trả dai dẳng làm rung chuyển toàn bộ chiếc ghế dài... Và còn những tiếng kêu, tiếng thét của đàn bà...

- Mẹ kiếp, hoá ra một con ranh con ! Một giọng nói trong bọn thốt lên - Nó cào cấu, nó cắn. Mà này, mày nói đi xem, mày biết nó à ?

- Thế ư ! Đáng lẽ mày phải nói điều ấy ra trước.

- Trước tiên tao phải làm cho nó câm cái mồm đi đã !

Hấn đã làm cách nào đấy và quả nhiên nàng đã lịm dần. Những tiếng kêu la yếu hấn, trở thành những tiếng nấc, tiếng rên. Tuy nhiên, nàng vẫn kháng cự và trong khi tất cả mọi cố gắng của việc đánh trả và chống chọi diễn ra thì trái lại, Limégy cảm thấy mình đang bị bóng đè trong một cơn ác mộng.

Rồi bỗng tất cả đều như ngừng đọng. Một giọng nói thứ ba từ hành lang vọng vào, hấn là giọng nói của anh đàn ông đứng gác. Anh thăm thì ra lệnh:

- Thôi đi !... Hãy thả người đàn bà ra ! Chúng mày chưa giết người ta phải không, hử ?

- Thực ra, tôi sợ lắm... Dù thế nào thì chúng ta cũng có thể khám xét nó cái đã.

- Thôi, biến...!

Hai tên tấn công đi ra. Chúng cãi nhau trong hành lang. Còn Raoul đã bắt đầu tỉnh lại và cựa quậy. Anh ngạc nhiên về những lời đã thoáng nghe được: “Đúng đấy ...xa hơn...ở gần cuối”, và, “Nhanh lên ! Người soát vé có thể đến...”

Một trong ba tên cướp cúi xuống trên người anh:

- Mà, nếu cứ động đây thì tao cho mày chết ! Phải câm họng !

Cả ba tên bỏ đi đến phía cuối toa đối diện, nơi trước đây Raoul đã để ý thấy có hai hành khách. Anh đã cố gắng làm cho lỏng bớt dây trói và bằng cử động của hàm răng, đã làm cho giẻ nhét miệng di chuyển. Gần chỗ anh, cô gái người Anh rên rỉ mỗi lúc một yếu dần làm cho anh rất xót xa. Bằng toàn bộ sức mạnh, anh tìm cách để tự giải thoát, e rằng mình đã quá chậm không kịp để cứu sống người con gái khốn khổ này. Nhưng dây trói người anh rất chắc và thắt quá chặt.

Những mảnh vải bịt mắt lại lỏng bỗng dưng tuột ra nên anh nhìn thấy cô gái quì dưới sàn, cùi tay tì trên ghế, nhìn anh bằng đôi mắt lơ đãng.

Xa xa có tiếng nổ giòn. Ba tên cướp đeo mặt nạ và hai người hành khách đánh nhau trong gần cuối. Gần như ngay tức khắc, một trong ba tên cướp chạy qua, tay xách một chiếc va-li con, dáng điệu luống cuống.

Trong một hai phút, đoàn tàu chạy chậm lại. Có thể công việc sửa chữa trên đường ray đã làm cho con tàu hãm tốc độ và đây là thời điểm được chọn cho cuộc tấn công của bọn cướp.

Raoul thất vọng, hoàn toàn bị gò bó trong dây trói. Bất lực, anh chỉ nói được với cô gái, mặc dù miệng anh còn bị ứ đầy giẻ:

- Cô cứ ráng sức chịu đựng, tôi đề nghị cô...rồi tôi sẽ săn sóc cô... Nhưng cô làm sao thế ? Có đau lắm không ?

Những tên cướp chắc đã bóp cổ cô gái quá mạnh đã làm cho cô bị nghẹt và gãy cổ vì mặt cô đã bầm tím và co giật nhiều, biểu thị triệu chứng ngạt thở. Raoul có cảm giác là cô sắp chết. Cô hỗn hển và run rẩy từ đầu đến chân.

Nửa thân trên của cô gái cong gập về phía Raoul. Anh nhận thấy tiếng thở khan của cô và giữa những tiếng rên yếu ớt của sự kiệt sức, cô ú ớ nói trong sự đuối hơi được mấy từ tiếng Anh :

- Ông... ông nghe tôi nói... tôi chết... đây !

- Không đâu. Anh hoảng hốt. Cô cố gắng nhồm lên để với được chỗ chuông báo nguy...

Cô gái không còn sức. Và không còn một sự may mắn nào để cho Raoul thoát ra được mặc dù nghị lực siêu phàm trong mọi cố gắng của anh đã lên đến tột độ.

Anh vốn quen làm cho ý chí của mình phải chiến thắng, thắng bằng mọi giá nên đau lòng vô kể khi anh chỉ là người bất lực chứng kiến cái chết đau thương này.

Những việc xảy ra thoát khỏi sự kiểm chế của anh và quay cuồng xung quanh anh trong một trận cuồng phong đến chóng mặt.

Một tên đeo mặt nạ nữa lại đi qua, khoác một túi du lịch, tay cầm le khẩu súng ngắn. Lại một tên thứ ba đi đằng sau. Ở kia, có lẽ hai người hành khách đã bị đánh gục, không chống cự nữa. Người ta đã chạy đến

hiện trường quá muộn nên những tên giết người đã an toàn chạy thoát.

Vậy mà trước sự bất ngờ quá lớn của Lymégy, chúng dừng lại ngay, đối diện với chính ngấn ấy như có một trở ngại đáng gờm bất thành linh án ngữ trước mặt chúng. Raoul nghĩ có một người nào đấy bất thần xuất hiện ở lối đi của tàu nổi toa... có lẽ người soát vé đang đi tuần.

Quả nhiên, ngay tức khắc, một giọng nói oang oang cất lên, rồi có chuyện ẩu đả. Tên cướp thứ nhất không thể sử dụng được vũ khí đã để tuột khỏi tay. Một viên chức mặc đồng phục đã tấn công hấn và cả hai lần trên sàn, trong khi ấy tên tòng phạm của hấn, một tên bé nhỏ nhất, hầu như quá mảnh khảnh trong chiếc áo bờ-lu màu xám vấy máu, đầu lợt thỏm trong chiếc mũ lưỡi trai quá rộng có dính một mạng che mặt bằng vải láng đen. Tên này cố gắng để giải thoát cho bạn của hấn.

- Cố lên, bác soát vé ! Raoul bực bội kêu lên ... cứu viện đã đến.

Nhưng người soát vé già đã yếu đi, một bàn tay đã bị tên tòng phạm nhỏ con làm đau không cử động được. Tên đàn ông kia thẳng thế đã giáng một loạt năm đấm vào mặt của người nhân viên đường sắt.

Bây giờ, tên tội phạm bé nhỏ hơn lại đứng lên và vì nó vội vàng đứng lên nên chiếc mặt nạ che mặt bị vướng rơi xuống kéo theo cả chiếc mũ lưỡi trai quá rộng. Bằng một động tác nhanh nhẹn, hấn vội vàng đổi cái nọ cho cái kia. Nhưng Raoul đã đủ thì giờ để nhận ra mái tóc vàng hoe và khuôn mặt tuyệt đẹp hoảng hốt và tái mét của người con gái lạ mặt có đôi mắt màu lục mà anh đã trông thấy lúc chiều trong tiệm bánh ngọt ở đại lộ Haussman.

Bi kịch kết thúc. Hai tên tòng phạm chạy thoát. Raoul sững sờ. Anh hết sức ngạc nhiên không nói được nên lời khi người soát vé loay hoay bước lên chiếc ghế dài một cách khó khăn để kéo dây chuông báo động.

Cô gái người Anh đang hấp hối. Trong hơi thở cuối cùng, nàng còn thều thào những tiếng rời rạc:

- Vì tình thương yêu của Chúa...xin ông nghe đây ...Cần phải lấy... phải lấy...

- Cô nói sao ? Tôi xin hứa !

- Vì...vì lòng... thương yêu của Chúa... ông lấy chiếc túi da của tôi, cất những giấy tờ, để ba tôi không biết gì cả...

Nàng ngheo đầu và tắt thở. Đoàn tàu đã dừng lại.

II - NHỮNG CUỘC ĐIỀU TRA

Cái chết của cô Bakefield, cuộc tấn công man rợ của ba tên cướp đeo mặt nạ, sự ám sát hai hành khách có thể đã chết và những đồng bạc bị đánh cắp, toàn bộ sự kiện đẩy ít dè nặng lên tâm trí của Raoul. Hình ảnh không thể tưởng tượng mà anh nhìn thấy lúc cuối đã xúc phạm đến anh. Cô gái có đôi mắt màu lục ! Người đàn bà duyên dáng nhất và quyến rũ nhất mà anh nghĩ không bao giờ gặp lại nữa, đã hiện ra từ bóng đen của tội ác ! Hình ảnh rạng rỡ, tươi tắn lộ ra dưới chiếc mặt nạ ghê tởm của tên cướp và là tên giết người ! Cô gái có đôi mắt xanh màu lục, mà Raoul, với bản năng của người đàn ông đã phải đắm say từ phút đầu, thế mà anh đã thấy lại trong chiếc áo blu vậy máu người, với vẻ mặt cuống cuồng, là đồng bọn với hai tên giết người kinh khủng, và cũng như

chúng, cướp phá, giết chóc, gieo rắc cái chết và nỗi kinh hoàng !

Dù trong cuộc sống anh là một kẻ phiêu lưu có hạng, nhiều thủ đoạn, đầy ắp mạo hiểm trộn lẫn với nhiều chuyện khủng khiếp và ô nhục đã làm cho anh chai sạn trước những cảnh xấu xa tồi tệ nhất. Thế mà Raoul, Raoul de Lymégy - chúng ta tiếp tục gọi anh như vậy, bởi vì chính dưới cái tên này mà Arsene Lupin đã tham dự vào tấn thảm kịch – đã phải bối rối trước một thực tế tồi tệ làm cho anh không thể hiểu nổi, và có thể gọi là xúc động đến nghẹt thở. Những sự việc đã vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Bên ngoài toa tàu nổi lên một sự nhộn nhạo, xao động. Từ một nhà ga rất gần - ga Boaucourt - các nhân viên chạy đến cùng với một đám thợ sửa đường. Có những tiếng la lối, tiếng hét ầm ĩ. Người ta đang tìm xem tiếng gọi từ đâu đến.

Người kiểm soát cắt dây trói cho Raoul, chú ý nghe anh giải thích, rồi ông mở một cánh cửa sổ ở hành lang và ra hiệu cho các nhân viên.

- Ở đây ! Ở phía này !

Quay về Raoul, ông nói với anh:

- Người này chết rồi phải không ? Người đàn bà trẻ này ?

-Vâng...bị bóp cổ...Và không phải chỉ có thế... Cả hai người khách ở đầu kia nữa.

Họ đi nhanh đến cuối hành lang.

Trong khoang cuối cùng, còn hai xác chết. Không một dấu vết hỗn độn, bừa bãi nào. Trên các giá bằng sắt gác hành lý không còn gì. Chẳng có vali, gói bọc...

Trong lúc này, các nhân viên nhà ga đang cố mở tấm cửa sắt bên cạnh dùng để lên xuống cho hành

khách, nhưng nó đã bị chèn chặt, nhờ đó Raoul hiểu được lý do mà ba tên cướp đã phải dùng đường hành lang để trốn ra bằng cửa đầu tiên.

Quả vậy, cửa này đã mở toang. Nhiều người bước lên. Những người khác ra bằng cửa thông toa. Người ta đã tràn vào cả hai ngăn. Trong lúc này có tiếng nói to bằng giọng ra lệnh cất lên:

- Yêu cầu không sờ vào gì cả... Không, thưa ông, khẩu súng ngắn hiện ở đâu xin ông cứ để nguyên đấy, không đụng vào. Chính đây là vật chứng cực kỳ quan trọng. Thôi, tốt nhất là đề nghị mọi người đi hết khỏi đây cho. Toa xe sẽ được cắt lại, và tàu sẽ lại chạy ngay, có phải không, ông sếp ga ?

Trong những phút hỗn loạn, chỉ cần một người nào đấy cất lên tiếng nói mạnh mẽ và biết điều mình muốn để tất cả những ý muốn tản mạn chịu tuân theo sức mạnh ấy giống như sức mạnh của một người chỉ huy. Vậy mà người ấy nói hùng dũng như một người có trách nhiệm để cho người ta phải tuân theo. Raoul nhìn người ấy và sững sờ nhận ra con người đã đi theo cô Bakefield và bắt chuyện với cô gái có cặp mắt màu lục, người mà anh đã xin lửa, anh chàng làm dáng vô duyên, người mà cô gái người Anh gọi là ông Marescal. Đứng ở lối vào ngăn, nơi cô gái nằm sõng soài, Marescal chặn đường không cho ai len lỏi đến và đẩy lùi họ về phía cửa mở.

- Thưa ông sếp ga - Marescal nói - ông giám sát thợ có phải không ? Xin ông vui lòng dẫn tất cả nhân viên của ông đi khỏi đây cho. Cần phải gọi điện cho cơ quan cảnh sát gần nhất xin một thầy thuốc đến và báo cho cơ quan kiểm sát của Romillaud. Chúng ta đang đối mặt với một vụ phạm tội nghiêm trọng.

- Vụ giết chết ba người - người kiểm soát vé chính - hai tên đàn ông đeo mặt nạ đã chạy trốn, hai tên ấy đã tấn công tôi.

- Tôi biết. Marescal nói. Những người thợ duy tu đường sắt thấy những bóng người đã đuổi theo ở trên cao của sườn dốc có một rừng cây nhỏ và nếu tổ chức đội săn lùng khắp xung quanh và dọc theo đường quốc lộ thì có thể bắt được. Chúng tôi biết vùng này.

Marescal nói những lời răn rỏi với những cử chỉ khô khan và một dáng vẻ quyết đoán.

Raoul mỗi lúc một ngạc nhiên, và trong trường hợp ấy anh đã lấy lại được bình tĩnh của mình. Người đàn ông ấy làm gì, ở đâu ? Và cái gì đã khiến cho hắn có được lòng tin vững chắc vào khả năng của hắn như vậy ? Có đúng là vì muốn che giấu điều gì đấy dưới cái vỏ hào nhoáng bên ngoài mà các nhân vật như vậy thường làm ra vẻ tự tin đến thế ?

Rồi làm sao mà quên được rằng Marescal đã theo dõi cô Bakefield suốt cả buổi chiều, rằng gã rình nàng trước giờ khởi hành, rằng gã đã có mặt ở đấy, có lẽ trên toa xe số 4, nơi tiến hành vụ án mạng. Rồi từ một toa xe này đi sang toa xe khác, chiếc cầu nối toa... chiếc cầu nối, từ đây ba tên cướp đeo mặt nạ đã xuất hiện, và tên thứ nhất đã có thể quay trở lại... Tên này phải chăng là nhân vật bây giờ đang “ra về ta đây, và lên nước chỉ huy ?”

Hành khách đã xuống hết khỏi toa xe, chỉ còn lại mỗi mình người soát vé. Raoul trở về chỗ của mình, bị ngăn lại, anh liền lên tiếng:

- Sao lại thế, thưa ông ! Chắc chắn là ông Marescal không biết sự việc. Sao lại như vậy được ? Nhưng tôi đã ở đấy và tôi phải trở lại đấy.

Marescal đáp lại:

- Không được ông ạ, toàn bộ nơi xảy ra vụ giết người thuộc quyền của cơ quan pháp luật phụ trách và không có ai có thể vào đây mà không được phép.

Người soát vé can thiệp:

- Người hành khách này là một trong những nạn nhân của vụ tấn công. Chúng đã trói ông và trấn lột tiền bạc của ông.

- Tôi lấy làm tiếc - Marescal nói - nhưng mệnh lệnh là dứt khoát.

- Mệnh lệnh nào ?- Raoul nổi cáu.

- Mệnh lệnh của tôi !

Raoul đứng khoanh tay:

- Nhưng thưa ông, rút cuộc ông nói đến luật pháp nào ? Có phải chính ông làm ra luật pháp cho chúng tôi bằng một sự ngạo mạn mà chính những người khác có thể chấp nhận, nhưng tôi thì không sẵn sàng chịu thế.

Gà làm dáng vô duyên chìa danh thiếp ra, bằng một giọng khoa trương:

- Rodolphe Marescal, cảnh sát trưởng Cục điều tra quốc tế, trực thuộc Bộ nội vụ.

Trước dòng tít như thế, gã có vẻ muốn nói: “Người ta chỉ có biết cúi mình”. Rồi gã nói tiếp:

- Nếu tôi đứng ra giải quyết những sự kiện là tôi đã nhất trí với ông sếp ga và vì thẩm quyền đặc biệt của tôi cho phép tôi làm thế.

Raoul hơi sững sờ, dẫn lòng lại, cái tên của Marescal không làm cho anh chú ý, đã đột ngột thức tỉnh trong anh trí nhớ của anh cái kỷ niệm lờ mờ của một số vụ mà theo anh thì tên cầu mật thám này đã tỏ ra có công lao và sáng suốt. Dù thế nào đi nữa cũng thật phi lý khi chống đối hãn ta. Anh nghĩ: “Ta thật sai lầm ! Đáng lẽ ta phải hành động về phía cô gái

người Anh và thực hiện lời mong ước cuối cùng của nàng thì ta đã phí thì giờ để xúc động với cô gái đeo mặt nạ. Nhưng không sao, ta sẽ nằm lại âm mưu của mi, con người đầu chải sáp ạ. Ta sẽ hiểu vì sao mi lại có thể có mặt trên con tàu này đúng lúc để tiến hành một việc mà hai nhân vật nữ chính đều là những người đàn bà xinh đẹp của chiều nay. Trong khi chờ đợi, ta cứ ngoan ngoãn phục tùng đã”. Rồi bằng một giọng tôn kính, như thể anh rất nhạy cảm trước uy thế của những nhà có chức trách cao:

- Thưa ông, xin ông thứ lỗi cho. Nếu tôi có ít cái tính chất của người Paris là vì phần nhiều thời gian, tôi sống ở bên ngoài nước Pháp. Sự nổi danh của ông đã đến được với tôi. Tôi nhớ lại trong nhiều câu chuyện, có câu chuyện về đôi hoa tai...

Marescal ưỡn ngực:

- Đúng. Đôi hoa tai của nàng công chúa Laurentini. Quả vậy, việc ấy không đến nỗi tồi. Nhưng chúng ta cố gắng để đạt được sự thành công lớn hơn nữa của ngày hôm nay. Tôi trù tính rằng trước khi đội sen đâm đến và nhất là trước khi quan dự thẩm đến, tôi còn muốn đẩy cuộc điều tra đến một mức mà...

Raoul vội vàng tán thưởng ngay:

- Đến một mức mà khi các ông kia đến thì chỉ còn có kết luận thôi. Ông hoàn toàn có lý, và tôi chỉ tiếp tục chuyển đi của tôi vào ngày mai nếu hiện nay sự có mặt của tôi ở đây có thể giúp ích được cho ông.

- Cực có ích và tôi xin cảm ơn ông.

Người kiểm soát vé cũng đã phải đi khỏi đấy sau khi kể lại những gì mà mình biết được. Trong lúc này, toa xe được kéo vào đường tránh của khu để xe, còn con tàu lại rời ga.

Marescal bắt đầu công việc dò xét và điều tra của mình, rồi với ý định tự tách khỏi Raoul, đã yêu cầu anh đến tận ga tìm mấy tấm drap để đắp những xác chết.

Raoul vội vã tụt xuống, đi dọc theo toa xe rồi đi người lên ngay chỗ cửa sổ thứ ba của hành lang.

“Đúng như ta nghĩ, anh tự nhủ, cái anh chàng đầu chải sáp này chỉ muốn có một mình hăn thôi. Bước đầu hăn đã có một âm mưu nhỏ”.

Đúng thế ! Marescal đã hơi nâng xác của cô gái người Anh lên, vén chiếc áo khoác đi đường của nàng. Quanh người nàng có thắt một chiếc túi da nhỏ màu đỏ. Anh tháo móc cài ra, mở nắp, lấy những mảnh giấy trong ấy và đọc ngay.

Raoul chỉ nhìn thấy anh từ sau lưng nên không thể đoán được ý nghĩ của anh trong khi đọc biểu hiện qua sắc mặt. Anh vừa đi vừa nói lầm nhảm:

- Mày đã khéo vội vàng đấy, con ạ. Tao vẫn đuổi kịp được mày trong khi tới đích. Những mảnh giấy ấy đã được để lại cho tao, ngoài tao ra không một ai có quyền sở hữu.

Raoul làm xong nhiệm vụ đã được giao và khi trở về, mẹ và vợ của người sếp ga đề nghị phải túc trực ban đêm bên người chết. Raoul được Marescal cho biết đã có người bao vây hai người đàn ông trốn chạy giữa những lùm cây trong rừng. Anh hỏi:

- Không có dấu hiệu nào khác à ?

Marescal đáp:

- Không. Chỉ có một gã đi khập khiễng. Người ta đã nhặt được sau lưng hăn một gót giày kẹp giữa rễ cây, nhưng đấy chỉ là gót giày đàn bà.

- Vậy ư ? Không có một sự liên quan nào à ?

- Không một liên quan nào cả.

Người ta đuổi thẳng thi thể cô gái người Anh ra. Raoul nhìn lại lần cuối cùng cô bạn đồng hành xinh đẹp nhưng bất hạnh và anh nói thầm vừa đủ mình nghe:

- Tôi sẽ báo thù cho cô. Miss Bakefield ạ. Nếu tôi đã không biết chăm lo, bảo vệ và cứu cô, thì tôi thề với cô rằng những tên giết cô sẽ bị trừng phạt.

Anh nghĩ đến cô gái mắt xanh màu lục và nhắc lại lời thề trái ngược lại là căm ghét và báo thù đối với con người bí ẩn ấy, xong, anh vuốt mắt cho cô gái người Anh, kéo tấm drap lên phủ mặt cho cô.

Anh nói:

- Cô ấy đẹp thật. Ông không biết tên cô à ?

- Làm sao mà tôi biết được - Marescal né tránh đáp lại.

- Nhưng có chiếc túi da kia.

- Nó chỉ được mở ra trước mặt người của cơ quan Kiểm sát - Marescal nói, rồi khoác qua vai và nói thêm:

- Lạ thật, không hiểu sao bọn cướp lại không lấy đi.

- Chắc trong ấy chỉ có giấy tờ.

- Chúng ta hãy chờ Viện kiểm sát kết luận – Tên cớm nhắc lại. Nhưng dù sao những tên cướp hình như đã “bóc” hết của ông mà lại không lấy gì của cô ấy: chiếc đồng hồ đeo tay này cũng không, cái ghim cài kia cũng không và cả cái vòng cổ này nữa...

Raoul kể lại những gì đã xảy ra và anh nói rất chính xác từ đầu như anh mong muốn hợp tác tìm ra sự thật. Nhưng dần dần những lý do sâu kín đã đẩy anh nói sai lệch một số việc. Anh không nói gì về tên tòng phạm thứ ba và chỉ cho biết nhân dạng phỏng

chừng của hai tên kia; không hề tiết lộ sự rõ mặt của người đàn bà trong bọn cướp.

Marescal nghe và đặt ra ba câu hỏi rồi để một tên gác lại, dẫn một tên khác vào trong ngăn, nơi xác hai người đàn ông nằm sóng soài.

Hai người đàn ông giống nhau: một người rất trẻ, nhưng cả hai đều toát ra những vẻ dung tục, cũng có những cặp lông mày dày và cũng mặc những bộ quần áo màu ghi, cắt may vụng về. Người nhỏ hơn bị một viên đạn giữa trán, người kia ở cổ.

Marescal làm ra vẻ giữ gìn ý tứ xem xét tử thi rất lâu, không làm thay đổi tư thế của họ, lục soát trong túi, rồi phủ lên người họ những tấm ráp.

Raoul nghĩ rằng tính kiêu căng tự phụ và lòng tham vọng không thoát được con người của Marescal. Anh nói với hắn:

- Thưa ông cảnh sát trưởng, tôi có cảm giác là ông đã thành công trên con đường tìm ra sự thật. Người ta dễ dàng nhận thấy ông là một bậc thầy. Ông có thể cho biết đôi điều được không ?...

- Sao lại không ?- Mareseal nói và kéo Raoul vào một ngăn khác - Lính sen đầm sẽ nhanh chóng đến đây, bác sĩ khám nghiệm tử thi cũng vậy. Để làm nổi cương vị mà tôi nắm giữ và để đảm bảo được lợi ích của tôi, tôi không hối tiếc khi đưa ra trước về kết quả của những cuộc điều tra, nghiên cứu đầu tiên của tôi.

“Khá đây, tên tóc chải sáp ạ - Raoul tự nhủ - Mà không thể nào chọn được một kẻ tâm tình nào tốt hơn đâu”.

Raoul tỏ ra bối rối khi có được lợi thế bất ngờ như vậy. Vinh hạnh và vui vẻ biết mấy ! Tên cớm yêu cầu anh ngồi xuống rồi bắt đầu:

- Ông ạ, tôi không để cho mình bị ảnh hưởng bởi một số lời trái ngược nhau hoặc để lạc vào những chi tiết. Theo thiên ý của tôi, tôi làm nổi bật lên hai việc chủ yếu hết sức quan trọng. Đầu tiên là thế này. Người đàn bà trẻ nước Anh như ông chỉ cho, là một nạn nhân của sự nhầm lẫn. Ông đừng phản đối. Tôi có bằng chứng đấy. Đến giờ quy định, do sự đi chậm của con tàu đã được tính trước, bọn cướp lên tàu và trong xe toa tiếp đẩy (tôi nhớ là đã thoáng thấy chúng từ xa và tôi tin rằng chính số lượng của chúng là ba), chúng tấn công ông, cướp bóc ông, tấn công người đàn bà ở cùng ngăn với ông, tìm cách trói người đàn bà ấy lại... Rồi bỗng dưng chúng buông tha, bỏ đi xa hơn đến tận ngăn cuối. Tại sao lại có sự quay lại đó... Tại sao ? Bởi vì chúng đã nhầm. Bởi vì người đàn bà trùm kín dưới một tấm chăn, bởi vì chúng nghĩ chúng đã nhảy xổ vào hai người đàn ông, nhưng chúng lại thấy có một người đàn bà ở đấy. Do vậy chúng hết hoảng: “Mẹ kiếp, thì ra là một đứa con gái !”. Thế là chúng vội vàng bỏ đi. Chúng tìm khắp hành lang và phát hiện ra hai người đàn ông mà chúng tìm... Hai người ấy ở kia. Nhưng hai người ấy đã chống trả. Chúng giết họ bằng những phát súng ngắn, rồi tước hết của họ không sót một tí gì: vali, gói nhỏ, tất cả đều bị lấy hết cho đến những chiếc mũ lưỡi trai cũng bị cuỗm nốt. Điều thứ nhất, rõ ràng đã được chứng minh, có phải không nào ?

Raoul ngạc nhiên, không phải là giả thiết, mà chính anh cũng đã phải công nhận ngay từ đầu rằng những điều Marescal thấy là chính xác và hợp lô gíc.

Tên mật thám lại kể tiếp làm cho người đang đối thoại với hắn phải thán kinh ngạc.. Hắn nói:

- Điều thứ hai là... Hắn chìa ra một chiếc hộp nhỏ bằng bạc chạm khắc rất tinh vi - Tôi nhặt được cái này sau chiếc ghế dài.

- Một chiếc hộp đựng thuốc lá phải không ?

- Đúng, một chiếc hộp cổ, nhưng dùng để đựng thuốc điếu. Bảy điếu, đúng bảy điếu đây... Thuốc lá sợi vàng dùng cho phụ nữ.

- Hay cho đàn ông - Raoul mỉm cười nói - Vì rút cuộc ở đây tất cả đều là đàn ông.

- Tôi khẳng định là cho phụ nữ.

- Không thể như thế được !

- Ông ngửi cái hộp xem.

Hắn dứ chiếc hộp dưới mũi của Raoul. Raoul hít xong, công nhận:

- Quả thế, đúng đấy. Mùi thơm của phụ nữ. Người đàn bà ấy có lẽ đã bỏ chung chiếc hộp thuốc lá vào túi cùng với khăn tay, bột gạo và bươm nước hoa. Mùi thơm đặc trưng.

- Ông thấy thế nào ?

- Tôi chẳng hiểu ra sao nữa. Hai người đàn ông ở đây mà chúng đã giết chết đấy, và hai tên đàn ông khác đã tấn công họ rồi chạy trốn sau khi gây án.

- Tại sao không thể là một đàn ông và một đàn bà ?

- Sao ! Một đàn bà... Một trong hai tên cướp mà là đàn bà à ?

- Thế cái hộp thuốc lá này ?

- Chưa đủ bằng chứng.

- Tôi có bằng chứng khác.

- Bằng chứng gì ?

- Gót giầy... Cái gót giầy này, người ta nhặt được trong rừng cây, kẹt giữa hai cái rễ. Ông đã cho rằng

nó đủ chứng minh điểm thứ hai của tôi đưa ra là hai tên tấn công gồm một đàn ông và một đàn bà chưa ?

Sự sáng suốt của Marescal làm cho Raoul khó chịu. Anh cố kìm lại để không chỉ vào mặt tên cớm mặt thám và bật ra lời nói giữa các kẽ răng: “Mày thật quá đáng !.

Anh nói:

- Hết rồi à ? Không còn một phát hiện nào nữa chứ ?

- Chà ! Để cho tôi thở đã nào ! Marescal vừa cười vừa nói.

- Ông có ý định làm việc suốt đêm à ?

- Ít ra là cho đến lúc người ta dẫn đến đây hai tên chạy trốn. Chắc nhanh thôi nếu người ta y theo lời chỉ dẫn của tôi.

Raoul theo dõi Marescal thuyết trình có vẻ hiền từ như một con người không có gì mờ ám. “Thật quá đáng !”. Hắn đã phó thác cho những người khác làm một số việc mà hắn cảm thấy không đáng gì. Raoul gật đầu ngáp dài và nói:

- Ông đùa đấy chứ, ông cảnh sát trưởng. Với tôi, tôi thú nhận với ông rằng tất cả những cảm xúc ấy làm cho tôi cực kỳ mệt mỏi và mong có được một hai giờ nghỉ ngơi.

- Cứ nghỉ đi - Marescal đồng ý - bất kỳ ở ngăn nào ông cũng có thể dùng để ngủ được. Đây, chỗ này - tôi đảm bảo là không có ai quấy rầy được ông, và khi nào xong, đến phiên tôi, tôi sẽ nghỉ ở đây.

Raoul đóng cửa, kéo màn che bóng đèn lốp rồi ngủ. Trong lúc này, anh không có một ý nghĩ gì rõ ràng nào về việc mình định làm. Nhưng sự kiện rất phức tạp không còn là một giải pháp phải suy nghĩ. Anh đành phải dò xét những ý định của Marescal và

tìm giải những điều khó hiểu trong cách xử sự của hắn. Anh tự nhủ:

- Tên tóc chải sáp, tao phải khống chế được mày. Mày giống như con quạ trong câu chuyện ngụ ngôn. Bằng lời ca của tao, tao sẽ làm cho mày phải nói. Mày có tài cán, có con mắt tinh đời, nhưng mày quá ba hoa. Còn như việc tống một người đàn bà không quen biết và tòng phạm của ả vào nhà giam thì cái đó sẽ làm cho tao hết sức ngạc nhiên. Đây là một việc mà tự tao phải đích thân giao nộp.

Trong lúc này, ở hướng nhà ga, những giọng nói lao xao đã nhanh chóng biến thành tiếng ồn ào, xao động. Raoul lắng tai nghe. Marescal nhô người qua một cửa sổ của hành lang và gọi những người đang đi đến:

- Chuyện gì thế ?Ồ ! Lính sen đầm à ? Tuyệt ! Tôi không nhầm đấy chứ, có phải không ?

Người ta trả lời anh:

- Ông sếp ga bảo tôi đến gặp ông, thưa ông cảnh sát trưởng.

- Ông là đội trưởng à ? Đã bắt được hết rồi phải không ?

- Chỉ được một tên, thưa ông cảnh sát trưởng, chúng tôi đuổi miết, hắn quá mệt, ngã xuống đường. Khi ấy chúng tôi vừa chạy đến, cách đây một kilômét. Tên kia có thể đã chạy thoát.

- Thế ông thầy thuốc đâu ?

- Khi chúng tôi đi qua, ông ấy đang cho móc ngựa vào xe. Nhưng ông ấy còn có một ca khám bệnh trên đường đi. Phải bốn mươi phút nữa ông ấy mới đến đây được.

- Có phải cái tên mà ông bắt được đấy nhỏ nhất trong hai tên có phải không ông đội trưởng ?

- Một tên nhỏ con, người tái mét...đội chiếc mũ lưỡi trai quá rộng...nó khóc lóc...và nó hứa: “Tôi sẽ nói hết, nhưng chỉ nói với ông quan toà thôi. Ông quan toà ở đâu, chỉ cho tôi với !”

- Ông đã để tên ấy ở ga chứ ?

- Đã cho canh gác cẩn thận rồi ạ.

- Tôi sẽ đến đây xem.

- Thưa ông cảnh sát trưởng, nếu không có gì làm phiền, cản trở đến ông, trước tiên ông cho tôi được xem làm sao việc ấy lại xảy ra trên tàu được.

Viên đội trưởng trèo lên cùng với một lính sen đầm... Marescal đón họ ở bậc lên xuống và ngay sau đấy dẫn họ đến trước xác của cô gái người Anh.

“Thế là tốt. Raoul nghĩ. Nếu tên tóc chải sáp bắt đầu những lời giải thích, thuyết trình của hắn thì ta còn có một ít thời gian.”

Lần này Raoul thấy sáng sủa hơn trong đầu óc đang rối như bông bong của anh. Anh bất ngờ có được ý tức thời mà chính anh không hiểu được lý do bí ẩn nào đã đưa anh đến gần cách xử trí của mình như thế !

Anh hạ tấm kính cửa sổ xuống rồi nhô người ra phía trên đường ray. Không có ai. Không một ánh sáng đèn. Anh nhảy xuống.

III - NỤ HÔN TRONG BÓNG TỐI

Nhà ga Beaucourt nằm giữa cánh đồng hoàn toàn xa dân cư. Một con đường cái thẳng góc với đường xe lửa nối nhà ga với làng Beaucourt rồi đến Romillaud nơi có trại lính sen đầm, tiếp đến là Auxerre. Từ đấy, người ta chờ các ông quan toà. Con

đường ấy bị đường quốc lộ cắt ngang thành góc vuông. Đường quốc lộ chạy dọc theo tuyến đường sắt cách đây chừng năm trăm mét.

Người ta đã tập trung trên sân ga tất cả mọi thứ ánh sáng có thể dùng được. Đèn dầu hỏa, nến, đèn lồng, đèn xách. Như vậy buộc Raoul phải phòng ngừa, hết sức thận trọng. Người sếp với một nhân viên và một người thợ đang nói chuyện với người lính sen đầm đang đứng gác. Khổ người cao to của người lính đứng chắn trước cửa ra và hai cánh mở toang của một văn phòng ngổn ngang những hàng hóa công kênh. Gian phòng này dành để chứa những thứ gửi theo xe lửa.

Trong bóng tối lơ mờ của gian phòng, hàng hóa cao thành chồng những thùng, giỏ, hòm xiềng. Raoul ngờ ngợ thấy một bóng dáng khom khom không động dậy ngồi trên một đồng hàng. Anh tự nhủ: “Chắc là người ấy rồi, đúng là cô gái có đôi mắt màu lục. Chỉ cần xoay một vòng chìa khoá trong ổ là đã thành phòng giam không ai đột nhập được vì những tên coi ngục đứng gác ở lối ra độc nhất.

Tình huống đối với Raoul lúc này tuy có thuận lợi nhưng với điều kiện là anh không đụng phải chướng ngại có thể làm cản trở anh. Marescal và viên đội trưởng sen đầm có thể bắt chợt đến sớm hơn Raoul nghĩ. Raoul phải chạy vòng một đoạn để đến mặt sau nhà ga mà không gặp một người nào. Đã quá nửa đêm. Không còn một chuyến tàu nào dừng nữa, chỉ có một tốp người đang nói chuyện trên sân ga, tịnh chẳng còn một bóng người nào khác.

Anh bước vào phòng đăng ký. Một tấm cửa bên trái, một phòng ngoài có bậc lên xuống, và bên phải

của phòng ấy cũng có một cửa khác. Theo cách bố trí, chắc phải ở kia rồi.

Với Raoul, ổ khoá không phải là một chương ngại vật đáng kể. Trên người anh lúc nào cũng có bốn hoặc năm dụng cụ nhỏ, anh có thể mở được những cánh cửa khó mở nhất. Ngay với lần thử đầu tiên, tấm cửa ấy đã ngoan ngoãn phục tùng. Vừa nhẹ nhàng hé mở, không thấy có một tia sáng nào hé ra ngoài, anh đẩy tiếp, lách người vào trong. Người ở ngoài không thể nhìn thấy anh, cũng không thể nghe được tiếng động, và hơn nữa cũng không nghe được tiếng người nữ tù nhân mà những tiếng nức nở âm thầm vang lên thành nhịp trong cái thầm lặng của gian phòng.

Người thợ kể chuyện cuộc truy đuổi qua rừng cây. Chính ông đã phát hiện ra “vật săn lùng” trong bãi cây con dưới tia sáng của chiếc đèn xách - Tên du côn - theo cách nói của ông - mảnh khảnh và vóc người cao hơn, nhanh như một con thỏ rừng đã chạy thoát. Nhưng ông phải quay lại đuổi sát gót và dẫn được một tên bé nhỏ về. Kể ra trời tối đen như mực nên chuyện săn lùng không thuận lợi. Người thợ kể:

- Ngay sau đấy, thằng nhỏ ấy rên rỉ. Cái giọng của nó thật buồn cười như thể giọng con gái. Nó thì thào đầy nước mắt: “Ông quan toà đâu ? Tôi sẽ nói tất cả... yêu cầu dẫn tôi đến trước ông ấy”. Những người nghe nó nói đều cười ồ lên.

Raoul lợi dụng lúc ấy để chui đầu vào giữa hai chồng hòm xiềng xếp thừa nhau. Như vậy là anh đã ở sau đồng bư kiện chất đồng nơi người nữ tù nhân đã lả đi. Lần này chắc cô đã nhận thấy có tiếng động, vì những tiếng nấc đã ngừng. Raoul nói thầm:

- Cô đừng sợ.

Người con gái im lặng. Anh lại nói tiếp:

- Đừng sợ ! Tôi là một người bạn.

- Guillaume à ? - Cô hỏi rất khẽ.

Raoul đã hiểu người tù đang nhắc đến tên đã trốn thoát kia, nên anh đáp:

- Không, chính tôi sẽ cứu cô thoát khỏi những lính sen đầm.

Cô gái không nói gì, chắc là sợ một cạm bẫy nhưng Raoul nhấn mạnh:

- Cô đang nằm trong tay của pháp luật. Nếu cô không theo tôi thì nhất định cô sẽ gặp phải nhà tù, toà đại hình...

Cô gái nói:

- Không, ông quan toà sẽ để cho tôi được tự do.

- Người ta sẽ không để cho cô tự do đâu. Hai người đàn ông chết, chiếc áo bờ-lu của cô đầy máu... Cô lại đây, đi. Một phút do dự có thể làm cho cô phạm sai lầm. Lại đây nào !

Sau một phút im lặng, cô gái thầm thì:

- Tay tôi bị trói.

Vẫn ngồi xồm, Raoul cắt dây trói bằng con dao con của mình và hỏi:

- Hiện giờ chúng có thể nhìn thấy cô được không ?

- Chỉ có người lính nếu hắt quay mặt lại, nhưng khó vì tôi ở trong bóng tối. Đối với những người khác, thì xa hơn, quá sang phía bên trái...

- Mọi việc sẽ trôi chảy. Nhưng khoan đã, cô nghe kìa...

Trên sân ga có tiếng bước chân đến gần và anh nhận thấy có tiếng nói của Marescal. Raoul ra lệnh:

- Không được động đây ! Chúng đến đây ! Chúng đến sớm hơn là tôi nghĩ. Cô nghe thấy gì không ?

- Ôi tôi sợ lắm ! Cô gái ấp úng. Theo tôi thì giọng nói ấy... Lạy Chúa tôi ! Liệu có phải không ?

- Đúng rồi. Đây là giọng nói của Marescal, kẻ thù của cô... Nhưng đừng sợ, cô còn nhớ chiều nay trên đại lộ, có một người đã can thiệp giữa cô và hắn ? Chính tôi đấy, tôi mong cô đừng sợ.

- Nhưng, ông ấy sẽ đến...

- Không chắc đâu...

- Nhưng nếu đến thật...?

- Cứ làm như đang ngủ, bị ngất... Cô vòng tay lại, gục đầu vào đây... và đừng động đậy.

- Nhưng ông ấy cố để xem mặt ? Nếu nhận ra tôi thì sao ?

- Đừng trả lời gì cả. Dù thế nào cũng đừng hé răng. Marescal chưa can thiệp ngay đâu. Hắn còn suy nghĩ... và rồi...

Raoul bồn chồn không yên. Anh cho rằng chắc là Marescal nóng lòng muốn biết hắn có nhầm hay không và tên cướp có thật là một người đàn bà không. Hắn sẽ tiến hành hỏi cung ngay và dù sao cũng có sự thận trọng tối thiểu là tự mình kiểm tra nơi giam giữ.

Sự thực, ngay sau đấy, Marescal kêu lên vui vẻ:

- Nay, ông sếp ga, thế là có chuyện mới đấy ! Một tên tù ở chỗ ông ! Mà là tên tù thượng hạng đấy nhé ! Ga Beaucourt sẽ trở thành nổi tiếng... Ông đội trưởng sen đầm ạ, chỗ này, theo tôi là biết chọn đấy. Tôi tin là không thể làm tốt hơn được nữa. Để thận trọng tôi sẽ bảo đảm.

Như vậy, ngay từ đầu, hắn đi thẳng vào việc như Raoul đã đoán trước. Cuộc đấu kinh khủng giữa tên đàn ông ấy và cô gái trẻ. Một vài cử chỉ, một vài lời nói, và cô gái mắt màu lục sẽ bị gục, không phương

cứu chữa. Raoul chỉ có bài chuẩn. Nhưng như thế là từ bỏ toàn bộ hy vọng và sẽ lao vào theo dõi cả một lũ địch thủ, không cho phép anh bắt đầu lại ý định của mình. Vậy là anh chỉ có cách phó thác vào may rủi.

Marescal vào phòng, vẫn tiếp tục nói với những người ở ngoài nhằm giấu họ, không cho họ biết hình dạng bất động mà gã chỉ muốn được một mình ngắm nhìn. Raoul ngồi cách đó một đoạn, những chiếc hòm che khuất nên Marsecal không nhìn thấy.

Tên mật thám dừng lại và nói to:

- Hình như còn ngủ... Này ! Ông bạn, không có cách nào để nói chuyện một lúc sao ?

Hắn lấy chiếc đèn pin trong túi ra, rọi một chùm ánh sáng. Hắn chỉ nhìn thấy một chiếc mũ lưỡi trai và hai cánh tay khoanh vòng vào nhau. Hắn gỡ tay ra và nâng chiếc mũ lên.

- Thế đấy - hắn nói rất nhỏ - Một con đàn bà... Một con đàn bà tóc hoe ! Nào cô bé, ngẩng bộ mặt non choẹt cho ta xem nào !

Hắn chụp tay lên đầu người tù, dùng sức mạnh xoay ra. Điều hắn nhìn thấy thật là lòng ! Không ngờ được một sự thật khó tin đến thế. Hắn thì thầm: “Không, không thể chấp nhận được!”

Hắn quan sát cửa ra vào, không muốn những người khác đến gần. Rồi hắn giật mạnh mũ lưỡi trai. Khuôn mặt lộ ra đầy đặn, sáng sủa.

- “Cô ấy ! Cô ấy ! - Hắn thì thầm - Ta điên mất rồi... Trời, không thể nào tin được... Cô ấy ở đây ! Cô ấy, một tên giết người ! Cô ấy !... Cô ấy mà vậy à !”

Hắn cúi xuống thấp hơn. Nữ tù nhân không hề nói năng động đậy. Nét mặt xanh xao của cô không có

một chút co giật nào, còn Marescal thì hớn hển nói với cô:

- Chính cô ? Thật kì quái làm sao ? Như vậy là cô đã giết người. Mà lính sen đầm đã bắt được cô ! Rồi cô đang ở đâu đây, cô? Có thể như thế được ư ?

Hình như cô gái đã ngủ thật, Marescal im lặng. Có thực là cô ấy ngủ không ? Hãn nói:

- Đúng rồi. Đừng động đây. Ta sẽ bảo những người kia lánh đi, và trở về. Một giờ nữa, ta sẽ ở đây, rồi nói chuyện sau... à ! cần phải thật êm cô bé ạ.

Hãn muốn nói gì nhỉ ? Hãn muốn đề xuất với cô một sự mặc cả ghê tởm nào chăng ? Thực ra, (Raoul đoán thế) không chắc hãn có ý đồ nhất định. Sự việc đến với hãn quá bất ngờ, và hãn đang tự hỏi: mình có thể được lợi lộc gì trong vụ này ?

Hãn đội lại chiếc mũ lưỡi trai lên cái đầu tóc hoe và đẩy hết các lọn tóc vào trong, rồi vén chiếc áo bờ-lu lên, lục tìm các túi áo khoác. Chẳng tìm thấy gì cả. Thế là hãn đứng lên và sự xúc động của hãn quá mạnh đến mức hãn không còn nghĩ đến việc kiểm tra gian phòng và cửa ra vào nữa.

- Thật lạ lùng cho cô bé. Không chắc đã đến hai mươi tuổi. Một cô bé mà đã bị tòng phạm làm cho lầm lạc. Hãn nói rồi đi về phía những người đang chờ.

Hãn tiếp tục nói, lơ đãng. Người ta có thể nhận thấy sự lúng túng trong suy nghĩ của hãn và việc hãn đang tập trung suy nghĩ một chuyện gì đó. Hãn nói:

- Tôi cho là các cuộc điều tra sơ bộ của tôi sẽ làm cho các quan chức của Viện kiểm sát quan tâm. Trong khi chờ đợi các vị ấy đến, tôi sẽ ở đây cùng ông canh gác, ông đội trưởng sen đầm ạ. Hay là chỉ

mình tôi thôi, vì tôi không cần đến ai cả nếu ông muốn nghỉ ngơi một lát.

Raoul khấn trương. Anh lấy giữa những đồng hàng ba chiếc bao có buộc dây mà vải hơi giống áo bờ-lu của nữ tù nhân. Anh dựng một trong các bao ấy lên và nói thầm:

- Cô dịch chân cô đến cạnh tôi... để tôi đưa cái này lên phía trước ở vị trí chân cô. Nhưng cử động hơi khó phải không ? Sau đấy, cô dịch nửa người trên về phía tôi, và cả đầu của cô nữa.

Anh cảm thấy bàn tay cô gái đã lạnh giá và nhắc lại những lời ấy vì cô gái không nhúc nhích được nữa.

- Cô hãy nghe theo tôi. Marescal có thể làm tất cả, cô đã làm nhục hắn... Hắn sẽ trả thù bằng cách này hay cách khác, vì cô đã nằm trong tay hắn. Cô dịch chân lại bên cạnh tôi đây này...

Cô gái dịch từng tí một, có thể nói là hầu như không thể, phải mất đến ba bốn phút. Khi đã di chuyển xong, trước mặt cô và hơi cao hơn một tí có một hình bóng xám xám hơi khum khum và có những nét cong những đường viền được tạo nên hình dạng mờ mờ của người nữ tù nhân để viên đội trưởng sen đầm và Marescal nếu có liếc mắt vào cũng tin là cô vẫn ngồi đấy.

Raoul nói:

- Nào, phải lợi dụng lúc chúng quay ra và đang nói to. Cô Chuỗi người lại đây.

Anh giơ tay ra đón cô gái, giữ cô ở tư thế cong người, dắt cô qua cửa hé mở.

- Ra đến phòng ngoài, cô đã có thể đứng lên. Anh đóng khoá lại và vượt qua phòng hành lý. Nhưng khi

vừa đến trên nền cao trước ga, cô quá yếu ngã quy xuống.

- Chưa khi nào tôi có thể... Cô rên rỉ. Chưa bao giờ !

Không cần một sự cố gắng nào, Raoul đã xốc được cô gái lên vai và chạy một mạch đến những lùm cây cao đánh dấu con đường Romillaud và Auxerre. Anh cảm thấy hài lòng với ý nghĩ là anh đã bắt được con mồi, kẻ giết Miss Bakefield không thể thoát được tay anh, hành động của anh đã thay cho hành động của xã hội. Anh phải làm gì ? Chẳng có gì quan trọng. Trong lúc này anh đã nhận thức được, hoặc ít ra anh cũng nghĩ như vậy, rằng, rất cần có sự hướng dẫn của pháp luật và sự trừng phạt cũng phải theo một hình thức phù hợp với hoàn cảnh.

Quá hai trăm bước, anh dừng lại. Không phải vì quá mệt mà là anh nghe trong cái thềm lặng nặng nề, u uất có tiếng xào xạc của lá cây và tiếng những bước chân lén lút của những con vật bé nhỏ ăn đêm đang làm khuấy động.

- Có chuyện gì thế ? - Cô gái lo lắng hỏi.

- Chẳng có gì cả... Chẳng có gì đáng lo ngại. Trái lại, tiếng vó ngựa chạy nước kiệu rất xa. Đây là điều tôi mong muốn, và tôi rất hài lòng. Đây là, cô sẽ được thoát nạn.

Anh đặt cô gái trên vai xuống, rồi bế ngửa cô trên hai cẳng tay của anh như bế một đứa trẻ con. Cứ thế anh bước nhanh ba bốn trăm mét cho đến ngã tư của con đường quốc lộ mà màu trắng đã hiện ra dưới tán lá của hàng cây, cỏ rất ẩm nên anh nói với cô khi anh ngồi xuống bên vệ đường.

- Cô cứ nằm hằn trên đầu gối của tôi và hãy hiểu cho tôi. Chiếc xe mà chúng ta nghe tiếng là chiếc xe

của người thầy thuốc được phái đến. Tôi sẽ gạt bỏ người thầy thuốc và trói lại thật êm vào một gốc cây. Chúng ta lên xe của ông và đi suốt đêm cho đến một ga nào đấy ở tuyến khác.

Cô gái không trả lời. Cô ngờ vực điều vừa nghe được. Bàn tay của cô trở nên nóng bỏng. Cô ấp úng như thế trong cơn mê sảng:

- Tôi không giết người ! Tôi không giết người.

- Cô im đi. Raoul ngắt lời cô gái. Chúng ta sẽ nói sau. Cả hai đều im lặng. Sự yên lặng sâu lắng của đồng ruộng trải qua xung quanh họ trong không gian im lìm và yên ổn. Chỉ riêng có tiếng vó ngựa là thỉnh thoảng cất lên trong bóng đêm mù mịt. Hai ba lần họ nhìn thấy ánh đèn của chiếc xe soi sáng một khoảng cách lờ mờ, những chiếc đèn giống như những con mắt giương to, không một tiếng la hét, không một triệu chứng chẳng lành nào ở phía trước nhà ga.

Raoul nghĩ đến hoàn cảnh lạ lùng, nghĩ đến người đàn bà bí ẩn giết người mà trái tim đang đập mạnh đến mức anh cảm thấy được nhịp đập điên loạn. Nó gợi lại cho anh hình ảnh của một cô gái Paris chỉ mới cách đây tám chín giờ còn vui vẻ, hồn nhiên là thế, không có gì lo lắng rõ rệt. Hai hình ảnh ấy hết sức khác nhau đang hoà lẫn trong tiềm thức của anh. Kỷ niệm về hình ảnh chói lọi làm nhẹ bớt lòng căm thù của anh đối với cô gái đã giết chết cô gái nước Anh. Nhưng anh có căm thù không ? Anh bám lấy lời ấy và ngiệt nanh nghĩ rằng:

“Ta căm thù cô ấy. Dù có nói gì đi nữa thì cô ấy cũng đã giết... Cô gái người Anh chết do sai lầm của cô gái Paris này và của đồng bọn... Ta căm thù cô ấy... Miss Bakefield phải được ta trả thù.”

Nhưng anh không nói gì đến toàn bộ những điều ấy, mà trái lại, anh nhận thấy những lời nói dịu dàng lại tự thoát ra từ cửa miệng anh:

- Nỗi bất hạnh đổ xuống những con người khi họ không nghĩ đến những điều ấy phải không ? Người ta sung sướng, người ta sống, thế rồi tội ác qua đi. Nhưng tất cả sẽ ổn thoả... Cô hãy tin ở tôi. Rồi mọi việc sẽ phẳng lặng...

Raoul có cảm giác như cô gái dần dần bình tĩnh lại, tay chân, đầu óc không còn bồn chồn bởi sự lo lắng luôn luôn giày vò. Nỗi đau đã dịu xuống, những cơn ác mộng, mỗi kinh hoàng khủng khiếp, tất cả những gì gớm ghiếc của ban đêm và của chết chóc.

Raoul hết sức hài lòng về ảnh hưởng và khả năng của mình, như thể chúng có tác dụng đối với một số người bị tổn thương nặng về tinh thần. Đối với họ anh đã trả lại sự thăng bằng và làm cho họ quên thực tại kinh khủng trong chốc lát.

Anh cũng vậy, vả chăng anh đã gạt bỏ được thảm kịch. Cô gái người Anh chết đã phai mờ trong ký ức của anh. Còn đây không phải là người đàn bà mặc áo bờ-lu vậy máu mà anh đang ôm sát, mà là người đàn bà Paris yêu kiều, duyên dáng. Dù nói gì chăng nữa, anh cũng tự nhủ: “Ta sẽ trừng phạt nàng. Nàng sẽ đau khổ”. Làm sao anh lại không cảm thấy hơi thơm mát mẻ xông lên từ đôi mắt rất gần.

Những con mắt là những chiếc đèn lồng to dần lên. Người thầy thuốc sẽ đến trong vòng tám hoặc mười phút nữa. Raoul nghĩ: “Ta phải rời nàng, và ta phải hành động. Và thế là hết ! Ta không còn gặp lại, giữa ta và nàng, một khoảnh khắc như trong lúc này... Một khoảnh khắc mật thiết, ấm cúng này...”

Anh cúi xuống thấp hơn và đoán rằng cô gái vẫn nhắm mắt, phó mặc cho sự che chở. Chắc là nàng nghĩ: Tất cả đều tốt đẹp, hiểm nguy đã qua rồi.

Bất thành linh anh cúi xuống và hôn lên đôi môi của cô gái. Cô cố giãy giụa một cách yếu ớt, thở dài và chẳng nói gì cả. Anh có cảm giác là cô đã chấp nhận sự vuốt ve và mặc dù cô rụt đầu nhưng không cưỡng lại vị ngọt của nụ hôn. Nó chỉ kéo dài trong vài giây. Rồi một sự phản ứng đột nhiên thức tỉnh cô gái, cô gồng tay lên với một nghị lực bất ngờ, vùng thoát khỏi và rên rỉ.

- Ôi ! Ghê tởm quá ! Ôi ! Thật xấu hổ ! Cứ để mặc tôi ! Mặc tôi !... Điều anh vừa làm quá tồi tệ, thật đáng khinh.

Raoul cười ngượng nghịu rồi bực dọc với cô, muốn xỉ vả cô. Nhưng anh không tìm được lời nào, và trong khi cô đẩy anh ra và chạy trốn trong bóng đêm thì anh thì thầm nhắc lại:

- Thế là thế nào ! Lại còn thẹn nữa cơ ! Rồi sao ? Hừ ! Người ta sẽ tưởng ta đã phạm phải điều cấm kỵ.

Anh đứng dậy đuổi theo, leo lên bờ dốc để tìm cô. Tìm ở đâu ? Bãi cây con rậm rạp đã che chở cho người chạy trốn, anh không còn hy vọng để bắt lại. Anh cầu nhàu nguyên rửa. Bây giờ chỉ còn thấy ở anh lòng căm ghét và hận thù của một người đàn ông bị nhạo báng. Rồi anh tự nghiền ngẫm, suy đi tính lại với ý định quay lại nhà ga để đưa ra tín hiệu báo động. Lúc này, anh nghe có những tiếng kêu ở một khoảng cách nào đấy. Tiếng kêu phát ra từ con đường cái và nơi ấy có khả năng bị một bờ dốc che khuất. Anh cho rằng chiếc xe ngựa đã ở đấy. Anh chạy đến. Quả nhiên anh nhìn thấy hai chiếc đèn lồng và hình như chúng rẽ ngoặt tại chỗ và chạy theo hướng khác.

Chiếc xe chạy xa nhưng không còn là nước kiệu nữa mà là nước đại của một con ngựa bị kích động quá độ bằng những cái vụt mạnh của chiếc roi da. Hai phút sau, Raoul lại nghe có tiếng kêu và thấy bóng dáng của một người đàn ông khua tay trong bóng đêm giữa những lùm cây ấy. Anh hỏi:

- Ông đúng là thầy thuốc ở Ramillaud phải không ? Ở ga người ta phải tới để đón ông... chắc ông vừa bị tấn công ?

- Vâng, một người đi bộ hỏi thăm đường. Tôi dừng xe lại. Thế là hắn chặn họng tôi, trói tôi và ném tôi vào giữa bụi cây.

- Rồi hắn chạy trốn bằng chiếc xe của ông à ?

- Vâng.

- Chỉ một mình hắn thôi ư ?

- Không, với một người nào nữa đã đuổi kịp hắn. Thế là tôi kêu lên.

- Một đàn ông và một đàn bà phải không?

- Tôi không nhìn thấy rõ. Chúng nói với nhau rất nhỏ. Khi chúng đi rồi tôi mới gào to lên.

Raoul đã làm cho người thấy thuốc chú ý. Anh đã hỏi ông:

- Thế hắn không bịt miệng ông hay sao ?

- Có, nhưng không chặt.

- Bằng cái gì ?

- Chiếc khăn quàng của tôi.

- Có một cách để bịt mồm nhưng rất ít người biết
- Raoul nói và cầm chiếc khăn quàng, đẩy ngã người bác sĩ và chỉ cho ông biết người ta phải tiến hành như thế nào.

Bài học tiếp theo là sự thực hành khác: cách trói thông minh bằng tấm chăn phủ lưng ngựa và vòng cổ ngựa mà Guillaume đã dùng (vì chỉ có thể nghĩ rằng

kẻ tấn công không ai khác là Guillaume và cô gái mắt màu lục đã đuổi kịp hắn).

- Tôi không làm cho ông đau chứ, có phải không, bác sĩ ? Tôi rất tiếc về hành động này. Ông không sợ gai và cây tầm ma đấy chứ ? - Anh nói tiếp và dẫn người tù binh của mình đi.

- Ông ạ, đây là nơi ông nghỉ qua đêm không đến nổi quá tồi. Rêu chắc đã bị mặt trời nung nóng vì nó đã khô. Không bác sĩ ạ, ông không phải cảm ơn. Dù sao bác sĩ nên cho rằng giá như tôi có thể dừng làm...

Ý định của Limégy trong lúc này là “chạy đều” và “đuổi bắt”. Bằng bất cứ giá nào cũng phải đuổi kịp hai tên chạy trốn ! Anh cáu tiết vì bị đánh lừa. Thật ngớ ngẩn ! Làm sao anh đã nắm cô gái trong tay của mình rồi, đáng lẽ phải chịt vào cổ họng thì anh đã lại ôm hôn cô ấy ! Làm sao người ta có thể sáng suốt trong những hoàn cảnh như vậy ?

Nhưng đêm hôm ấy, những dự định của Limégy vẫn dẫn đến những hành động ngược lại. Ngay khi anh rời khỏi người bác sĩ, và mặc dù không thay đổi kế hoạch của mình, anh đã trở về nhà ga với một phương án mới là phải cưỡi ngựa của một lính sen đầm và như vậy mới có thể thành công trong quyết định của mình. Anh đã quan sát ba con ngựa của đội sen đầm trong một ngôi lán, đằng trước có một người đàn ông canh giữ. Anh đã đến được đấy, người lính sen đầm đang ngủ dưới ánh sáng của một chiếc đèn lồng. Raoul rút dao để cắt một sợi dây, nhưng đáng lẽ như vậy thì anh đã cẩn thận và nhẹ nhàng cắt hết cái đai buộc lỏng ba con ngựa vào nhau và cắt nốt cả những đai yên, dây cương.

Như vậy, cuộc đuổi bắt cô gái mắt xanh màu lục bỏ trốn sẽ không thể thực hiện được.

“Ta không biết điều ta đã làm sai. Đáng lẽ chỉ cắt dây buộc ta lại đi cắt hết đai, cương” - Raoul tự nhủ khi trở về ngăn tàu của mình - Ta ghê tởm con đàn bà vô lại ấy. Không gì làm cho ta vui thích hơn là giao nộp nó cho cơ quan pháp luật và để giữ được lời thề báo thù của ta. Vậy mà, tất cả mọi cố gắng của ta lại chỉ nhằm để cứu nó. Tại sao ?”

Lời giải đáp cho câu hỏi này anh biết rất rõ. Anh quan tâm đến cô gái trẻ chính vì cô có đôi mắt màu ngọc bích. Làm sao anh lại không che chở cho cô khi anh cảm thấy lúc này cô gái ấy hết sức gần gũi với anh và đã hoàn toàn kiệt sức, và lại đôi môi của anh đã áp lên đôi môi của cô. Người ta có thể giao nộp một người đàn bà mà người ta đã hôn không ? Kẻ giết người, đúng ! Nhưng cô gái đã run lên dưới sự vuốt ve mơn trớn của anh, và anh đã nhận thức được rằng từ nay không có gì trên đời lại có thể khiến cho anh không bảo vệ cô, chống lại tất cả. Đối với anh, nụ hôn nồng cháy của đêm nay đã vượt lên trên tất cả thảm kịch và tất cả mọi quyết định mà những quyết định ấy là theo bản năng hơn là theo lý trí, và chính bản năng của anh đã ra lệnh cho anh làm thế.

Vì vậy mà anh phải gặp lại Marescal để biết kết quả truy tìm của hắn, và cùng để hiểu rõ thêm về cô gái người Anh và chiếc túi da mà cô Bakefield đã gửi gắm cho anh.

Hai giờ sau, Marescal mệt mỏi đã lăn xuống ngủ trước chiếc ghế dài nơi Raoul đã bình thản nằm chờ trong toa xe cắt lại. Giật mình tỉnh dậy, Raoul bật đèn và nhìn thấy nét mặt biến đổi của tên cấm mật thám. Đường ngói của hắn không còn thẳng thắn và râu mép đã trở xuống, Raoul kêu lên:

- Có chuyện gì xảy ra thế, ông cảnh sát trưởng ?
Thật khó mà nhận ra ông nữa !

Marescal ấp úng:

- Thế ông không biết gì à ? Ông không nghe gì ư ?
- Chẳng biết gì cả. Từ khi ông đóng cửa này để tôi lại một mình ở đây. tôi chẳng hề nghe gì cả.
- Trốn rồi !
- Ai trốn ?
- Tên giết người.
- Người ta đã bắt được nó à ?
- Ừ !
- Tên nào trong hai đứa ấy ?
- Con đàn bà.
- Đúng là một con đàn bà à ? Sao người ta lại không biết canh gác nhỉ ?
- Có chứ, nhưng...
- Nhưng sao ?
- Đây là một cái bao vải.

Khi không còn đuổi theo những tên trốn chạy, trong số những lý do, hẳn Raoul còn có lý do là: cần phải trả thù ! Bị nhạo báng, anh muốn đến lượt mình được nhạo báng lại và chế giễu một người khác như người ta đã chế giễu anh. Marescal còn đây, người mà anh đã xác định là hy vọng có thể moi được của hắn những bí mật qua chuyện trò riêng với hắn và sự suy sụp của Marescal đã làm cho anh hơi xúc động.

Anh nói khi Marescal tỏ ra thất vọng:

- Đúng là một tai họa.
- Một tai họa ! Tên cớm khẳng định.
- Thế ông không có một dấu vết nào à ?
- Hoàn toàn không.
- Không có một dấu vết nào mới của tên tòng phạm ?

- Tên tòng phạm nào ?

- Tên đã cùng phối hợp vượt ngục ấy mà.

- Nhưng không phải là không có ! Chúng tôi thấy những dấu giày của hắn hầu như khắp nơi, chủ yếu là trong rừng cây, ấy mà lúc ra khỏi ga, trong một vùng bùn cạnh một vết giày không gót, người ta còn thấy cả những vết giày hoàn toàn khác... một nhỏ hơn... đế giày nhỏ hơn.

Raoul kéo lê đôi giày dính bùn của mình thu sâu vào sâu dưới gầm ghế, rồi có vẻ như rất quan tâm:

- Vậy thì phải có kẻ nào ở bên ngoài rồi !

- Chắc chắn có. Và theo tôi, cái tên nào đấy lấy cả xe của thầy thuốc để trốn với con mẹ giết người.

- Của thầy thuốc ?

- Nếu không thì đã trông thấy ông ấy đến, ông thầy thuốc ý mà, có phải không nào ? Và nếu người ta không trông thấy ông ấy thì chắc là ông đã bị xô xuống khỏi xe và bị vùi xuống một cái hố rồi.

- Một chiếc xe, thế thì đuổi kịp được đây.

- Ông nói sao ?

- Những con ngựa của lính sen đầm...

- Tôi đã chạy đến lán, nơi người ta buộc ngựa và tôi đã nhảy lên lưng một con. Nhưng cái yên ngựa đã lật xuống và thế là tôi ngã ngay xuống đất.

- Ông nói gì lạ thế !

- Người coi ngựa ngủ gà ngủ gật và trong thời gian ấy người ta đã lấy hết dây cương lẫn đai buộc. Trong tình trạng như vậy thì không thể nào mà đuổi kịp được.

Raoul không thể nào nhin được cười:

- Chà ! Một tên địch thủ xứng tài với ông đấy !

- Một tay bậc thầy, ông ạ. Tôi đã có dịp theo dõi chi tiết một vụ mà Arsene Lupin chống lại

Gamimard. Cái vụ tối nay cũng được dàn dựng với trình độ như vậy đấy !

Raoul không hề tỏ ra thương hại:

- Thực sự là một thảm họa. Bởi vì, xét cho cùng, ông đã tính toán nhiều cho tương lai của ông về vụ bắt bớ này phải không ?...

- Nhiều chứ ! Marescal nói, sự thất bại của hãn làm cho hãn càng muốn tâm sự nhiều hơn. Hãn thổ lộ - Tôi có những kẻ thù có thể lực ở Bộ, và việc bắt giữ con đàn bà này có thể nói là hợp thời ngay sau khi xảy ra vụ án. Nó giúp cho tôi đạt được vị trí cao hơn. Ông nghĩ xem !.. Tiếng vang của việc này ! Thế mà lại xảy ra tai tiếng về con đàn bà phạm tội cải trang, lại trẻ, đẹp, nữa... mới tai hại chứ ! Chỉ trong thời gian ngắn, tôi đã làm rõ được vấn đề, thế rồi...

- Thế rồi sao ?

Marescal hơi do dự, nhưng đã đến lúc mà không có lý do nào cản hãn nói ra và bày tỏ chính điều sâu kín trong tâm hồn của hãn, mặc dù có thể làm cho hãn hối hận. Vậy là hãn bộc tuệch ra hết:

- Thế rồi, điều ấy đã tăng gấp hai gấp ba lần quan trọng của thắng lợi mà tôi đã đạt được trên mặt trận đối địch đấy, ông ạ !

- Thắng lợi thứ hai, phải không ? - Raoul nói như với vẻ cảm phục

- Đúng, cô gái người Anh đấy.

Raoul vẫn giữ thái độ hơi ngây ngô của mình và nhất là như muốn tỏ vẻ khâm phục tài năng của tên cớm mật thám. Anh hỏi:

- Ông có thể giải thích được không ?

- Sao lại không ? Ông sẽ được biết rõ hai giờ trước khi các vị quan viên đến. Thế thôi !

Marescal đã quá mệt mỏi, đầu óc lơ mơ nên không thận trọng, khác với thường ngày của hắn, đã ba hoa bép xép như một kẻ mới vào nghề. Hắn nghiêng người về phía Raoul và nói:

- Ông có biết cô gái người Anh ấy là ai không ?

- Thế ông biết cô ấy à, ông cảnh sát trưởng ?

- Ủ, tôi quen cô ấy mà lị ! Chúng tôi vốn là bạn bè tốt của nhau. Đã sáu tháng qua tôi sống trong cái bóng của cô ấy, tôi bám sát cô ấy, tôi tìm những bằng chứng về cô ấy mà tôi chưa thể thu thập hết được !

- Về cô ấy à ?

- Ờ, tất nhiên là về cô ấy, về Lady Bakefield. Một mặt là con gái của Lord Bakefield, thượng nghị sĩ nước Anh, và là tỉ phú, nhưng mặt khác là một tên nữ tặc, trộm cướp quốc tế, một tên cướp ngân hàng và thủ lĩnh của một băng cướp. Tất cả những cái ấy là thú vui của cô ta và là do tính tài tử của cô. Cô ấy cũng là một người rất tinh ranh, đã phát hiện ra tôi là ai. Khi tôi nói chuyện với cô, tôi cảm thấy cô rất ranh mãnh và cô cũng công nhận như vậy. Là một nữ tặc, tôi đã báo cho các sếp của tôi biết như thế. Nhưng làm thế nào để bắt được cô ấy ? Mà từ hôm qua tôi mới nắm được cô ấy. Một người phục vụ cho ta làm ở khách sạn của cô báo cho tôi biết rằng hôm qua Miss Bakefield đã nhận được từ Nice một sơ đồ của biệt thự sắp bị cướp, biệt thự B... như người ta chỉ cho cô trong một bức phụ. Cô đã xếp những giấy tờ ấy trong một túi da nhỏ cùng với một số tài liệu khá mập mờ. Thế là cô đi miền Nam. Do vậy, tôi phải đi. Tôi nghĩ rằng ở đây hoặc là tôi bắt cô khi phạm tội quả tang hoặc là tôi cầm được giấy tờ của cô. Tôi chẳng cần phải chờ đợi lâu. Bọn cướp đã giao cô cho tôi.

- Thế chiếc túi da ?

- Cô ấy mang dưới áo, buộc vào người bằng một sợi cua-roa và bây giờ nó ở đây này - Marescal vừa nói vừa vỗ vào áo choàng ngang hông - Tôi đã có đủ thì giờ xem qua những giấy tờ ấy. Đây là những bằng chứng không thể chối cãi được. Vì đây là kế hoạch, bản vẽ của biệt thự B... Trong ấy có chữ viết của cô ấy phê thêm bằng bút chì xanh, thời gian: 28 tháng 4. Ngày 28 tháng 4 đúng là ngày thứ tư, tức là ngày kia.

Raoul không phải không có chút xót xa. Người nữ đồng hành xinh đẹp của anh trong một buổi tối mà lại là một nữ tặc ! Và sự thất vọng của anh càng lớn hơn thế khi anh không thể phản đối lời buộc tội ấy mà nhiều chi tiết đã chứng minh. Ví phỏng có ai có thể giải thích được sự giỏi giang của cô gái người Anh ? Tham gia vào một băng cướp quốc tế, cô có những dấu hiệu về những người này và những người khác, cho phép cô đoán được đằng sau Raoul là bóng dáng của Arsene Lupin.

Và có chắc để tin rằng ngay trước khi tắt thở, những lời cô cố gắng nói ra là những lời thú nhận và van xin của người phạm tội nói với Lupin: “Xin hãy bảo vệ danh dự giúp tôi... Xin đừng để ba tôi biết gì !... Mong huỷ hết giấy tờ của tôi...”

- Thế nào, ông cảnh sát trưởng, đây là điều nhục cho gia đình cao quý nhà Bakefield ?

- Ông muốn như thế nào ? Marescal nói.

Raoul đáp lại:

- Ý kiến ấy không làm cho ông khó chịu chứ ? Và cùng ý kiến giao nộp một người đàn bà trẻ như người đàn bà vừa thoát khỏi chúng ta cho cơ quan pháp luật thì như thế nào ? Vì cô ấy hoàn toàn trẻ phải không ?

- Hoàn toàn trẻ và đẹp nữa.

- Và mặc dù thế ?

- Ông ạ, mặc dù thế và mặc dù có thể có những sự cân nhắc, nhưng không bao giờ có gì ngăn cản được tôi hoàn thành phận sự của mình.

Hắn nói lên những lời ấy như một người mưu cầu phần thưởng về công trạng của mình, nhưng lương tâm nghề nghiệp vượt lên trên tất cả mọi ý nghĩ.

- Nói hay đấy, ông cảnh sát trưởng ạ - Raoul tán thưởng, hoàn toàn đánh giá rằng Marescal dường như lẫn lộn nhiệm vụ của mình với những việc khác, nhất là oán thù và tham vọng.

Marescal xem đồng hồ, thấy rằng mình còn được rồi rãi, có thì giờ nghỉ ngơi trước khi người của cơ quan Kiểm sát đến.

Hắn hơi ngả người và ghi chép nguệch ngoạc mấy dòng lên cuốn sổ tay. Cuốn sổ nhanh chóng rơi xuống gần đầu gối của hắn và chẳng mấy chốc hắn chìm vào một giấc ngủ say.

Trước mặt hắn, Raoul ngắm nhìn hắn một hồi lâu. Từ khi gặp nhau trên tàu hỏa, trong trí nhớ của Raoul đã dần dần hiện lên những kỷ niệm chính xác về Marescal. Nó gợi lên một khuôn mặt mật thám rất mảnh khảnh, hay nói đúng hơn là khuôn mặt của một kẻ ham thích giàu sang. Hắn xung vào ngành cảnh sát vì thiên hướng và vì vui thích, nhưng cũng để phục vụ cho tính vụ lợi và lòng đam mê của hắn. Một con người có nhiều vận may. Như vậy, Raoul nhớ rất kỹ, một kẻ lãng nhãng tán gái, không phải lúc nào cũng thận trọng, chu đáo và được nhiều người đàn bà sủng ái. Khi gặp thời, con đường thăng quan tiến chức có khi mau chóng. Người ta chẳng nói rằng hắn được ân cần đón tiếp ngay tại nhà ông Bộ trưởng mà vợ của ông Bộ trưởng không lấy làm lạ về một số ân huệ không xứng đáng đó sao ?

Raoul cầm lấy cuốn sổ tay rồi viết vào đấy, nhưng mắt không ngừng theo dõi tên mật thám.

Những nhận xét về Rodolpha Marescal:

“Viên chức lỗi lạc. Sáng kiến và tinh táo. Nhưng quá ba hoa. Cả tin đối với người mới đến mà không hỏi tên của người ấy, cũng không kiểm tra tình trạng của đôi giày của anh ta, ngay cả không nhìn kỹ anh ta mà chỉ nhận xét là tốt qua diện mạo.

Hơi kém giáo dục. Vừa gặp cô gái từ hiệu bánh ngọt đi ra trên đại lộ Haussman đã làm quen, bắt chuyện, nói năng, không kể người con gái ấy như thế nào. Chỉ vài giờ sau gặp lại cô ấy cải trang đầy máu me trên áo, bị lính sen đầm canh giữ, đã không đảm bảo được an toàn khi không biết được tình trạng tốt xấu của ổ khoá ra sao, nên để cho một người nào đấy vào trong phòng, ngồi xồm sau những gói bưu kiện mà không hay biết gì.

Có lẽ không lấy gì làm ngạc nhiên nếu người lạ mặt lợi dụng được những sai lầm thô thiển ấy, quyết định giữ kín cái biệt danh quý hoá của mình để không thừa nhận vai trò làm chứng và tố giác hèn hạ của hãn, để tự nắm lấy việc lạ lùng này, và nhờ vào những tài liệu trong chiếc túi da để cương quyết bảo vệ danh tiếng của cô Bakefield đáng thương và danh dự cho gia đình Bakefield, và, để dành về mình toàn bộ sức mạnh mà trừng phạt cô gái không quen biết có cặp mắt màu lục, không để cho ai được chạm đến một sợi tóc hoe của cô ấy, hay đòi cô phải giải thích vì sao máu dính đầy đôi tay tuyệt đẹp của cô”.

Thay cho chữ ký, Raoul gợi lại cuộc gặp gỡ của mình với Marescal trước cửa hàng bánh ngọt bằng hình vẽ một cái đầu của một người đàn ông đeo kính,

ngâm điều thuốc lá trên môi, và ghi mấy chữ “Có lửa không, Rodolphe ?”

Tên cớm mặt thám vẫn ngáy. Raoul đặt trở lại cuốn sổ tay lên đầu gối của hắn, rồi rút trong túi ra chiếc lọ nhỏ, mở nút, cho Marescal hít một mũi Coloroform. Mở mạnh. Đầu của Marescal ngã hẳn ra.

Raoul hoàn toàn tháo móc cài dây đeo túi da, thắt vào dưới chiếc vét-tông của anh.

Đúng lúc ấy, một chuyến tàu chở hàng chạy qua với tốc độ chậm. Raoul hạ cửa kính xuống, nhảy từ bậc lên xuống của toa tàu này sang bậc lên xuống của con tàu đang chạy mà không ai trông thấy. Anh ngồi thoải mái vào dưới tấm bạt của toa xe chở táo.

Anh nghĩ:

"Một người đàn bà kẻ cướp bị giết chết và một người đàn bà giết người mà ta ghê tởm nhưng đáng mến, ta chấp nhận che chở nàng. Tại sao ? Quỉ quái thật, ta phải lao vào cuộc phiêu này ư ? Nó sẽ còn tiếp diễn đến khi nào ?”

IV - VỤ CƯỚP BIỆT THỰ B..

Nhiều năm sau khi kể cho tôi nghe chuyện về cô gái có đôi mắt màu lục, Arsène Lupin nói với tôi:

- Nếu là một nguyên tắc mà tôi phải trung thành, thì không bao giờ tôi giải quyết vấn đề khi chưa chín muồi. Để tìm cách khắc phục một số việc chưa rõ, cần phải chờ thời cơ hay sự khôn khéo của anh đem đến cho anh đầy đủ một số việc thực tế. Chỉ cần phải tiến lên thận trọng từng bước một trên con đường sự thật hợp vai tiến triển của những sự kiện.

Lập luận càng đúng hơn trong một số việc mà ở đây chỉ có những cái trái ngược nhau, những điều phi lý, những hành động riêng biệt dường như không hề có một sự liên quan nào giữa cái này và cái khác. Không có một sự thống nhất nào. Không có một tư tưởng chỉ đạo. Mỗi cái tiến hành theo một cách riêng, rời rạc. Chưa bao giờ Raoul lại cảm thấy một tình trạng như vậy mà người ta phải dè chừng bao nhiêu về tất cả sự vội vàng hấp tấp trong những thứ mạo hiểm ấy. Những suy diễn, những trực cảm, sự phân tích, nghiên cứu, cũng chừng ấy cái bấy cần phải hết sức tránh để khỏi sa vào.

Vậy còn lại cả ngày dưới tấm bạt của toa xe khi chuyến tàu hàng đang chạy về tận miền nam giữa những nông thôn đồng ruộng chan hòa ánh nắng, anh khoan khoái mơ màng, cần táo ăn cho dịu cái đói; rồi không để mất thì giờ, anh đặt ra những giả thiết mong manh về cô gái xinh đẹp và về những tội ác và tâm hồn tối tăm ám muội của cô, tận hưởng những kỷ niệm về làn môi của anh đã gắn một nụ hôn lên đấy. Việc độc nhất mà anh tính đến là muốn trả thù cho cô gái người Anh, trừng phạt người có tội, bắt lại tên tòng phạm thứ ba, thu lại những đồng bạc của anh bị cướp đoạt, dĩ nhiên như thế là có lợi, nhưng tìm trở lại đôi mắt màu lục và đôi môi đã để tuột, biết bao khoái cảm thì sao ?

Việc nghiên cứu chiếc túi da không cho anh biết được gì nhiều. Danh sách những tòng phạm, mỗi thông tin, liên kết giữa các thành viên... Than ôi ! Miss Bakefield đúng là một tên cướp, theo tất cả những bằng chứng có giá trị nhất thì đã thận trọng hủy mất. Bên cạnh đấy là những bức thư của Lord Bakefield, trong đó đã toát lên toàn bộ sự dục dằng âu

yếm và trung thực của người cha. Nhưng không có gì chỉ ra được vai trò của cô gái trong vụ việc cũng như không có mối quan hệ hiện tại giữa cuộc phiêu lưu của người đàn bà trẻ nước Anh và tội ác của ba tên cướp hay cụ thể hơn là giữa Miss Bakefield và cô gái giết người.

Một tài liệu duy nhất gửi cho cô gái người Anh mà Marescal đã ám chỉ có liên quan đến vụ cướp biệt thự B... Đây là một bức thư viết rằng:

"Tiểu thư sẽ nhìn thấy ngôi biệt thự ở bên phải con đường từ Nice đi Cimiez ở phía bên kia của Vũ đài La Mã. Đây là một ngôi nhà đồ sộ trong một khu vườn lớn có tường bao bọc.

"Ngày thứ tư, của tuần thứ tư hàng tháng, ông bá tước già của biệt thự B... ngồi sau cùng của chiếc xe ngựa mui gấp, đi xuống Nice với tên đầy tớ và hai người ở gái cùng với những giỏ thức ăn. Vậy là ngôi nhà vắng người từ ba đến năm giờ.

"Đi vòng xung quanh tường rào của khu vườn cho đến phần đất nhô ra phía trên thung lũng Paillon. Cánh cửa nhỏ bằng gỗ một mà tôi đã gửi chìa khóa cho tiểu thư ở người đưa thư này.

"Điều chắc chắn là ông Bá tước của biệt thự B... không nhất trí với vợ vì không tìm lại được gói chứng thư do bà cất giữ. Nhưng một bức thư do người đàn bà quá cố viết cho một người bạn gái; ám chỉ rằng, các chứng phiếu để trong một hộp đựng chiếc đàn vĩ cầm cất trên một ngăn. của chòi nóc, nơi chất đống những đồ đạc không còn dùng nữa. Tại sao lời ám chỉ ấy không có gì chứng minh ? Người bạn gái ấy đã chết cùng ngày bà nhận được bức thư ấy và bức thư bị lạc. Mãi hai năm sau mới rơi vào tay tôi.

"Trong này là sơ đồ của khu vườn và của ngôi nhà. Ở bậc thang trên cùng là tên chòi hầu như đồ nát. Cuộc thám hiểm cần phải hai người, vì một người làm nhiệm vụ tuần phòng, cảnh giới, đề chừng một bà hàng xóm là thợ giặt thường đến bằng một lối đi khác trong vườn bằng tấm cửa song sắt có chìa khóa riêng để mở.

Tiểu thư ấn định ngày (ngoài lễ một tờ chú bằng bút chì xanh định rõ: 2H-4) và báo trước cho tôi để chúng ta gặp nhau trong cùng một khách sạn.

Ký tên: G

Tái bút: Những tình hình tôi nắm về vấn đề lớn nhất chưa biết được, như tôi đã nói với tiểu thư là vẫn khá lơ mờ. Nó quan hệ đến một kho báu rất lớn, đến mỗi bí mật khoa học chẳng ? Tôi vẫn còn chưa biết gì cả. Vậy cuộc hành trình sẽ quyết định. Như thế việc can thiệp của tiểu thư sẽ rất có ích "

Cho đến lúc ấy, Raoul vẫn coi thường không chú ý tới lời tái bút khá kỳ cục ấy; chính là ở chỗ theo một thành ngữ mà anh thích là "có một bụi rậm, người ta không vào đấy được là do người ta tự đặt ra giả thiết rằng vào đấy rất nguy hiểm ? Còn như vụ cướp biệt thự B... thì...

Vụ cướp này dần dần đã gây cho anh một sự quan tâm đặc biệt. Anh suy nghĩ nhiều lắm, tất nhiên là về phần phụ, nó giống như một bữa ăn đôi khi món ăn phụ lại có giá trị dinh dưỡng hơn món ăn chính. Vì vậy mà Raoul đáp tàu đến Midi nếu không sẽ bỏ lỡ tất cả, tuột mất một thời cơ tốt như thế.

Đến ga Marseille vào đêm hôm sau, Raoul lao từ trên toa hàng xuống và mua vé đi chuyến tàu nhanh để xuống Nice vào sáng thứ tư 28 tháng tư. Sau khi anh đã đánh thó được của một nhà tư sản tử tế mấy

đồng bạc ngân hàng mới có tiền để mua một chiếc vali, bộ quần áo ngoài, mấy bộ quần áo mặc trong và chọn thuê phòng ở khách sạn Majestic Palace ở cuối phố Cimiez.

Anh ăn trưa ở đấy, đọc một vài tờ báo địa phương trong ấy có những mẫu truyện ngắn ít nhiều phóng đại về những sự việc trên chuyến tàu tốc hành. Đến hai giờ chiều anh bước ra, sau khi đã cải trang bằng trang phục mới và vẻ mặt cũng được thay đổi, ngay đến Marescal cũng không thể nhận ra được. Nhưng làm sao mà Marescal lại nghi ngờ được kẻ đã lừa phỉnh gã lại táo bạo dám thể chân Miss Bakefield trong vụ cướp một biệt thự đã được báo trước ?

Raoul tự nhủ: "Khi một trái cây đã chín thì người ta phải hái. Mà, theo ta, quả ấy đã hoàn toàn chín thì ta sẽ thực sự là quá ngốc nếu để cho nó bị thối ủng. Miss Bakefield chắc sẽ không tha thứ cho ta về điều ấy".

Biệt thự Faradoni nằm bên đường cái và bao quát một đám đất rộng, gồ ghề trồng ô liu. Những con đường mòn lổn nhổn đá và hầu như lúc nào cũng vắng vẻ chạy theo ba mặt phía ngoài hàng rào. Raoul kiểm tra, để ý một cái cửa nhỏ bằng gỗ đã mục, xa hơn là một cửa song sắt. Anh thấy trong đám đất gần có một ngôi nhà nhỏ, chắc là nhà của bà thợ giặt, rồi anh trông thấy một chiếc xe ngựa cổ lỗ mũi gập đang đi về phía Nice; đấy là Bá tước Faradoni và người làm của ông cùng với một số thực phẩm. Đã ba giờ chiều.

"Nhà vắng người - Raoul nghĩ - ít có khả năng là người trao đổi thư từ với Miss Bakefield trong giờ này có thể chưa biết được vụ ám sát người đàn bà

tòng phạm với hăn, nên hăn muốn mạo hiểm. Vậy chiếc vĩ gãy vỡ sẽ về tay ta”.

Anh quay lại phía cửa nhỏ bị mọt. Anh đã nhận thấy tường có nhiều chỗ gồ ghề dễ leo, nên anh đã vượt qua dễ dàng, đi về phía ngôi nhà bằng những con đường vừa được sửa chữa. Tất cả các cửa sổ của tầng trệt đều mở. Cửa của phòng dẫn anh đến cầu thang, và bậc trên cùng là chòi. Nhưng anh chưa đặt chân lên bậc thang đầu tiên thì chiếc chuông điện đã reo lên. Anh tự nhủ: "Chà, ngôi nhà này có đặt bẫy chăng ? Có phải là ông bá tước đã cảnh giác đề phòng ?".

Tiếng chuông rung lên trong phòng ngoài, liên tục đến nhức tai, nhưng khi Raoul động dậy thì nó dừng ngay, để tìm hiểu lý do, anh kiểm tra bộ phận phát tiếng, gần sát trần, nối với đường dây dọc xuống sát gờ tường dẫn ra bên ngoài, vậy là việc chuông reo không phải do Raoul gây nên mà do tác động từ bên ngoài.

Anh bước ra. Sợi dây chạy trên không, khá cao, mắc từ cành cây nọ sang cành cây kia, rồi theo hướng đi của nó. Sự việc chắc từ đây mà ra. Điều phỏng đoán của anh đã được khẳng định.

"Khi người ta mở cánh cửa nhỏ bị mọt, chuông reo ngay. Vì thế, có người nào đấy muốn vào đã thôi ngay khi nghe có tiếng chuông từ xa".

Raoul đi sang trái một ít, đến đỉnh một cái gò, cành lá tua tủa, từ đấy có thể thấy một ngôi nhà, toàn bộ đất trồng ô liu, và một phần tường gần cửa gỗ.

Anh đứng chờ. Một việc thứ hai xảy ra mà anh không đoán trước được: Một người đàn ông vượt qua tường và khi đã ngồi lên trên, hai chân thòng xuống hai bên, hăn gỡ đầu mỗi dây cho rơi xuống đất.

Quả nhiên khi cánh cửa bị đẩy ra, chuông không còn reo nữa và một người khác đi vào; đấy là một người đàn bà.

Trong đời sống của những kẻ phiêu lưu và nhất là bước đầu của những cuộc mạo hiểm của họ, sự tình cờ đóng một vai trò cộng tác viên thực sự. Nhưng sao lạ lùng đến thế. Có đúng thật là do tình cờ mà cô gái mắt màu lục có mặt ở đây cùng với một gã đàn ông có thể là do Guillaume ?. Sự nhanh chóng của cuộc trốn chạy và của cuộc hành trình của chúng cùng với sự đột nhiên xuất hiện của chúng trong căn vườn ấy vào chiều 28 tháng tư và đúng giờ này chúng tỏ chúng cũng nắm được sự việc như anh. Và chúng cũng đi thẳng đến đích đúng như anh ư ? Hơn nữa liệu Raoul có tìm được mối liên quan nào đây giữa những hành động của cô gái người Anh, nạn nhân và cô gái người Pháp, kẻ giết người không ? Có tiền, có hành lý đăng ký ở Paris, những tên tòng phạm tất nhiên tiếp tục cuộc hành trình của chúng.

Cả hai đưa đi trở lại dọc theo những cây ô liu. Tên đàn ông hơi gầy, râu cạo nhẵn, có vẻ như một diễn viên khó mền, tay cầm một bản vẽ mặt bằng, bước đi với dáng điệu lo lắng, nghe ngóng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Người đàn bà trẻ... Đúng vậy, dù Raoul không nghi ngờ gì về sự nhận dạng, anh đã dễ dàng nhận ra cô. Cô đã thay đổi biết bao. Nét mặt xinh đẹp ấy, hớn hở ấy và tươi cười ấy mà anh đã chiêm ngưỡng chừng nào trước đây mấy ngày trong hiệu bánh ngọt trên đại lộ Haussmann ! Đấy cũng không phải hình ảnh bi thảm mà anh nhắc thấy trong hành lang của con tàu tốc hành. Nhưng đấy là một khuôn mặt đáng thương, căng thẳng, đau khổ, sợ sệt làm cho người ta

phải động lòng xót xa khi nhìn thấy. Cô gái mặc một chiếc váy liền áo giản dị, màu xám không hoa mỹ và đội một chiếc mũ rộng vành che kín mái tóc màu hoe. Hai con người ấy vòng quanh cái gò nơi anh đang ngồi xõm giữa những cành lá để theo dõi chúng. Raoul có cái nhìn bất thành hình, chớp nhoáng như ánh chớp vào một cái đầu nhô lên phía trên tường và vẫn chỗ ấy, cái đầu đàn ông không đội mũ... tóc đen, rối bù... diện mạo thì thô lậu... Sự xuất hiện ấy không đến một giây.

Có phải tên tòng phạm thứ ba đứng quan sát trong lối hẹp không ?

Người đàn ông và người đàn bà dừng lại xa cái gò hơn, nơi con đường của cửa gỗ và con đường của cửa song sắt hợp lại. Guillaume chạy tách xa ra về phía ngôi nhà, để cô gái ở lại một mình.

Raoul ở cách đây nhiều nhất là năm mươi bước, hau háu nhìn cô gái, và nghĩ rằng, có một cái nhìn khác, cái nhìn của người đàn ông đang nấp có lẽ cũng ngấm nhìn cô qua khe cửa mọt. Phải làm gì nhỉ ? Báo cho cô ấy ư ? Kéo cô đi như ở Deaucourt và làm cho cô thoát khỏi những hiểm họa mà anh chưa biết ư ?

Sự tò mò mạnh hơn tất cả. Anh muốn biết rõ. Giữa cái mớ bòng bong ấy mà có những ý kiến đưa ra trái ngược dễ làm rối, khi những cuộc tấn công đan xen nhau mà anh không thể hiểu rõ, anh hy vọng có được một sợi dây dẫn hiện ra trong một lúc nào đấy để anh chọn một con đường này hay con đường khác, để không còn phải hành động một cách hú họa vì lòng thương hại hay vì sự mong muốn báo thù.

Lúc này, cô gái dựa vào một gốc cây và lơ đãng mân mê cái còi đang cầm trong tay mà cô phải dùng trong trường hợp báo động. Khuôn mặt trẻ trung của

cô, một khuôn mặt giống như của đứa trẻ con mặc dù cô không dưới hai mươi tuổi làm cho Raoul ngạc nhiên, những lọn tóc dưới chiếc mũ rộng vành hơi hếch lên rực rỡ như chúng bằng kim loại làm cho cô có một vang hào quang chói lọi trông đến vui mắt.

Thời gian trôi đi. Bất thành linh Raoul nghe tấm cửa sắt rít lên ken két và anh trông thấy phía bên kia gò của mình đang nấp, một người đàn bà bình dân đang đi tới ngôi nhà, vừa đi vừa khe khẽ hát, tay khoác một làn quần áo. Cô gái mắt màu lục cũng nghe thấy, cô dịch người đi, áp sát vào thân cây và ngồi thụp xuống sát đất; còn người thợ giặt thì tiếp tục đi không hề trông thấy cô lặn vào sau khối cây con đánh dấu nơi phân nhánh của hai con đường mòn.

Thời khắc đáng sợ đã qua đi. Guillaume lúng túng, sẽ phải làm gì khi đi ăn trộm phải đối mặt với một người đàn bà bất thần xuất hiện ấy ? Nhưng bất ngờ, người thợ giặt đã vào trong nhà bằng một cửa dành cho người phục vụ và ngay lúc bà vừa đi khuất, Guillaume trở về với một gói bọc giấy báo có hình dáng như một chiếc hộp đựng đàn vĩ cầm. Vậy là sự đụng đầu không xảy ra.

Cô gái trẻ kín đáo nép mình ở chỗ nấp không nhìn thấy gã ngay, và khi tên tòng phạm của cô đến gần, lén lút bước trên sân cỏ, cô giữ nét mặt lo sợ như ở Beaucourt sau vụ ám sát Miss Bakefield và hai người anh em. Raoul căm ghét cô.

Guillaume được báo cho biết rất ngắn gọn là có mối nguy hiểm đang bám sát chúng. Gã lo lắng, rồi cả hai đi dọc theo gò, lão đảo, mặt tái xanh khiếp sợ. Raoul suy nghĩ, đầy khinh miệt: "Đúng rồi, nếu đây là Marescal hay những tên bảo vệ hăn đang nấp sau

tường thì càng hay ! Ta sẽ tóm cổ cả hai ! Tổng hết chúng vào tù !”

Có thể nói rằng, ngày hôm ấy những tình tiết đã làm thất bại tất cả những dự kiến của Raoul và mặc dù như thế nào thì anh cũng không hành động được dễ dàng và dù sao thì anh cũng chưa suy nghĩ hết. Cách cửa gỗ hai mươi bước tức là cách nơi ngòi rình ước chừng hai mươi bước, người đàn ông mà Raoul nhìn thấy cái đầu của hắn nhô trên đỉnh tường nhảy từ trên cành cây um tùm xuống con đường mòn, đã đột nhiên tổng một cú đâm vào giữa hàm Guillaume, loại tên này khỏi cuộc chiến; chiếm lấy cô gái trẻ, ôm cô trên cánh tay như ôm một gói đồ. Xong hắn nhặt lấy chiếc hộp đựng vĩ cầm, lao nhanh, xuyên qua rừng ô liu, theo hướng ngược lại với ngôi nhà.

Ngay lập tức, Raoul lao ra. Tên đàn ông rộng vai, nhẹ nhàng, chạy rất nhanh, không hề nhìn lại sau, làm cho Raoul nghĩ rằng không gì có thể ngăn cản hắn về tới đích của hắn.

Hắn vượt qua một cái sân trồng chanh vườn cạnh đến tận một góc tường cao chỉ một mét, đập đất nhô ra ngoài.

Tại đây, hắn đặt cô gái xuống, cầm lấy hai cổ tay của cô để cho cô trượt xuống bên ngoài. Xong hắn tụt xuống nhảy ra theo sau khi đã ném chiếc hộp đàn xuống trước. Raoul tự nhủ: "Tốt lắm. Chắc hắn đã giấu một chiếc ô tô trên một con đường vắng vẻ chạy quanh ngoài khu vườn". Sau đấy, hắn dò xét một chút rồi đặt cô gái đã đỡ ra không còn kháng cự lên đệm ngòi, rồi hắn trở về nơi ghế ngòi.

Khi đến gần, Raoul nhận thấy mình không nhằm: một chiếc xe hơi mui trần đang đậu đấy.

Chỉ sau hai vòng tay quay, chiếc xe nổ máy. tên đàn ông leo lên, ngồi cạnh con mồi. Xe lao đi ngay lập tức.

Nền đường xóc nảy, lổm chổm đá. Động cơ ì ạch, gầm lên xành xạch. Raoul lao lên, dễ dàng đuổi kịp chiếc xe và leo lên thùng xe, nằm ép sau những ghế ngồi phía sau, được yên ổn nhờ chiếc áo khoác từ trên lưng ghế ở đằng trước thông xuống. Kẻ tấn công không một lần trở mình, quay mặt lại trong cái náo nhiệt với tư thế ấy trong chiếc xe ì à ì ạch... gã chẳng nghe được gì ngoài tiếng động cơ.

Xe chạy trên con đường ngoài tường rào rồi đổ ra con đường cái lớn. Trước khi ngoặt xe, gã đàn ông đặt lên cổ của cô gái một bàn tay sần sùi và chắc nịch, rồi làu bàu:

- Nếu động đây thì toi mạng nghe chưa ? Ta sẽ bóp cổ như bóp cổ con bé kia, có biết điều ấy muốn nói như thế nào rồi chứ ? ..

Rồi hắn cười khẩy và nói tiếp:

- Vả lại, không còn ai ngoài ta, cô có muốn kêu cứu cũng chẳng được, hiểu không, hử, cô bé ?

Những người nông dân, những người đi dạo bước trên con đường cái. Chiếc ô tô đi khỏi địa phận Nice lăn bánh đến tận vùng đồi núi. Người nữ nạn nhân không hề động đây.

Làm sao Raoul lại không rút ra được những ý nghĩa logic bao hàm trong những việc làm và những lời nói ấy. Ở giữa cái rối ren ấy của những diễn biến mà đến nay không có một sự kiện nào tỏ ra là gắn kết với những sự kiện trước đây, anh đành đột nhiên chấp nhận ý kiến mà gã đàn ông là tên cướp thứ ba ở trên tàu hỏa, tên đã bóp cổ "con bé kia" tức là Miss Bakefield.

"Đúng như vậy - anh nghĩ - không cần phải vất vả nghĩ ngợi và suy diễn chính xác làm gì. Đúng thế. Và đây là một dấu hiệu có liên can giữa vụ việc của Bakefield và vụ việc của ba tên cướp. Hẳn là Marescal có lý khi khẳng định là cô gái người Anh bị giết do nhầm lẫn, nhưng dù sao, cả bọn người ấy cũng đã đáp xe tàu đến Nice với cùng một mục tiêu là cướp biệt thự B... Vụ cướp ấy do chính Guillaume phối hợp vạch ra, Guillaume rõ ràng là tác giả của bức thư ký tên G. Chính Guillaume ở trong cả hai băng nhóm và hẳn cùng một lúc theo đuổi vụ cướp với cô gái người Anh và giải quyết vấn đề rất khó hiểu đã nói trong lời tái bút của hẳn. Đã rõ rồi chứ ? Về sau, cô gái người Anh chết, Guillaume muốn thực hiện phi vụ mà hẳn phối hợp vạch ra. Hẳn dẫn theo cô bạn gái có đôi mắt màu lục, bởi vì cần phải có hai người. Và phi vụ thành công nếu tên cướp thứ ba giám sát, trông coi cho các tông phạm của hẳn không nằng nết vật cướp được và không lợi dụng cơ hội để bắt mất "đôi mắt màu lục". Với mục đích gì ? Có phải vì tranh nhau người yêu giữa hai người đàn ông ? Lúc này, chúng ta không cần biết nhiều về vấn đề ấy.

Chiếc xe chạy được vài kilômet, vòng về bên phải, lao xuống dốc hình chữ chi, rồi chạy về phía

con đường cái Levents từ đây có thể đến hẻm núi Var hoặc vùng núi cao. Rồi thì sao nữa ?

"Đúng, khi ấy ta sẽ làm gì - Anh tự nhủ - Nếu cuộc hành trình dẫn đến sào huyệt nào đấy của bọn cướp ? Ta phải chờ đợi để một mình ta đối mặt với nửa tá bọn điên loạn, để ta phải giành lấy đôi mắt màu lục ư ?"

Một cố gắng đột ngột của cô gái trẻ đã quyết định việc ấy. Trong một cơn tuyệt vọng, cô gái tìm cách chạy trốn, có nguy cơ chết. Gã đàn ông vội vàng nắm giữ tay cô:

- Đừng làm bậy ! Nếu cô có chết là chết vì tay tôi và đến giờ đã định. Cô đã quên điều tôi nói với cô trong chuyến tàu tốc hành trước khi Guillaume và cô giết hai người anh em. Cho nên tôi khuyên cô...

Chưa nói xong câu nói, tên đàn ông vừa kịp quay lại phía cô gái giữa hai lần quặt xe, đã thành linh thấy một cái đầu và nửa thân người chắn ngang giữa hắn và cô gái, cái đầu ấy nhăn nhó và nửa trên thân người đồ sộ choán chỗ của hắn, đẩy hắn vào góc. Rồi một giọng nói mĩa mai cất lên:

- Ông bạn già, khỏe không ?

Tên đàn ông ngơ ngác. Xe lắc mạnh, suýt ném cả ba con người xuống rãnh sâu. Hắn ấp a ấp úng:

- Chết giẫm, đồ chết giẫm ! Thế là thế nào, cái thằng này ? Hắn ở đâu hiện ra thế này ?

Raoul nói:

- Thế nào ? Mà không trả lại cho ta ư ? Chính vì mày nói đến chuyến tàu nhanh thì chắc là mày phải nhớ chứ, thế nào ? Cái anh chàng mà mày đã nện ngay từ đầu ấy mà, cái anh chàng khốn khổ mà mày đã móc mắt của anh ta hai mươi ba đồng bạc ấy mà, nhớ chứ ? Cô gái đây dễ dàng nhận ra ta có phải

không cô ? Cô có đoán nhận ra người đàn ông đã bế cô trên tay trong đêm hôm ấy và cô đã từ biệt ông ấy, không lấy gì làm tử tế cho lắm, phải không ?

Cô gái lặng thinh, co rúm người lại dưới chiếc mũ rộng vành của cô. Gã đàn ông tiếp tục lúng búng:

- Thế là thế nào, con chim kia ? Hẳn ở đâu ra. ?

- Từ biệt thự Feradoni, nơi tao để mắt vào mày đấy. Còn bây giờ, mày phải dừng xe lại cho cô ấy xuống.

Gã đàn ông không trả lời. Hẳn tăng ga.

- Mày làm tăng phải không ? Nhầm rồi đấy ông bạn ạ. Chắc là mày đã đọc tên những tờ báo hàng ngày mà tao đã gượng nhẹ cho mày. Không nói lời nào về mày và sau đấy, chính tao mà người ta lên án người chủ nhà băng ! Tao, hành khách vô hại chỉ nghĩ đến chuyện cứu mọi người. Nào, ông bạn đạp phanh đi và cho xe chậm lại.

Con đường ngoằn ngoèo chạy trong một cái hẻm cheo leo trên vách đá, viền bằng một con chạch lan can dọc theo những chỗ gấp của một thác nước. Con đường rất hẹp, lại bị cắt dọc bởi một tuyến đường xe điện. Raoul cho là địa thế thuận lợi. Anh nhõm người lên, dò xét phạm vi thu hẹp mỗi khi khúc ngoặt hiện ra.

Bất thành linh, anh nhõm hẳn lên dịch người sang ngang, mở rộng hai cánh tay đưa sang bên trái và bên phải của kẻ thù, thực sự ép lên người hẳn và đưa hai bàn tay nắm chắc lấy tay lái.

Tên đàn ông bối rối, yếu đi, hoàn toàn ấp úng:

- Đồ chết giẫm ! Nó điên mất rồi ! Ôi ! Chết chưa, nó cho chúng ta cắm đầu xuống vực... Buông tao ra, đồ ngu !...

Hắn cố giăng ra nhưng hai cánh tay đã ghì chặt lấy hắn như một cái cùm và Raoul vừa cười vừa nói với hắn:

- Hãy lựa chọn đi ông bạn. Cái vực sâu hay là xe điện sẽ chà nát ! Kìa, xe điện đang lù lù trước mặt kia kìa. Dừng lại đi, ông bạn thân mến ! Không thì...

Thật vậy, cái cỗ máy nặng nề, đồ sộ đã hiện ra cách năm mươi mét. Theo chiều hướng ấy khi xe đang chạy, việc dừng lại là phải ngay lập tức. Tên đàn ông rất hiểu và phanh gấp trong khi ấy Raoul nắm chắc tay lái, giữ xe bất động ngay trên hai đường ray xe điện. Mặt giáp mặt, có thể nói rằng ô tô và xe điện cùng dừng lại suýt húc vào nhau ?

Tên đàn ông chưa ngớt cơn giận dữ:

- Chết giẫm, đồ chết giẫm ! Thế là thế nào, cái thằng này ! À, mày sẽ phải trả giá với tao !

- Hãy tính số đi. Có bút máy đấy không ? Không à ? Thế thì nếu mày không có ý định nằm lại trước mũi xe điện thì chúng ta giải phóng đường cho nó đi.

Anh giơ tay ra cho cô gái, dắt cô, nhưng cô từ chối, tự bước xuống và đứng chờ bên đường cái.

Trong lúc này, hành khách sốt ruột. Người lái xe điện hét lên ầm ĩ. Ngay khi đường đã được thông suốt, xe điện rùng rình chuyển bánh.

Raoul giúp gã đàn ông đẩy xe ô tô, hống hách nói với hắn:

- Mày có biết tại sao tao hành động không hả, ông bạn già ? Này, nếu mày còn dám quấy rầy cô đây thì tao giao mày cho pháp luật. Chính mày đã chủ mưu trong vụ cướp trên chuyến tàu tốc hành và bóp cổ cô gái người Anh.

Gã đàn ông quay lại, mặt tái mét. Trên bộ mặt râu ria tua tủa, đầy những đường rãnh sâu hoắm của

những nét nhăn, đôi môi của hắn run lên bần bật. Hắn ấp úng:

- Nói láo, tao không hề sờ tay vào...

- Chính mày, tao có đủ bằng chứng... nếu mày còn dối trá, thì mày phải lên đoạn đầu đài... Thôi hãy rút nhanh đi ! Cứ để cái xe cà khố lại cho tao. Tao sẽ chờ cô ấy về Nice. Nào, xéo !

Raoul đẩy mạnh vào vai gã đàn ông, nhặt lấy gói bọc chiếc đàn vĩ cầm và nhảy lên xe. Nhưng anh lại văng ra một tiếng rủa:

- Mẹ kiếp ! Cô ấy lại vù mất rồi !

Quả vậy, cô gái mắt màu lục không còn trên đường cái nữa. Xa kia, chiếc xe điện đã chạy khuất. Lợi dụng khi hai địch thủ đang cãi cọ nhau, cô gái chắc đã trốn lên đấy.

Nổi tức giận của Raoul lại đổ xuống đầu gã đàn ông.

- Mày là thằng nào ? Hả ! Mày quen người đàn bà ấy ư ? Tên cô ta là gì ?

- Còn mày, mày tên gì ? Tại sao lại...

Gã đàn ông cũng hung hăng, định giật chiếc đàn vĩ cầm ở tay Raoul và thế là cuộc đấu bắt đầu trong khi một chiếc xe điện khác lại đi qua. Raoul nhảy lên, còn tên cướp thì cố khởi động máy nhưng ô tô cứ ì ra không chịu nổ.

Raoul giận dữ trở về khách sạn. May mắn sao, anh thoải mái được đền bù lại, đã có được những tờ chứng phiếu của bà bá tước Faradoni.

Anh mở tờ báo bọc ngoài ra. Mặc dù chiếc đàn đã mất cần và tất cả những dây, núm vặn nhưng nó vẫn còn nặng hơn nhiều so với chiếc đàn bình thường.

Qua kiểm tra, Raoul thấy có một mảnh gỗ mảnh của cạnh đàn có vết cưa rất tinh vi ở xung quanh và

được dán lại rất khéo, anh bóc ra.

Chiếc đàn vĩ cầm chỉ đứng bên trong một bó báo cũ làm cho người ta tin chỉ có thể, hay là bà bá tước đã giấu của cải ở nơi khác, hay là ông bá tước đã giấu của cải ở nơi khác, hay là ông bá tước đã phát hiện ra chỗ giấu, lặn lẽ hưởng những lợi tức mà bà bá tước muốn tước đoạt hết.

Raoul lầm bầm một mình:

"Vẫn tiếp tục tay không, chẳng được gì hết. à, mà cô ấy bắt đầu trêu tức ta làm cho ta bực bội, cô gái trắng hoa có đôi mắt màu lục ! Thế mà cô ấy lại dám từ chối bàn tay của ta sao ? Cô ấy lại oán giận ta về việc ta hôn trộm lên miệng cô chẳng ? Cô bé ông ọ."

V - CON CHÓ TRUNG THÀNH

Suốt một tuần lễ, không biết rồi cuộc đấu tranh sẽ đi đến đâu, Raoul chăm chú đọc những bài phóng sự của những tờ báo hàng ngày thuật lại vụ giết người trên chuyến tàu tốc hành. Thật vô ích khi nói hết mức những sự kiện quá quen thuộc đối với công chúng, cũng như những giả thiết mà người ta nêu lên hay những sai lầm mắc phải, hay những hướng điều tra tiếp theo. Vụ việc này hết sức bí ẩn và nó làm xôn xao cả thế giới, bây giờ nó được quan tâm hơn với lý do là có vai trò Arsène Lupin trong ấy, và trong chừng mực nhất định nó ảnh hưởng đến việc tìm ra một sự thực mà cuối cùng chúng ta có thể chứng minh bằng một cách nào đấy. Vậy thì tại sao lại quan tâm đến những chi tiết chán ngắt và rọi ánh sáng lên những việc đã chuyển qua lớp, màn sau?

Vả lại, Lupin, hay nói đúng hơn là Raoul de Limézy đã thấy ngay do đâu mà những kết quả điều tra của anh bị hạn chế và anh đã ghi lại những điều ấy như sau:

1. Tên tòng phạm thứ ba, tức là tên tàn bạo mà ta vừa giành giật được cô gái có đôi mắt màu lục khỏi tay hắn, đang ở trong bóng tối, và không ai phỏng đoán được hắn như thế nào. Dưới góc độ nhìn nhận của cảnh sát thì đây chính là người hành khách lạ mặt, có nghĩa là ta, chính là người bày mưu, tính kế của vụ giết người. Với sự xét đoán rõ ràng của Marescal thì hắn cho rằng những thủ đoạn tồi tệ của ta chắc đã gây xúc động mạnh, ta đã biến thành một nhân vật độc ác và chuyên quyền, đã sắp đặt những mưu mô và chi phối toàn bộ màn kịch. Giả làm nạn nhân của đồng bọn bị trói và bị nhét giẻ vào mồm, ta chỉ huy chúng, bố trí cho chúng thoát nạn, rồi ta biến mất vào bóng tối, không để lại một dấu vết nào ngoài vết giày của ta.

2. Đối với những tên tòng phạm khác thì đã được xác định. Theo người bác sĩ kể, chúng đã chạy trốn chính bằng chiếc xe của ông. Nhưng chạy đến đâu ? Sáng tinh mơ, con ngựa kéo xe qua cánh đồng. Dù sao, chính Marescal không một phút do dự chút nào: Hắn giật chiếc mặt nạ của tên cướp trẻ hơn và tổ giác không thương tiếc một người đàn bà trẻ và đẹp, tuy nhiên hắn không cho biết dấu hiệu nhận dạng, đợi đến lần bắt sau, như vậy mới có giá trị và gây được ấn tượng.

3. Hai người đàn ông bị ám sát đã được xác định là hai anh em. Arthur và Gaston Loubeaux cùng hùn vốn tiêu thụ một thứ nhãn hiệu sâm banh, nhà ở Neuilly trên bờ sông Seine.

4. Một điểm quan trọng: Khẩu súng ngắn đã tìm thấy trong hành lang là tang chứng cụ thể của thủ phạm đã dùng để giết chết hai anh em. Đây là khẩu súng do một tên đàn ông cao và gầy mua trước đây, mười lăm hôm mà cô bạn gái cùng đi với hắn, một người đàn bà trộm khăn đợi hắn là Guillaume.

5. Cuối cùng là Miss Bakefield. Không có một sự tố cáo nào về cô ấy. Marécal mất hết bằng chứng không dám liều và thận trọng giữ im lặng. Là người nữ hành khách giản dị, lịch thiệp rất phổ biến ở London và trên bờ Riviera trên đường về gặp bố ở Monte-Carlo. Tất cả chỉ có thế. Có phải người ta giết cô vì nhầm lẫn không ? Có thể như thế. Nhưng tại sao hai anh em nhà Loubeaux cũng bị giết ? Về việc ấy và về tất cả những gì còn lại là bóng tối và mâu thuẫn.

Raoul kết luận:

"Ta chưa muốn nặn đầu bóp óc để tìm tòi và cũng chẳng suy nghĩ về chuyện ấy nữa. Cứ để cho cảnh sát họ thoải mái lùng sục và chúng ta cứ hành động".

Nếu Raoul nói như vậy, tức là anh đã biết hướng hành động như thế nào. Các tờ báo của địa phương đã đưa tin sau đây:

"Ông chủ lỗi lạc của chúng ta, Lord Bakeifield, sau khi dự lễ tang cô con gái xấu số của mình đã trở về giữa chúng ta và nghỉ ngơi cho hết mùa này tại khách sạn Bellevue của Monte-Carlo như thường lệ".

Tối hôm ấy Raoul de Limézy cũng thuê một phòng ở khách sạn Bellevue giáp với ba căn phòng dành riêng cho vị khách người Anh. Tất cả các căn phòng ấy cũng như các căn phòng khác của tầng trệt nhìn ra một khu vườn rộng, mỗi phòng có một bậc

thềm và lối xuống vườn kéo dài đến trước mặt ngoài đối diện với lối vào khách sạn.

Ngày hôm sau, anh thấy người đàn ông nước Anh khi ông từ phòng mình bước xuống vườn. Đây là một người còn trẻ, dáng vẻ nặng nề do nỗi buồn phiền và sự ức chế đè nặng, nên qua cử chỉ và vẻ mặt của ông, dễ nhận thấy ông đã phải chịu đựng nỗi kinh hoàng và buồn thảm.

Vì thế mà Raoul chỉ có thể vui mừng. Nhưng cô gái mắt màu lục có tham gia vào trong việc này không ?

Ngày hôm ấy, Lord Bakefield giữ tên cầm lại ăn trưa, ăn xong, hai người bước xuống vườn dạo quanh nhiều vòng, vừa đi vừa nói chuyện huyên náo. Đến hai giờ bốn mươi phút, viên cầm trở về phòng mình. Lord Bakefield ngồi trên một chiếc ghế dài, chỗ dễ thấy nhất và gần với một cửa song sắt không đóng, nơi ấy khu vườn thông ra bên ngoài.

Từ khung cửa sổ của mình, Raoul chăm chú theo dõi.

"Nếu cô ấy đến thì mặc cô ấy ! Anh nói thầm. Mặc kệ ! Ta sẽ không thềm giơ tay ra cứu nữa".

Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Guillaume xuất hiện một mình. Hắn thận trọng đi đến cửa sắt.

Cuộc gặp gỡ giữa hai người xảy ra rất ngắn. Những điều kiện giao kèo đã được ấn định trước. Họ đi ngay đến cạnh căn phòng, cả hai người đều im lặng. Guillaume thiếu tự tin và lo lắng. Lord Bakefield có những cử chỉ tỏ ra thiếu bình tĩnh.

Đứng trên bậc thềm, ông nói:

- Mời ông vào đi. Tôi không muốn bị lẫn lộn với tất cả những thứ rác rưởi ấy. Người thư ký của tôi đã

được báo trước, sẽ trả tiền cho ông về những bức thư nếu những lời trong ấy đúng như ông khẳng định.

Ông nói xong, đi ngay.

Raoul đã đứng rình sau cánh cửa có che rèm. Anh chờ đợi sự diễn biến bất ngờ, nhưng anh hiểu ra ngay rằng Guillaume không hề quen biết Marescal và Marescal trước mắt hẳn phải đóng vai thư ký của Lord Bakefield. Đúng thế, gã mặt thám mà Raoul thoáng nhìn thấy trong gương nói rõ ràng:

- Đây là năm mươi tờ một nghìn phơ răng và một tấm séc cùng giá trị như thế, lưu hành tại London. Ông có mang thư đấy không ?

- Không - Guillaume đáp.

- Sao lại không ? Vậy thì chẳng có gì mà bàn. Những điều tôi được thông báo là dứt khoát. Ông đưa đây, đưa thư đây.

- Tôi sẽ gửi qua bưu điện.

- Ông điên rồi ông ạ, hay là ông định lừa chúng tôi đấy.

Guillaume quyết định:

- Đúng là tôi có những bức thư, nhưng tôi không mang trong người.

- Vì sao ?

- Lúc này, một người bạn của tôi đang giữ những bức thư ấy.

- Ông ấy ở đâu ?

- Trong khách sạn. Để tôi đi tìm.

- Vô ích - Marescal nói. Anh đoán được tình thế bèn nôn nóng làm rõ sự việc.

Anh bấm chuông. Người đàn bà hầu phòng bước vào, anh nói với bà:

- Bà dẫn cô gái đang chờ ở hành lang vào đây. Bà nói với cô ấy là theo lời của ông Guillaume.

Guillaume giật nảy mình. Vậy ra người ta đã biết tên gã ư ?

- Thế này là thế nào? Như vậy là trái với thỏa thuận giữa tôi và Lord Bakefield. Người đứng chờ ở hành lang chẳng liên quan gì ở đây cả...

Guillaume muốn đi ra, nhưng Marescal đã ngăn lại và mở cửa để cho cô gái mắt màu lục bước vào bằng bước chân do dự. Cô gái kêu lên khiếp sợ khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng cô và tiếng chìa khóa lách cách vắn ngược lại.

Ngay lúc ấy, một bàn tay nắm lấy vai cô. Cô rên rỉ: Marescal !.

Trước khi cô gái thốt lên cái tên đáng sợ ấy, Guillaume lợi dụng lúc sơ hở đã chạy trốn ra vườn.

Tên cấm chỉ nghĩ đến cô gái đang lao đảo, luống cuống bước chệnh choạng đến giữa phòng.

Lúc này tên cấm giật chiếc túi xách tay của cô và nói rằng:

- A ! Tên vô lại ! Lần này thì đừng hòng thoát khỏi tay ta ! Mặc bấy rồi phải không, hả ?

Gã lục lại cái túi của cô rồi căn nhắc:

- Những lá thư ấy đâu ? Những lá thư của cô để đòi tiền chuộc, bây giờ đâu rồi ? Kết quả thế đấy, thấy chưa ! Thật xấu hổ.

Cô gái ngồi thụp xuống ghế. Không còn cách gì nữa, gã đối xử tàn nhẫn với cô.

- Những lá thư ! Những lá thư, nhanh lên ! Chúng ở đâu ? Trong ngực cô phải không ?

Bằng sự nổi khùng và những lời chửi mắng thô tục, gã giơ một tay tóm áo người đàn bà bị bắt, xé toạc, còn tay kia lần tìm thì đột nhiên dừng lại ngay, sững sờ, kinh ngạc, đôi mắt trợn trừng. Trước mặt gã là một cái đầu đàn ông, mắt hấp háy, một bên nheo lại

và ngậm một miếng thuốc ở khóe miệng với vẻ chăm chọc:

"Mày có lửa không, Rodolphe ?"

Câu nói dễ làm cho rối trí mà gã đã nghe ở Paris và đã đọc được trên cuốn sổ tay bí mật của gã !... Thế là thế nào ? Và sự xưng hô mày tao bất ngờ này có ý nghĩa gì ? Còn con mắt hấp háy kia ?...

- Anh là ai ?... Anh là ai ?... Người đàn ông trên chuyến tàu tốc hành ư ? Tên tòng phạm thứ ba ư ?... Có thể như vậy chăng ?

Marescal đâu phải là một kẻ nhát gan. Trong nhiều trường hợp, hắn tỏ ra táo bạo khác thường và không ngại tấn công một lúc hai hoặc ba địch thủ.

Nhưng con người này là một địch thủ mà hắn chưa từng gặp, một địch thủ hành động bằng những cách đặc biệt; đứng trước con người này, bao giờ hắn cũng cảm thấy mình luôn luôn bị lép vế. Vậy là hắn phải thế thủ, con Raoul thì rất bình tĩnh, nói với cô gái bằng một giọng phớt lờ, khô khốc:

- Cô hãy đặt bốn bì thư lên góc lò sưởi... Trong chiếc phong bì này có bốn thư chứ ? Một... hai... ba... bốn... Được. Bây giờ cô hãy nhanh theo lối hành lang và tạm biệt ! Ta không nghĩ rằng hoàn cảnh lại đặt chúng ta người này giáp mặt với người kia bao giờ. Tạm biệt. Chúc may mắn.

Cô gái không nói một lời nào và đi ngay.

Raoul lại nói:

- Như ông thấy đấy, Rodolphe ạ. Tôi ít biết con người mắt màu lục này. Tôi không phải là tòng phạm của cô ấy mà cũng không phải là tên giết người để làm cho ông sợ không đâu vào đâu. Không, tôi chỉ đơn giản là một hành khách dừng cảm mà cái đầu chải sếp của ông đã làm cho tôi khó chịu từ phút đầu

và chính tôi đã làm một việc buồn cười là giật mắt người nữ nạn nhân trên tay của ông. Đối với tôi, cô ấy chẳng còn liên quan gì đến tôi và tôi đã quyết định không bận tâm đến cô ấy nữa. Nhưng tôi không muốn ông chú tâm đến cô ấy. Mỗi người có con đường của mình. Con đường của ông ở bên phải, của cô ấy ở bên trái và của tôi là ở giữa. Ông hiểu ý tôi chứ, Rodlophe ?

Rodlophe định đưa tay sờ vào bao súng ngắn nhưng không kịp ! Raoul đã rút được súng của mình ra trước và nhìn thẳng vào gã bằng vẻ mặt rất cương quyết làm cho gã phải đứng yên.

- Chúng ta qua phòng bên, đồng ý chứ, ông Rodlophe ? Chúng ta sẽ giải bày cho nhau rõ hơn.

Súng cầm tay, Raoul ép tên cầm qua phòng của mình, rồi khép cửa lại. Nhưng vừa vào xong, bất thành linh anh lột tấm thảm trên bàn ném lên đầu của Marescal, giống như một chiếc mũ trùm đầu. Marescal không hề chống cự. Người đàn ông quái dị này làm cho gã tê liệt, dờ ra. Kêu cứu, bấm chuông, giãy giụa - gã không nghĩ đến. Có vùng lên chống trả chỉ có tổ bị đòn sấm sét... Gã đành để cho bị vạ xoắn, lũng nhùng trong cái trò chơi trùm chăn, trùm nệm, làm cho gã gần ngạt thở, chẳng cử động.

Raoul nói khi đã hoàn thành việc đùa giỡn của mình:

- Thế là chúng ta đồng ý với nhau ! Thế đấy, tôi tính là chín giờ sáng mai ông sẽ được giải thoát khỏi đây. Điều ấy cho chúng ta có thời gian để cho ông suy nghĩ về cô gái, về Guillaume về tôi, để chúng tôi được yên ổn, mỗi người một ngả.

Anh xếp đồ đạc vào va li không vội vàng, khóa lại. Rồi anh quẹt diêm đốt bốn bức thư của cô gái

người Anh.

- Một câu nữa thôi, Rodlophe. Đừng quấy rầy Lord Bakefiels. Trái lại, chính vì ông không có bằng chứng để chống lại con gái của ông ấy, và ông chẳng bao giờ có cả. Ông hãy an ủi ông già may mắn và đưa cho ông tờ nhật báo thân thiết của Miss Bakefield mà tôi đã lấy trong chiếc túi da màu đỏ và đã để lại cho ông.

Như vậy, người cha sẽ có được niềm tin rằng con gái của ông là người lương thiện và cao thượng nhất trong những người phụ nữ. Thế là ông đã làm được việc thiện. Đây là điều đáng kể. Còn về Guillaume và cô gái tòng phạm của hắn, ông hãy nói với ông già người Anh là ông nhầm. Đây chỉ là một mảnh khoe thông thường để kiểm soát chứ không có liên quan gì đến vụ ám sát trên chuyến tàu tốc hành, nên ông thả chúng ra. Vả lại xét về nguyên tắc, ông hãy bỏ việc ấy lại, nó quá phức tạp đối với ông và ở đây ông chỉ tìm thấy chuyện cãi cọ đấm đá mà thôi. Tạm biệt, Rodolphe !

Raoul cầm chìa khóa phòng đến trả cho văn phòng của khách sạn, thanh toán tiền trọ và nói:

- Hãy giữ phòng cho tôi đến ngày mai. Tôi thanh toán tiền trước đề phòng khi tôi chưa thể trở về.

Ra đến ngoài, anh lấy làm sung sướng là những sự việc đã xoay chuyển. Vai trò của anh đã hoàn thành. Mong cho cô gái tự xoay sở được như cô đã nghe anh nói: như vậy không còn liên quan gì đến anh nữa.

Sự giải quyết của anh rất rõ ràng đến nỗi anh đã thấy cô trên chuyến tàu tốc hành đi Paris khi anh lên tàu lúc 3 giờ 50 phút, nhưng anh vẫn không tìm gặp lại cô, mà lại lẫn tránh.

Đến Marseille cô gái chuyển tàu đi Toulouse cùng với những người cô quen và họ giống như các diễn viên. Guillaume xuất hiện, trà trộn trong nhóm của họ.

"Chúc chuyển đi may mắn ! Raoul tự nói với chính mình; vui mừng là không còn có gì quan hệ với đôi trai gái xinh đẹp ấy nữa. Để cho chúng chui đầu vào giá treo cổ ở đâu thì tùy chúng".

Nhưng đến phút cuối, anh lại nhảy ra khỏi ngán của mình và đáp cùng con tàu có cô gái trẻ. Và cũng như cô, anh xuống Toulouse vào sáng hôm sau.

Tiếp theo những vụ ám sát trên chuyến tàu tốc hành, vụ cướp biệt thự Faradoni và vụ mưu toan tổng tiền ở khách sạn Bellevue là hai hồi đột ngột, điên cuồng, kịch liệt, bất ngờ như những cảnh của một vở kịch diễn tồi không để cho người xem có thì giờ để hiểu và liên hệ giữa sự kiện này với sự kiện kia. Một cảnh thứ ba chắc phải kết thúc điều mà về sau Lupin gọi là vở kịch ba hồi của người cứu nạn, một hồi thứ ba như các hồi khác trình diễn cùng cái tính chất ác liệt và tàn nhẫn, lần này, hồi diễn cũng đạt đến điểm cao của nó trong vài giờ và không thể nói lên theo kiểu của một kịch bản thiếu hẳn tâm lý và nhìn bề ngoài thiếu cả tính logic.

Ở Toulouse, Raoul hỏi những người ở khách sạn nơi cô gái trẻ đi theo các bạn của cô, để tìm hiểu tình hình, và anh biết được những người hành khách ấy ở trong đoàn ca kịch lưu động cùng với Léonide Balli, nữ ca sĩ ngay tối hôm ấy sẽ trình diễn vở Veronique ở nhà hát thành phố.

Anh bắt đầu đứng chờ ở nhà hát. Đến ba giờ, cô gái trẻ bước ra, dáng vẻ rất bồn chồn, luôn luôn nhìn ra phía sau như thể có người nào cùng đi ra và theo

dối cô. Có phải kẻ tòng phạm của cô là Guillaume mà cô nghi ngờ phải không ? Vậy là cô chạy một mạch đến bưu điện, cuống cuồng viết vội vàng một bức điện tín, phải bỏ đi viết lại đến ba lần.

Sau khi cô đi rồi, Raoul đã có thể kiểm được một tờ vò nát viết nguệch ngoạc, anh đã đọc được:

Khách sạn Miramare, Luz (Hautes Pyrénées) - tôi sẽ đến sáng mai bằng chuyến tàu đầu tiên. Hãy báo cho gia đình.

Quí quái thật, cô ấy làm gì giữa đồi núi trong lúc này ? - Anh nói thầm. Hãy báo cho gia đình... Có phải gia đình cô ấy ở Luz không ?

Anh lại thận trọng đuổi theo và thấy cô bước vào nhà hát thành phố có lẽ để tham dự buổi tập dượt của đoàn.

Thời gian còn lại của ngày hôm ấy, anh dùng để giám sát quanh nhà hát. Nhưng cô gái không hề động tĩnh. Còn về Guillaume, không thấy tăm hơi hẵn đâu.

Tối đến, Raoul lên vào trong cùng của một phòng diễn viên và ngay khi mới vào anh đã phải sửng sốt, thốt lên: nữ ca sĩ đóng vai Véronique không ai khác là cô gái mắt màu lục.

"Léonide Balli... - anh tự nhủ... Vậy đấy là tên cô ấy ư ? Và cô là nữ ca sĩ của đoàn ca kịch nhẹ ở tỉnh chẳng ?.

Raoul hết sức ngạc nhiên. Điều ấy vượt lên tất cả những gì mà anh có thể tưởng tượng về cô gái có cặp mắt màu ngọc bích.

Là cô gái tỉnh lẻ hay cô gái Paris, cô đều tỏ ra giỏi nhất trong các nữ diễn viên hài kịch và là ca sĩ xuất sắc, giản dị, kín đáo và đầy sức quyến rũ vui tươi và trù mẫn.

Cô có tất cả những tư chất và đầy đủ những nét duyên dáng, có nhiều tài năng và việc thiếu kinh nghiệm trên sân diễn cũng là điều làm tăng thêm sức hấp dẫn. Anh nhớ lại ấn tượng đầu tiên của anh ở đại lộ Haussmann và ý nghĩ của anh về hai số phận mà cô gái đang sống, từ đây chiếc mặt nạ vừa là bi thảm vừa là trẻ con đến thế.

Raoul đã trải qua ba giờ đồng hồ hết sức vui sướng. Anh đã ngắm nhìn không chán con người kỳ lạ từ hình ảnh đẹp đẽ ban đầu bởi những chớp sáng mà không nhìn thấy kịch biến của những điều tàn ác và kinh sợ. Đây là một người đàn bà khác, về tính cách hoàn toàn vui tươi và hài hòa. Thế nhưng đây là một người đàn bà đã giết người, đã dự phần vào những tội ác và những việc làm bi ối. Đây chính là kẻ tòng phạm của Guillaume.

Từ hai hình ảnh khác biệt ấy, phải cân nhắc, nhìn nhận cái nào là thật ? Raoul quan sát mà không đánh giá nổi, vì có một người đàn bà thứ ba xếp chồng lên trên hai hình ảnh kia và gắn kết chúng lại trong cùng một cuộc sống mãnh liệt và dễ xúc động. Đây là cuộc sống của Véronique. Nhiều nhất là vài ba cử chỉ bồn chồn, vài ba lời nói không đúng lúc dưới con mắt đầy kinh nghiệm, là người đàn bà dưới lớp anh hùng và bộc lộ một tình cảm đặc biệt làm méo mó vai diễn.

Raoul nghĩ: Phải có điều gì mới trong đây. Giữa mười hai giờ trưa và ba giờ chiều nay xảy ra một việc nghiêm trọng đã đột nhiên đẩy cô ấy đến bờ điên mà từ đây đôi khi những hậu quả làm méo mó sự biểu diễn nghệ thuật của cô. Cô nghĩ về điều ấy và lo lắng. Và tại sao không cho rằng sự kiện ấy gắn với Guillaume, với cái anh Guillaume thành linh biến mất ?

Những tiếng hoan hô chào đón cô gái trẻ khi cô cúi chào công chúng lúc hạ màn, rồi một đám đông hiếu kỳ đến tụ tập gần lối ra dành cho các nghệ sĩ.

Ngay trước cửa có một chiếc xe bốn bánh hai ngựa kéo, cửa đóng kín mít đang đậu. Một chuyến xe lửa độc nhất sáng nay đến Pierrefitte - Nestfala, ga gần Luz nhất, khởi hành lúc 12 giờ 50 đêm. Chắc chắn rằng cô gái đi thẳng đến ga sau khi đã gửi hành lý ở đây. Raoul cũng vậy, đã thuê mang va li đi.

Đến 0 giờ 15 cô leo lên xe. Xe từ từ chuyển bánh. Guillaume không xuất hiện và mọi việc sẽ trôi chảy nếu khi khởi hành đã xảy ra ngoài ý muốn của hắn.

Ấy mà, ba mươi giây chưa trôi qua, Raoul cũng đi tới ga, bất thành linh nảy ra một ý. Anh chạy, đuổi kịp chiếc xe ngựa trên những đại lộ cổ, cố bám lấy xe.

Ngay khi ấy, điều anh dự kiến đã xảy ra. Khi đến con đường rẽ ra ga, người đánh xe ngựa bất thành linh cho xe quay ngoặt về bên phải, quất mạnh ngựa và hướng xe vào lối đi vắng vẻ và tối dẫn ra Grand - Rond và Vườn Ươm cây. Với tốc độ ấy, cô gái không thể xuống được.

Đoạn đường ngựa chạy nước đại không dài và anh đến Grand - Rond. Xe đột nhiên dừng lại. Người đánh xe nhảy xuống, mở cửa và chui vào trong xe.

Raoul nghe có tiếng kêu của đàn bà nhưng anh không vội. Anh chắc rằng kẻ tấn công không ai khác ngoài Guillaume nên trước tiên anh muốn nghe và bắt gặp ngay ý nghĩa của tiếng cãi nhau. Nhưng ngay lập tức theo anh, cuộc tấn công xoay sang một tình huống nguy hiểm đến mức anh quyết định can thiệp.

Tên tòng phạm hét lên:

- Mày nói đi ! Vây là mày cho rằng mày sẽ chuồn được và bỏ rơi tao phải không ?... Này, đúng rồi, tao

định đánh lừa mày, nhưng đúng như vậy, vì bây giờ mày biết là tao không buông tha mày... Nào, nói đi... Mày kể đi... Nếu không...

Raoul lo sợ. Anh nhớ lại những tiếng rên rỉ của Miss Bakefield: Cái bóp cổ quá mạnh, mau lẹ và nạn nhân đã tắt thở. Anh mở nhanh cửa, nắm lấy cẳng chân của tên tòng phạm, ném hắt xuống đất và nhanh chóng kéo hắt ra xa.

Tên kia cố gắng chống lại. Bằng một động tác gọn nhẹ, Raoul đã bẻ gãy cánh tay hắt.

Anh nói:

- Sáu tuần nghỉ ngơi nhá ! Nếu mày còn quấy rầy cô gái thì mày sẽ gãy xương sống. Cứ liệu cái thần hồn...

Anh trở lại xe. Cô gái đã biến đi xa trong đêm tối.

- Cứ chạy đi, cô bé - anh nói - Tôi biết cô sẽ đến đâu và cô không thoát được tôi đâu. Tôi chán ngấy chơi cái trò con cún tận tụy mà ngay một miếng đường nhận thưởng cũng chẳng được. Mỗi khi Lupin đi trên một con đường cái, bao giờ anh ta cũng đi tới đích và không bao giờ lại không tới đích. Đích của anh ta chính là cô. Là đôi mắt màu lục của cô và cặp môi nồng ấm của cô.

Anh để Guillaume và chiết xe ngựa của hắt lại rồi nhanh chóng đến ga. Tàu hỏa đến. Anh bước lên làm sao để cô gái không trông thấy anh. Hai ngăn đầy nghịt người ngăn cách họ.

Họ rời con đường chính ở Lourcles. Một giờ sau đến Pierrfite - Nésfala, ga cuối cùng.

Khi cô gái vừa bước xuống thì một tốp những cô gái trẻ, tất cả ăn mặc như nhau, những chiếc áo liền váy màu hạt dẻ với một chiếc áo choàng viền một dải rộng màu xanh nhọn góc, chạy xô vào cô, theo sau là

một nữ tu sĩ đội một chiếc mũ bà xơ rộng vành màu xám.

- Aurélie ! Aurélie kia ! Bọn con gái đồng loại kêu lên.

Cô gái mắt màu lục khoác tay các bạn cùng đi đến người nữ tu sĩ. Bà âu yếm siết chặt cô vào lòng và vui vẻ nói với cô:

- Aurélie bé nhỏ của ta ! Vui biết mấy khi gặp lại con ! Bây giờ con ở lại đây một tháng vui vầy với chúng ta, có phải không nào ?

Một chiếc ô tô con phục vụ hành khách giữa Pierrefite và Luz chờ sẵn ở trạm dừng. Cô gái mắt màu lục lên xe cùng các bạn. Chiếc xe chuyển bánh.

Raoul đứng xa, thuê một chiếc xe mui trần do la kéo đi Luz.

VI - GIỮA VÒM LÁ

Khi ba con la bắt đầu leo lên sườn dốc, tiếng nhạc của chúng kêu leng keng, đều đều theo nhịp bước, Raoul lắc lư, chao đảo, hòa nhịp với bánh xe lăn. Anh tự nhủ:

“À ? cô gái xinh đẹp mắt màu lục ời, từ nay, cô là tù binh của ta. Kẻ tòng phạm với tên giết người, với tên lừa đảo, với tên tổng tiền bạc thầy. Chính cô cũng là kẻ sát nhân, cô gái bình thường, nữ nghệ sĩ ca kịch, học sinh nội trú của tu viện.... ạ. Dù cô là ai cũng không tuột khỏi tay ta. Lòng tin là một trại giam không thể thoát khỏi, và dù sao cô cũng đừng giận ta đã hôn lên môi cô. Từ đáy lòng, cô đã tin vào con người kiên trì cứu giúp cô mà không hề mệt mỏi, và con người ấy bao giờ cũng ở đấy, gần bên cô mỗi khi

cô ở bên bờ vực thẳm. Người ta gắn bó với con chó trung thành của mình dù một lần nó đã cắn vào mình.

"Cô gái mắt màu lục ời, cô đã ẩn náu trong một tu viện để thoát khỏi tất cả những người truy hại cô. Theo ta, cô không phải là một tên tội phạm hay một cô gái phiêu lưu nguy hiểm, cũng chẳng phải là một diễn viên ca kịch và ta sẽ không gọi cô là Léonide Balli. Ta sẽ gọi cô là Aurélie. Đây là một cái tên mà ta thích vì nó rất cổ, đứng đắn và nó là em bé của những người nghèo.

"Cô gái mắt xanh màu lục ời, bây giờ ta biết ngoài những tòng phạm cũ của cô, cô có một bí mật mà chúng muốn moi của cô, nhưng cô cương quyết giữ bằng bất cứ giá nào. Điều bí mật ấy sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta, bởi vì những điều bí mật - đấy là lĩnh vực của ta và ta sẽ tìm ra nó cũng như ta sẽ làm tiêu tan những nơi tối tăm mà cô ẩn nấp - Aurélie bí ẩn và cực kỳ hấp dẫn".

Lời bộc lộ ngắn này làm cho Raoul thích thú. Anh thiu thiu ngủ để không còn nghĩ ngợi nhiều về điều bí ẩn rồi ren mà cô gái mắt màu lục tạo nên cho anh.

Thị trấn Luz nhỏ bé và thị trấn Saint - Sauveur hợp thành một vùng nước khoáng nóng, về mùa này rất ít người đến tắm. Raoul chọn một khách sạn hầu như không có người trọ. Anh đến đây như một nhà ham thích thực vật học và khoáng vật học. Ngay cuối buổi chiều ấy, anh đã nghiên cứu vùng này.

Một con đường hẹp không thuận lợi cho lắm, phải leo dốc mất hai mươi phút mới đến ngôi nhà các xơ của tu viện Sainte - Mari dùng làm ký túc xá. Chính giữa một vùng gồ ghề, mấp mô, những ngôi nhà và vườn tược kéo dài đến mũi nhọn của giải đất nhô ra. Trên những khoảnh đất hình bậc thang nổi lên những

bức tường vững chắc chắn giữ. Dọc theo đấy là con suối nước nóng Sainte - Marie trước đấy sôi sục chạy ngầm dưới phần đất này. Ở phía bên kia mái dốc là một cánh rừng thông phủ kín. Hai con đường cắt nhau hình chữ thập chạy qua cánh rừng là nơi những tiểu phu đi kiếm củi. Có những hang động và những mỏm đá hình thù kỳ dị, nơi người ta đến chơi vào ngày chủ nhật.

Chính phía ấy là nơi Raoul chuyên đến rình, ở đấy vắng vẻ. Tiếng rìu của những tiểu phu vang lên ở xa. Từ chỗ nấp, Raoul nhìn ra những bãi cỏ đều đặn của khu vực và những hàng cây đoạn tía xén cẩn thận, là nơi dạo chơi của học sinh nội trú. Trong vài hôm anh đã quen những giờ ra chơi và những tập quán của tu viện. Sau bữa cơm trưa, lối đi nhìn xuống vực sâu dành cho nữ sinh lớn.

Do mệt mỏi phải ở hẳn trong tu viện nên mãi đến ngày thứ tư, cô gái mắt màu lục mới hiện ra trên lối đi ấy. Từ đấy, hầu như các nữ sinh lớn tuổi chỉ có mục đích là tranh giành nhau cô gái mắt màu lục với một sự ganh tị hiển nhiên đến mức cãi cọ nhau.

Ngay lập tức Raoul thấy cô cũng biến thành một cô bé vừa ốm dậy, hớn hở dưới ánh nắng chan hòa và bầu không khí trong lành của vùng núi. Cô tha thướt giữa các cô gái trẻ, ăn mặc như họ, nhanh nhẹn, hoạt bát, dễ thương với họ, dần dần lôi kéo họ vào các trò chơi, vui đùa, nhảy nhót đến nỗi những tiếng cười reo của họ vang vọng đến chân trời. Raoul ngạc nhiên tự nhủ:

" Cô ấy cười ! Không phải giọng cười giả tạo và hầu như đau thương của sân khấu, mà một giọng cười vô tư và quên lãng, phản ánh đúng bản chất thật của cô. Cô cười... kỳ diệu biết bao !"

Rồi các cô gái trở về lớp học. Còn Aurélie ở lại một mình. Cô không vì thế mà tỏ ra buồn rầu hơn. Niềm vui của cô không hề biến mất; cô thích làm những việc nhỏ nhặt như lượm quả thông bỏ vào một chiếc giỏ bằng miên liễu, hay hái hoa đặt lên những bậc lên xuống của một nhà thờ riêng gần đấy.

Cử chỉ của cô thật duyên dáng. Cô thường thăm thì chuyện trò với một con chó con đi theo cô hoặc với một con mèo cà mình vào mắt cá của cô. Có lần cô tết một tràng hoa hồng rồi vừa cười vừa ngắm mình trong một chiếc gương con. Cô lén đánh môi son và xoa bột gạo lên má, rồi cô lại lau sạch ngay. Điều ấy chắc bị cấm.

Ngày thứ tám, cô vượt qua một lan can và leo lên một khoảnh đất phẳng trên cùng, bị che khuất bởi một hàng rào cây con ở cuối.

Ngày thứ chín, cô trở lại đấy, tay cầm một cuốn sách. Thế là ngày thứ mười, trước giờ ra chơi, Raoul quyết định:

Trước tiên anh phải trườn vào giữa những cây non dày đặc viền quanh rừng rồi vượt qua một bãi nước rộng. Suối Sainte - Marie đổ ra đấy như một bể chứa lớn, sau đấy chui xuống đất. Một chiếc thuyền gỗ đã mọt, móc vào một cái cọc, anh có thể dùng để bơi đến một cái vũng nhỏ ngay dưới khoảnh đất phẳng và cao như thành lũy của pháo đài, mặc dù trên vũng có những xoáy nước khá dữ dội.

Những bức tường được ghép bằng những phiến đá phẳng chồng lên nhau một cách đơn giản và cỏ dại đã mọc ở các kẽ đá. Mưa đã xói cát thành rãnh tạo thành lối mòn để bọn trẻ tinh nghịch quanh vùng leo trèo khi gặp dịp. Raoul chẳng khó khăn gì mà không leo được. Khoảnh đất cao nhất hình thành một gian

phòng mùa hè, xung quanh bao bọc những cây diệp san hô, lớp hàng rào mắt cáo đã hỏng và những ghế đá ở giữa được trang trí một chiếc bình lớn bằng sành khá đẹp.

Raoul nghe tiếng rì rầm của giờ ra chơi. Rồi một hồi im lặng và, sau vài phút có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về phía anh. Một giọng nhỏ nhẹ, tươi tắn cất lên bài hát dân ca điệu Tây Ban Nha. Anh cảm thấy trái tim se lại. Cô ấy sẽ nói gì khi trông thấy anh.

Có tiếng gãy rắc của cành cây con. Cành lá rẽ ra như một chiếc màn che có ai đẩy vén lên ở khung cửa của một gian phòng. Aurélie bước vào.

Cô dừng lại ngay ở trước khoảnh đất. Giọng hát ngừng bật. Cô hoảng sợ. Cuốn sách và chiếc mũ rơm đựng đầy hoa quả trên tay bỗng nhiên rơi xuống. Bóng dáng mảnh dẻ của cô trong bộ quần áo len đứng im, không động đậy. Sau đấy, chắc cô gái đã nhận ra Raoul. Thế là mặt cô đỏ bừng. Cô lùi lại và thầm thì.

- Ông đi đi... Ông đi đi....

Không một giây nào anh có ý định nghe theo lời cô gái, dường như anh không nghe được điều gì cô đã nói ra. Anh ngăm nhìn cô với một niềm vui khó tả như anh chưa bao giờ cảm thấy đứng trước một người đàn bà.

Cô gái nhắc lại bằng giọng khẩn thiết hơn:

- Ông đi đi.

- Không - anh nói.

- Vậy thì chính tôi, tôi sẽ đi.

- Nếu cô đi, tôi đi theo cô - anh khẳng định, chúng ta cùng trở về tu viện.

Cô gái quay lại như chính cô định chạy trốn. Anh chạy đến nắm lấy cánh tay cô.

- Không chạm vào tôi ! cô phần nộ nói và vùng ra
- Tôi cấm ông đứng gần tôi.

Anh ngạc nhiên, nói:

- Tại sao ?

Cô đáp lại rất khẽ:

- Tôi kính tởm ông

Câu trả lời hết sức lạ lùng đến nỗi anh không thể không mỉm cười:

- Cô ghét tôi đến thế cơ à ?

- Phải

- Hơn cả Marescal à ?

- Đúng.

- Hơn cả Guillaume và người đàn ông ở biệt thự Faradoni chứ ?

- Đúng, đúng, đúng !

- Chúng đã làm cho cô đau khổ nhiều trong khi ấy nếu không có tôi che chở cho cô thì...

Cô im lặng, rồi nhặt chiếc mũ lên, che sát phần dưới mặt để sao cho anh không trông thấy cặp môi của mình. Bởi vì toàn bộ hạnh kiểm của cô được thể hiện ở đấy. Raoul không hề nghi ngờ điều ấy. Nếu cô ghét anh không phải vì anh là người đã thấy tất cả những tội ác phạm phải và tất cả những điều sỉ nhục mà là vì anh đã ôm cô trong tay của anh và đã hôn cô. Sự thẹn thùng kỳ lạ ở một người đàn bà như cô là hết sức thành thật, khi cô đã rọi một ánh sáng như thế lên chính cái sâu kín nhất của tâm hồn cô và các bản năng của cô, đến nỗi Raoul phải thẫn thờ:

- Tôi xin cô hãy quên đi.

Rồi anh lùi lại mấy bước để tỏ cho cô biết cô đã tự do đi được. Dù không muốn nhưng anh vẫn nói bằng một giọng lễ độ:

- Đêm hôm ấy là một đêm sai trái, không nên nhớ làm gì, cô cũng vậy mà tôi cũng vậy. Cô hãy quên hành động của tôi khi ấy đi. Và lại tôi đến đây không phải để gọi lại điều ấy đối với cô mà là để tiếp tục công việc của tôi đối với cô. Tình cờ đã đặt tôi trên con đường của cô và tình cờ ngay từ đầu đòi hỏi tôi làm thế nào để có thể có ích cho cô. Tôi yêu cầu cô đừng từ chối sự giúp đỡ của tôi. Sự đe dọa của những mối hiểm nguy còn lâu mới hết và nguy cơ đang tăng lên. Kẻ thù của cô rất cay cú. Cô sẽ như thế nào nếu không có tôi ở đây ?

- Ông hãy đi đi - Cô gái vẫn khẳng khái.

Cô đứng trên thềm của khoảnh đất cao như đứng trước một khung cửa sổ. Cô tránh ánh mắt của Raoul và che đôi môi của cô, nhưng cô vẫn đứng đấy, không đi. Như anh vẫn từng nghĩ cô cũng cho mình là tù nhân của anh đã luôn luôn cứu cô không hề mệt mỏi. Cái nhìn của cô biểu thị sự sợ sệt. Nhưng kỷ niệm về nụ hôn đã nhường bước cho kỷ niệm vô cùng kinh khủng của những thử thách đã chịu.

- Ông đi đi. Tôi đã yên ổn ở đây rồi. Ông đã xen vào tất cả những việc ấy. . . những việc ghê tởm ấy.

Anh nói:

- May đấy. Và, dù sao, tôi cũng cần phải can dự vào những việc sắp xảy ra. Cô tin là chúng không truy lùng cô đấy phỏng ? Cô tin là Marescal chịu buông cô ra đấy ư ? Hiện nay, hắn đang theo dõi cô. Hắn sẽ tìm được cô ngay trong tu viện Sainte - Marie này. Nếu cô đã từng sống vài năm yên ổn ở đây của thời kỳ thơ ấu như tôi phỏng đoán thì chắc hẳn phải biết và hắn sẽ đến.

Anh nói dịu dàng và tin đã làm xúc động cô gái, nhưng đấy cũng chỉ là mới bước đầu thôi, nên anh

còn nghe cô ắp úng:

- Ông đi đi....

- Vâng, nhưng ngày mai, tôi lại đến cũng giờ này và ngày nào tôi cũng chờ cô. Chúng ta cần phải nói chuyện với nhau. Ôi ! không có gì làm cho cô đau khổ bằng khi cô nhớ lại cơn ác mộng của cái đêm kinh khủng ấy. Thế rồi im lặng. Tôi không cần biết, rồi sự thực sẽ từ từ được sáng tỏ. Nhưng có những điểm khác, những vấn đề tôi sẽ đặt ra cho cô, mong cô trả lời cho tôi biết. Đây là điều tôi muốn nói với cô hôm nay, thế thôi. Bây giờ cô có thể đi được. Cô cứ suy nghĩ, có phải không ? Nhưng cô đừng sợ hãi nữa. Cô hãy quen với ý nghĩ là tôi vẫn ở đây và cô đừng bao giờ thất vọng vì tôi sẽ luôn luôn có mặt, ngay khi có gì nguy hiểm.

Cô gái bỏ đi không hề nói gì, không hề có một cái gật đầu ra hiệu. Raoul quan sát cô đi xuống hết các khoảng đất phẳng bậc thang đến lối đi giữa những cây đoan. Khi không còn nhìn thấy cô nữa, anh nhặt một vài bông hoa mà cô để lại rồi anh nhận thấy cử chỉ của mình là vô duyên, anh nói đùa:

- Mẹ kiếp ! Thế mà trở thành nghiêm trọng. Có phải là... Nào, nào, anh bạn Lupin thân mến, anh phản đối đi.

Anh trở lại con đường có vết nứt, lại lội qua ao và dạo trong rừng, vừa đi vừa ném những bông hoa ra xa, từng bông, từng bông một cho đến khi không còn bông hoa nào trong tay nữa. Nhưng hình ảnh của cô gái mất màu lục vẫn chập chờn, không rời khỏi mắt

Ngày hôm sau, anh lại leo lên tầng đất phẳng. Aurélie không đến và hai ngày tiếp theo cũng không. Nhưng ngày thứ tư cô rẽ lá cây đi đến mà anh không nghe tiếng bước chân của cô.

- Ô, cô đấy à... Anh cảm động kêu lên... Hóa ra cô...

Qua dáng điệu của cô gái, anh thấy rằng anh không nên bước tới, cũng không nên nói một lời nào có thể làm cho cô hoảng sợ. Cô vẫn giữ thái độ như ngày đầu tiên của một địch thủ uất ức, phẫn nộ, bị khống chế và oán giận kẻ thù về điều tốt mà hắn đã làm cho cô.

Tuy nhiên cô đã bớt phần gay gắt khi cô hơi quay đầu lại nói rằng:

- Đáng lẽ tôi không đến. Với các xơ ở Sainte - Marie với những ân nhân của tôi, thế là không được. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi phải cảm ơn ông.... và giúp ông... Thế rồi, tôi sợ... Vâng, tôi sợ tất cả những điều ông đã nói với tôi. Ông hỏi tôi đi... tôi sẽ trả lời.

- Về tất cả chứ ?

- Không - cô gái lo sợ nói - Không hỏi về đêm ở Beaucourt... Nhưng về những chuyện khác... Trong vài lời thôi, có phải không nào ? Ông muốn biết những gì ?

Raoul suy nghĩ. Những câu hỏi rất khó đặt ra, vì tất cả đều phục vụ cho việc làm sáng tỏ một điểm mà cô gái sẽ từ chối, không chịu nói ra.

Anh bắt đầu hỏi:

- Trước tiên xin hỏi tên cô là gì ?

- Aurélie... Aurélie d' Asteux

- Tại sao lại có tên Léonide Balli ? Bí danh à ?

- Có Léonide Balli đấy. Cô ấy bị đau nên đã ở lại Nice. Tôi đã đi với đoàn ca hát của cô ấy từ Nice đến Marseille. Trong số các diễn viên của đoàn, tôi có quen một người đã diễn vở Véibnique mùa đông vừa rồi trong một cuộc họp của các nghệ sĩ không chuyên. Khi ấy, tất cả đề nghị tôi thay vào chân của

Léonide Balli trong đêm diễn. Họ rất buồn và rất bối rối nên tôi phải giúp họ thủ vai. Chúng tôi đã báo cho ông giám đốc ở Toulouse; đến phút cuối cùng, ông quyết định là không cho loan báo, cứ để cho người ta tin rằng tôi là Léonide Balli.

Raoul kết luận:

- Cô không phải là diễn viên... Tôi thích như thế hơn... Tôi muốn cô chỉ đơn giản là một nữ sinh nội trú xinh đẹp của Sainte - Marie thôi.

Cô gái chau mày.

- Ông nói tiếp đi.

Anh nói ngay:

- Người đàn ông giơ chiếc can lên trên đầu Marescal khi hấn ở hiệu bánh ngọt của đại lộ Haussmann ra là bố của cô à ?

- Bố tượng của tôi.

- Tên ông ấy là gì ?

- Brégeac.

- Brégeac à ?

- Vâng, Giám đốc pháp vụ thuộc Bộ Nội vụ.

- Vậy, ông là người chỉ huy trực tiếp của Marescal phải không ?

- Vâng. Luôn có những mối ác cảm giữa hai người với nhau. Marescal rất được bộ trưởng nâng đỡ, đang cố gắng tìm cách để được thay thế bố dượng của tôi, còn bố dượng tôi lại tìm cách loại bỏ ông ta.

- Thế Marescal yêu cô à ?

- Ông ấy có cầu hôn tôi. Tôi đã cự tuyệt, Bố dượng tôi đã cấm cửa ông ấy. Ông ấy căm ghét chúng tôi và đã thề sẽ báo thù.

- Thế còn một người nữa - Raoul nói - chúng ta nói sang người khác. Người đàn ông ở biệt thự Faradoni tên là gì nhỉ ?...

- Jodot.

- Nghề nghiệp ?

- Aurélie này, không bao giờ con được tiết lộ với ai những việc con ở đây hai ngày; nhất thiết không được nói cho ai những gì con đã làm, đã trông thấy. Đây là một điều bí mật từ nay trở đi thuộc về con cũng như thuộc về chúng ta. Đến khi con hai mươi tuổi nó sẽ đem đến cho con rất nhiều của cải, con sẽ hết sức giàu có.

Rất nhiều của cải - ông ngoại d'Asteux của tôi xác nhận. Vì thế cháu phải thề trước chúng ta rằng không bao giờ cháu nói những điều này với ai cả, dù có xảy ra như thế nào chăng nữa.

- Không nói với bất cứ ai - mẹ tôi nhấn mạnh - trừ phi với một người đàn ông mà con yêu và con sẽ chắc chắn người ấy cũng như con.

Tôi đã thề tất cả những gì mà mẹ và ông tôi đòi hỏi ở tôi. Tôi rất xúc động và tôi đã khóc.

Vài tháng sau, mẹ tôi tái giá với Brégeac. Hôn nhân không được hạnh phúc và không được lâu dài. Trong vòng năm sau, người mẹ khốn khổ của tôi đã qua đời vì bệnh viêm màng phổi, sau khi bà lén trao cho tôi một mẫu giấy ghi tất cả những chỉ dẫn về vùng tôi đã đến và về những điều tôi sẽ phải làm lúc tôi hai mươi tuổi. Gần như ngay sau đấy, ông ngoại d' Asteux của tôi cũng qua đời. Tôi còn lại một mình với bố dượng Brégeac. Bố dượng tôi đã bỏ rơi tôi bằng cách ngay sau đấy gửi tôi vào ngôi nhà này, tu viện Sainte - Marie. Đến đây, tôi rất buồn và thất vọng, nhưng tôi đã được cổ vũ bởi điều quan trọng là tự mình đang được giữ một điều bí mật. Đây là một ngày chủ nhật.

Tôi đã tìm một nơi cách biệt và tôi đã đến đây trên khoảng đất này để thực hiện một dự án mà đầu óc trẻ con của tôi đã tưởng tượng. Tôi nhớ nhập tâm những chỉ dẫn của mẹ tôi để lại. Ngay khi ấy không cần phải giữ một tài liệu mà tất cả thiên hạ, theo tôi cũng biết được nếu tôi còn giữ lại. Tôi đã đốt đi trong chiếc bình này.

Raoul gật đầu:

- Thế cô đã quên những chỉ dẫn chứ gì ?...

- Đúng - cô nói - Tôi đã nhận ra điều ấy. Ngày này đến ngày khác, giữa những sự trù mẫn mà tôi tìm được ở đây, trong công việc và trong những thú vui; những chỉ dẫn dần dần đã bị xóa nhòa trong trí nhớ của tôi. Tôi đã quên tên của vùng ấy, vị trí của nó, con đường sắt dẫn đến đây, những hành động mà tôi cần phải thực hiện... tất cả.

- Hoàn toàn tất cả ?

- Tất cả, trừ vài phong cảnh và vài ấn tượng đã từng đập vào mắt và tai của tôi, một cô bé, được khắc sâu hơn những cái khác... những hình ảnh mà không bao giờ tôi không gặp kể từ hồi ấy những tiếng rì rầm, những tiếng chuông mà tôi còn nghe được giống như chính những tiếng ấy vẫn cất lên mãi mãi, không ngừng.

- Và đây là những ấn tượng, những hình ảnh mà những kẻ thù của cô muốn biết, hy vọng với câu chuyện của cô kể để lần ra sự thực, có phải không ?

- Vâng.

- Nhưng làm sao mà chúng biết được ?. ...

- Bởi vì mẹ tôi đã thiếu thận trọng là không hủy một số thư từ mà ông d' Asteux của tôi đã ám chỉ điều bí mật giao cho tôi. Về sau Brégeac đã thu được các bức thư ấy, suốt mười năm, ông không bao giờ

nói với tôi về những bức thư ấy khi tôi ở Sainte - Marie. Mười năm. Đẹp biết bao, là mười năm tốt nhất của cuộc đời tôi. Nhưng ngày tôi trở về Paris cách đây hai năm, ông ấy mới hỏi tôi. Tôi đã nói với ông ấy những điều như tôi nói với ông, coi như những điều tôi có quyền được nói, nhưng tôi không muốn tiết lộ một kỷ niệm nào lỡ mờ có thể giúp cho ông ấy lần ra con đường tìm kiếm. Từ đấy mới xảy ra chuyện tôi thường xuyên bị quấy rầy, trách móc, rồi đi đến những cuộc cãi cọ, những cơn thịnh nộ kinh khủng.... cho đến lúc tôi quyết định phải trốn.

- Một mình à ?

Cô đỏ mặt, nói:

- Không, nhưng không phải trong những hoàn cảnh mà ông có thể tưởng tượng được đâu. Guillaume Ancivel hết sức thận trọng tán tỉnh tôi như một người muốn được giúp ích mà không hề mong chờ được đền đáp. Anh đã đạt được như thế nếu không phải là cảm tình của tôi thì ít ra cũng là lòng tin của tôi. Thế là tôi đã rất sai lầm, đã kể cho anh những dự định trốn chạy của tôi.

- Hẳn đồng ý với cô, không nghi ngờ chứ ?

- Hẳn hoàn toàn đồng ý với tôi, giúp tôi trong việc chuẩn bị và giúp tôi bán đi vài thứ nữ trang và những chứng phiếu mà tôi được thừa kế của mẹ tôi. Trước ngày tôi ra đi, và vì tôi không biết ẩn náu ở đâu, Guillaume nói với tôi: “Tôi từ Nice đến và phải trở về đây vào ngày mai. Cô có muốn tôi đưa cô đến đấy không ? Trong thời kỳ này cô không tìm được nơi ẩn náu nào yên tĩnh hơn trên bờ Riviera đâu. Làm sao tôi lại có thể từ chối được sự đề xuất của hẳn ? Chắc chắn là tôi không yêu hẳn, nhưng hẳn tỏ ra thành thật và rất tận tình. Tôi nhận lời.

- Thật quá khinh xuất - Raoul nhận xét.

- Vâng - cô nói - và càng hơn thế nữa vì giữa chúng tôi chẳng lẽ quan hệ bạn bè thân tình mà tôi lại từ chối, một sự hướng dẫn như vậy. Nhưng ông muốn như thế nào ? Tôi cô độc trong cuộc sống, bất hạnh và đang bị truy hại. Tôi có một chỗ dựa... Theo tôi nghĩ chỉ trong vài giờ. Chúng tôi sẽ ra đi.

Aurélie hơi do dự, ngừng một lát. Rồi để kết thúc nhanh câu chuyện, cô lại nói:

- Chuyển đi thật kinh khủng... với những lý do như ông đã biết. Khi Guillaume đẩy tôi lên xe mà hăn cướp của ông thầy thuốc thì tôi đã kiệt sức. Hăn đem tôi đi đến đâu là theo ý hăn; hăn kéo tôi đến tận một nhà ga khác, ở đấy vì chúng tôi có vé tàu đến Nice tôi lấy hành lý của tôi. Tôi bị sốt, mê sảng. Tôi hành động không ý thức được về những việc tôi làm. Ngày hôm sau, hăn lợi dụng tình trạng của tôi như thế đem tôi đi theo vào một biệt thự vắng chủ. Hăn lấy lại những vật có giá trị mà người ta đã nằng của hăn. Tôi đã đến đấy cũng như tôi sẽ đến bất kể đâu. Tôi chẳng suy nghĩ gì cả. Tôi phục tùng một cách thụ động. Chính trong ngôi biệt thự ấy, tôi bị tấn công và bị Jodot bắt cóc.

- Và lần thứ hai cô lại được tôi cứu và để đáp lại cô lại trốn đi ngay. Thôi, bỏ qua, chúng ta nói tiếp. Jodot, cũng vậy, đòi cô phải tiết lộ chứ, phải không ?

- Vâng.

- Rồi sau đấy ?

- Sau đấy tôi trở về khách sạn, nơi ấy Guillaume khẩn nài tôi theo hăn đến Monte - Carlo.

- Nhưng lúc ấy cô đã biết về nhân vật ấy rồi cơ mà ! Raoul bỏ lại.

- Nhờ đâu ? Người ta đã thấy được rõ ràng khi người ta chú ý. Nhưng.... đã hai hôm nay tôi sống trong tình trạng như điên dại khi cuộc tấn công của Jodot vẫn còn làm cho tôi phần nộ. Thế là tôi đi theo Guillaume mà chẳng hề hỏi hẩn mục đích của chuyến đi ấy. Tôi bối rối, hồ thẹn về sự hèn nhát của tôi và lấy làm khó chịu về sự có mặt của con người ấy đã trở nên mỗi lúc một xa lạ đối với tôi... Tôi đã đóng vai trò gì ở Monte - Carlo ? Điều ấy đối với tôi không được rõ ràng lắm. Guillaume đã đưa cho tôi những lá thư mà tôi phải đưa lại cho hẩn trong hành lang của khách sạn để hẩn giao lại cho một quý ông. Những lá thư gì ? Quý ông nào ? Tại sao Marescal lại ở đấy ? Làm thế nào mà ông lại kéo tôi ra được khỏi tay hẩn ? Tất cả những cái ấy thật khó hiểu. Tuy vậy, bản năng của tôi đã được đánh thức. Tôi cảm thấy thù địch đối với Guillaume càng tăng lên. Tôi ghét hẩn. Rồi tôi từ Monte - Carlo ra đi, kiên quyết phá bỏ điều ước liên kết chúng tôi với nhau và đến ẩn náu ở đây. Hẩn theo đuổi tôi đến tận Toulouse và đến đầu buổi chiều khi tôi báo cho hẩn biết quyết định của tôi rồi bỏ hẩn thì hẩn tin chắc rằng chẳng có cách nào làm cho tôi thay đổi ý kiến. Hẩn lạnh lùng, cứng rắn và với một cơn giận dữ làm cho mặt hẩn cau lại. Hẩn trả lời tôi:

- Được. Chúng ta chia tay. Thực ra điều ấy đối với tôi chẳng có gì hệ trọng. Nhưng tôi nêu ra một điều kiện.

- Một điều kiện ?

- Đúng. Một hôm, tôi nghe được bố dượng Brégeac của cô nói đến một bí mật cô được thừa kế. Cô hãy nói cho tôi bí mật ấy thì cô sẽ được tự do. Vậy là tôi đã hiểu tất cả. Mọi cam đoan của hẩn, sự

tận tụy của hắn đối với tôi chỉ là dối trá. Mục đích duy nhất của hắn là có được bí mật của tôi trong một ngày nào đấy hoặc bằng sự trù mẫn để tranh thủ tôi hoặc bằng sự đe dọa tôi. Điều bí mật ấy, bổ dưỡng tôi cũng đã từng thuyết phục tôi nhưng tôi đã từ chối và Jodot cũng đã cố gắng để giành giật những cũng thất bại.

Aurélie im lặng. Raoul quan sát cô. Cô đã nói toàn bộ sự thật; anh có được ấn tượng sâu sắc về những điều ấy. Với vẻ nghiêm trang, anh nói:

- Cô có muốn biết chính xác nhân vật không. ?

Cô lắc đầu:

- Có cần thiết không ?

- Nên biết thì hơn. Cô hãy nghe tôi. Ở Nice, những chứng thư hắn lấy trong biệt thự Faradoni không thuộc về hắn. Hắn đến đấy chỉ cướp lấy thôi, ở Monte - Carlo hắn đòi một trăm nghìn phorăng mới trả lại những bức thư có nguy hại. Vậy hắn là tên lừa đảo và trộm cướp , có thể là tệ hại hơn. Tên đàn ông ấy thế đấy.

Aurélie không hề phản đối. Cô đã có thể đoán thật sự thực, và lời nói tàn nhẫn về những sự việc không còn có thể làm cho cô ngạc nhiên nữa.

- Ông đã cứu tôi khỏi hắn, tôi cảm ơn ông.

- Than ôi ? - Anh nói - Đáng lẽ cô phải tin ở tôi chứ không phải là trốn chạy khỏi tôi. Đã phí phạm bao nhiêu là thời gian !

Cô gái sắp sửa đi, nhưng lại nói:

- Tại sao tôi lại phải tin ông ? Ông là ai ? Tôi không quen biết ông. Marescal, người buộc tội ông, tố cáo ông cũng chẳng biết được tên ông. Vì lẽ gì ? ông đã cứu tôi ra khỏi mọi hiểm nguy ?...Với ý đồ gì ?

Anh cười gằn:

- Cũng với ý đồ moi bí mật của cô, chứ gì nữa...
Có phải cô định nói như vậy không ?

- Tôi không định nói thế - Cô thì thầm, mệt mỏi -
Tôi chẳng biết gì cả. Tôi chẳng hiểu gì hết. Đã hai ba tuần nay, tôi đã húc phải những bức tường thành của bóng tối ở mọi phía. Ông đừng đòi hỏi tôi về lòng tin của tôi nữa mà tôi không thể cho được. Tôi ngờ vực mọi việc và mọi người.

Anh thương hại cô và để cho cô đi.

Khi anh đi ra, (anh đã tìm thấy một lối đi khác) một cửa ngầm ở phía dưới khoảnh đất phẳng gần trên cùng và anh đã mở ra được. Anh nghĩ:

"Cô ấy không nói một lời nào về cái đêm kinh khủng ấy. Song Miss Bakefield đã chết. Hai người đàn ông cũng đã bị giết. Và ta đã nhìn thấy cô cái trang, đeo mặt nạ. "

Nhưng, đối với anh cũng vậy, hoàn toàn bí hiểm và khó hiểu. Xung quanh anh cũng như xung quanh cô vẫn những bức tường đen sẫm ấy sừng sững, ở đây, chỗ này chỗ kia có vài đốm sáng xanh nhạt lọt qua. Thật vậy không phải trong chốc lát - mà nó đã như vậy kể từ khi bắt đầu của cuộc phiêu lưu - khi ở trước mặt cô, anh không còn nghĩ đến lời thề báo thù và căm ghét mà anh đã nói trước thi thể của Miss Bakefield. Không gì có thể làm cho xấu đi hình ảnh duyên dáng của cô gái có đôi mắt màu lục.

Suốt hai ngày, anh không gặp lại cô. Rồi ba ngày tiếp theo, cô đến mà không giải thích sự trở lại của mình, nhưng vì cô đã tìm được một sự che chở mà cô không thể bỏ qua.

Lần đầu, cô ở lại mười phút, rồi mười lăm, rồi hai, ba mươi phút. Hai người nói chuyện rất ít. Dù muốn

hay không, cô vẫn đặt niềm tin ở anh. Dịu dàng hơn, gần gũi hơn, cô đi lên tận chỗ có vết nứt, ngắm nhìn mặt nước ao gợn sóng. Nhiều lần, anh cố đặt ra các câu hỏi. Cô lẩn tránh ngay, run rẩy, sợ sệt tất cả những gì có thể là lời bóng gió về những giờ phút thảm hại ở Beauconrt. Thế nhưng cô đã nói chuyện nhiều hơn. Nhưng những chuyện của thời dĩ vãng xa xôi của cô, trong cuộc sống ngày xưa đã dẫn đến Sainte - Marie và sự yên bình mà cô tìm lại được trong bầu không khí trù mẫn và thanh thản ấy.

Có lần, bàn tay của cô đặt lên mặt trái của cái đế bình, anh cúi xuống mà không sờ vào đấy khi xem xét những đường nét.

- Đúng như điều tôi đã đoán ngay từ ngày đầu tiên... Một số phận hai mặt, một mặt tối tăm và bi thảm, mặt kia may mắn và hoàn toàn dung dị. Hai mặt ấy đan xen nhau, chằng chịt nhau, hòa vào nhau, và chưa thể nói được mặt nào là quyết định. Mặt nào là thật, mặt nào là mặt tương ứng với bản chất thực của cô ?

- Số phận may mắn - Cô nói - Trong con người của tôi có cái gì đấy dâng lên nhanh chóng trên bề mặt và như hiện nay cho tôi niềm vui và sự quên lãng, mặc dù những hiểm họa đến mức nào đi chăng nữa.

Anh tiếp tục dò xét rồi vừa cười vừa nói.

- Cô phải dè chừng nước đấy. Nước có thể gây tai họa cho cô. Đắm thuyền, ngập lụt... Bao nhiêu là hiểm họa ! Nhưng chúng lại đi xa ra... Phải, trong cuộc sống của cô tất cả sẽ ổn thỏa, đâu vào đấy hết. Nàng tiên tốt bụng đã thắng nữ thần độc ác...

Anh nói dối để làm yên lòng cô với sự mong muốn vững chắc rằng, trên cái miệng xinh xắn của cô

mà anh vừa dám ngăm nhìn đôi khi nở ra một nụ cười tươi tắn. Vả chẳng chính anh, anh muốn quên đi và anh đã tự dối mình.

Anh sống hai tuần như vậy trong một niềm vui sâu lắng mà anh cố che giấu. Anh cảm thấy bàng hoàng trong những giờ phút mà tình yêu đã làm cho anh say sưa cuồng nhiệt và làm cho anh đứng đững đối với tất cả những gì không phải là niềm vui được ngăm nhìn và được nghe nói. Anh cố không gợi lên những hình ảnh đe dọa của Marescal, của Guillaume hay của Jodot. Nếu không có tên nào trong ba kẻ thù ấy xuất hiện, thì chắc chúng đã mất hẳn dấu vết nạn nhân của chúng. Làm sao khi ấy không băng khuâng được trong trạng thái tê mê khoan khoái mà anh cảm thấy khi ở gần bên cô gái trẻ ?

Sự thức tỉnh đột ngột. Một buổi chiều khi đang nghiêng mình dưới vòm lá vườn cảnh trên thung lũng, họ thoáng thấy ở phía dưới họ mặt nước ao hồ như im lìm phẳng lặng, chỉ duềnh lên bờ những làn sóng lăn tăn, gấp gáp, trườn lên tận lỗ thoát rất hẹp, nơi khe nước ứa vào, bỗng họ nghe một giọng nói khá xa trong vườn cất lên:

"Aurélie !... Aurélie !... Con đang ở đâu, Aurélie ?"

- Lạ chúa tôi ! Cô gái trẻ giật mình lo lắng - Tại sao người ta gọi tôi thế nhỉ ?

Cô chạy lên đỉnh các khoảnh đất bằng, thấy một nữ tu sĩ trong lối đi của những cây đoan.

- Con ở đây !... Con ở đây ! Có chuyện gì thế thưa xơ ?

- Con có điện, Aurélie ạ.

- Một bức điện ! Xơ ơi, khỏi vất vả xơ ạ, con về đây.

Một lát sau khi cô trở lại "gian phòng mùa hè", cô ngao ngán cầm bức điện trong tay.

- Đây là điện của bố dưỡng tôi.
- Brégeac à ?
- Vâng.
- Ông ấy gọi cô về à ?
- Ông ấy, lát nữa sẽ đến đây !
- Tại sao ?
- Đón tôi về.
- Không thể được !
- Đây ông xem... Raoul đọc hai dòng ghi từ

Bordeaux:

"Bốn giờ; bố đến. Chúng ta đi ngay. Brégeac "

Raoul suy nghĩ, rồi hỏi:

- Cô đã viết thư cho ông ấy biết là cô ở đây à ?
- Không; nhưng ngày trước, nghỉ hè ông ấy có đến

đây.

- Thế ý định của cô ra sao ?
- Tôi có thể làm gì được ?
- Từ chối không đi theo ông ấy.
- Mẹ bề trên không đồng ý giữ tôi lại.

Raoul khuyên:

- Vậy thì đi khỏi đây ngay bây giờ.
- Sao ?

Anh chỉ cho cô góc của khoảnh đất bằng, rừng cây...

Cô phản đối:

- Đi ư ! Trốn khỏi tu viện này như một kẻ phạm tội ư ? Không, Không; như thế thật quá buồn phiền cho tất cả những người đàn bà tội nghiệp. Họ yêu quý tôi như con gái, như đứa con gái tốt nhất của họ ? Không, điều ấy không bao giờ ?

Cô cảm thấy mệt mỏi chán ngán. Cô ngồi trên một chiếc ghế dài bằng đá đối diện với lan can. Raoul thận trọng đến gần, nói nghiêm trang:

- Tôi sẽ không nói với cô một tình cảm nào của tôi đối với cô, và những lý do làm cho tôi hành động. Nhưng dù sao, cô cần phải nhận thấy rằng, tôi rất tận tâm đối với cô như một người đàn ông đối với người đàn bà... điều ấy là tất cả đối với anh ta... Và cần phải thấy rằng tận tâm này làm cho cô có một lòng tin tuyệt đối về tôi và cô hãy sẵn sàng nghe theo tôi mà không đắn đo gì cả. Đây là điều kiện để cô thoát nạn. Cô có hiểu như vậy không ?

- Có, hoàn toàn phục tùng - cô đáp.

- Vậy thì đây là những lời chỉ dẫn của tôi. . .Phải, những mệnh lệnh của tôi. Cô cứ tiếp đón bổ dưỡng của cô, đừng phản kháng, đừng cãi cọ. Ngay cả tranh luận cũng không nên. Không nói một lời nào. Đây là cách tốt nhất để không phạm phải sai lầm. Cứ đi theo ông ấy. Trở về Paris đi. Ngay khi tới nơi, tối hôm ấy cô ra khỏi nhà với một cái cớ nào đấy. Một người đàn bà đã có tuổi, tóc bạc sẽ chờ cô trong chiếc ô tô cách cổng nhà cô khoảng hai mươi bước. Tôi sẽ dẫn cả hai người về tỉnh, trong một nơi ẩn náu mà không ai tìm lại được cô. Rồi tôi sẽ đi ngay. Tôi lấy danh dự hứa với cô là tôi sẽ đến bên cô khi cô cho phép. Chúng ta đồng ý chứ ?

- Vâng - cô gật đầu nói.

- Như vậy tối mai. Và cô hãy nhớ lấy những điều tôi đã nói. Dù có gì xảy ra, cô hiểu chứ, dù thế nào đi nữa thì không có gì chống lại ý muốn của tôi là che chở cô, không có gì phá vỡ sự thành công của việc tôi làm. Nếu mọi chuyện có vẻ chống lại cô thì cô cũng chớ nản lòng. Đừng lo lắng gì cả ? Cô hãy hết lòng

tin tưởng vào lúc nguy nan nhất. Không một mối nguy nào đe dọa được cô. Vào giờ phút cần thiết tôi sẽ có mặt. Bao giờ tôi cũng có mặt. - Xin chào cô.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên dải áo choàng của cô gái. Rồi anh đẩy rộng cửa sắt ra, nhảy vào lùm cây, đi theo một con đường mòn mới vạch, dẫn đến một cửa ngầm cũ. Aurélie ngồi lại tại chỗ trên tấm ghế đá, không động dậy.

Nửa phút trôi qua.

Lúc này cô nhận thấy có tiếng sột soạt cành lá gần kề nứt, cô ngừng đầu lên. Những cây con động dậy. Có người. Đúng, không còn nghi ngờ gì nữa có người nào nấp ở đây.

Cô muốn gọi lên kêu cứu, nhưng không thể. Giọng cô nghèn lại. .

Lá cây lung lay nhiều hơn. Ai sẽ hiện ra đây ? Từ trong thâm tâm, cô mong đấy là Guillaume hay Jodot. Với chúng, cô ít sợ hơn so với Marescal.

Một cái đầu nhô lên. Marescal ra khỏi chỗ nấp. Dưới kia, về bên phải, một tiếng động ở tấm cửa ngầm nặng nề, vừa đóng lại.

VII - CỬA ĐỊA NGỤC

Nếu địa thế của khoảnh đất phẳng hoàn toàn ở trên cao của khu vườn rộng mênh mông, trong một phần đất, nơi người ta không đi dạo, thì dưới chỗ trú, cành lá xum xuê đã giúp cho Aurélie và Raoul có chỗ an toàn trong vài tuần qua. Không ai nghĩ rằng Marescal chỉ trong vài phút đã tìm được nơi ấy, rất cần cho hắn. Còn Aurélie, cô không thể trông mong được một sự cứu giúp nào ư ? Tất nhiên sự việc xảy

ra cho đến lúc kết thúc là do kẻ đối địch quyết định và kết cục sẽ hợp với ý muốn của hắn.

Hắn đã cảm thấy được điều ấy nên hắn không có gì vội vàng. Hắn từ từ bước lên rồi dừng lại. Sự tin chắc thắng lợi đã làm mờ đi khuôn mặt cân đối của hắn và làm biến dạng những đường nét thường ít thay đổi của hắn. Một cái nhếch mép đầy khóe miệng bên trái của hắn cao lên, kéo theo nửa bộ râu cằm hình vuông của hắn xệch đi. Những chiếc răng lóe sáng, cặp mắt hung dữ và nghiệt ngã.

Hắn cười khẩy:

- Nay, thưa cô, tôi nghĩ rằng những sự kiện đối với tôi không đến nỗi quá bất lợi ? Cô không có cách nào để thoát khỏi tôi như ở ga xe lửa Beaucourt đâu ! Không có cách nào đuổi tôi đi như ở Paris đâu ? Phải, cần tuân theo luật của "kẻ mạnh hơn" ?

Aurélie ngồi thẳng người, hai cánh tay cứng đờ hai bàn tay quắp chặt vào mép ghế đá. Cô kinh hoàng nhìn hắn. Không một lời rên rỉ, cô chờ đợi.

- Thật là thú vị được trông thấy cô như thế này, thưa công nương xinh đẹp ! Khi người ta yêu đương hơi quá mức như tôi yêu cô thì chẳng có gì là khó chịu khi người ta thấy trước mặt mình là sự sợ hãi và nỗi khủng, hoảng chi khi người ta đang cuồng nhiệt chinh phục con mồi của người ta... con mồi lại tuyệt đẹp nữa – hắn nói tiếp, rất nhỏ... vì, thực ra cô đẹp không thể chịu nổi !

Nhìn thấy bức điện để ngỏ, hắn chế giễu:

- Lão Brégeae tuyệt vời ấy phải không? Lão báo cho cô biết lão sắp đến và cô sắp đi chứ gì?... Tôi biết, tôi biết mà. Đã mười lăm hôm nay, tôi theo dõi lão - ông giám đốc quý mến của tôi - và tôi đã kịp thời nắm chắc được những dự định bí mật nhất của

lão. Tôi có những người tin cậy ở gần lão. Chính như vậy mà tôi phát hiện được chỗ ẩn náu của cô, và tôi đã có thể đến trước lão vài giờ đồng hồ. Thời gian nghiên cứu địa điểm, rừng cây, khung cảnh, dò xét cô từ xa và nhìn thấy cô vội vàng chạy đến khoảnh đất phẳng này, nếu tôi đã có thể leo lên tận đây và bắt thần thấy được một bóng người đang đi khỏi đây. Một tên tình nhân à ?

Hắn bước lên vài bước. Cô giật nảy mình và nửa thân trên đụng phải hàng rào mắt cáo bao lấy chiếc ghế dài.

Hắn nổi cáu:

- Này ! Người đẹp, tôi tưởng rằng lúc này người ta không lùi lại như vậy khi người tình vuốt ve, săn sóc mà. Thế nào, tên may mắn kia là thằng nào vậy ? Chồng chưa cưới à ? Hay đúng hơn là một tình lang ? Ấy, tôi thấy là tôi đến đúng lúc để bảo vệ "báu vật" của tôi và ngăn trở cô nữ sinh nội trú ngây thơ của Sainte-Marie không làm điều gì dại dột. Ôi ! Giá như không bao giờ tôi giả thiết điều ấy...

Hắn nén giận và cúi xuống phía cô:

- Thôi được, càng hay ! Sự việc đơn giản thôi mà. Ván bài tôi chơi tuyệt lắm, vì tôi đã có tất cả những con chủ trong tay mà. Nhưng ăn thua là ở vận may nữa ! Aurélie đâu phải là một phụ nữ hoàn toàn tiết hạnh ! Người ta có thể trộm cướp và giết người hoàn toàn tránh né được mọi sự trừng phạt. Thế thì để xem

Aurélie đã hoàn toàn sẵn sàng nhảy qua chướng ngại chưa. Vậy, tại sao không đi cùng với tôi ? Thế nào, Aurélie ? Tôi cũng ngang bằng được tay kia chứ ? Nếu hắn có được những lợi thế của hắn thì tôi cũng có những lý lẽ, đặc quyền của tôi, những cái không thể coi thường được. Cô nghĩ sao, Aurélie ?

Cô gái ẩm ức, im lặng. Sự cău giận của kẻ thù càng tăng lên trước sự im lặng đáng sợ ấy. Hẳn hẳn giọng nhấn mạnh từng lời:

- Chúng ta không có thời gian để trao đổi những lời tình tứ kiểu cách, có phải không Aurélie ? Cũng không có thời gian để bàn bạc hết những vấn đề này, đến vấn đề nọ, có đúng không nào ? Cần phải nói trắng ra mà không sợ bị hiểu lầm. Vậy thì đi thẳng vào việc. Làm thình về những gì đã qua và những điều sỉ nhục mà tôi đã phải chịu. Điều ấy không tính đến nữa. Cái đáng kể chính là hiện tại. Thế thôi. Song, điều hiện tại đây là vụ giết người trên chuyến tàu tốc hành, là việc chạy trốn trong rừng cây, là vụ bị lính sen đầm bắt, là hai cái bằng chứng mà đối với cô bằng chứng nào cũng là chuyện tà trời cả. Và hiện tại, ngay ngày hôm nay, tôi đã nắm chặt cô trong tay, chỉ còn việc là nắm lấy cổ tay cô lôi về tận người bố dượng của cô để nói thẳng vào mặt ông ta những bằng chứng rành rành là: "người đàn bà giết người mà người ta tìm kiếm khắp nơi là ở đây... và lệnh bắt giam đã nằm sẵn trong túi áo tôi đây. Chỉ cần gọi đội sen đầm nữa thôi !"

Hắn giơ tay ra, sẵn sàng để nắm lấy cổ tay cô gái như hắn nói.

Rồi, giọng nói tắc lại, lời đe dọa ngắt quãng, hắn dừng lại, rồi nói tiếp:

- Vậy thì đây, một mặt là bị tố cáo công khai, xử tội nặng và trừng phạt đích đáng... Và mặt khác biện pháp thứ hai, tôi đưa ra để cô chọn lấy một. Đây là sự thỏa thuận, thỏa thuận ngay lập tức những điều kiện mà cô dễ đoán được thôi; nó còn hơn là một lời hứa do tôi yêu cầu. Đây là phải quì xuống thề rằng: Khi về đến Paris, cô phải đến gặp tôi, chỉ một mình cô

thôi, đến hẳn nhà tôi. Và hơn thế nữa, điều thỏa thuận phải trung thực, ngay lập tức phải được chứng thực, áp dấu bằng cái miệng của cô lên cái miệng của tôi... và, không phải là một cái hôn căm ghét và chán ngấy đầu nhé, mà là một cái hôn tự nguyện, ngọt ngào, dù sao cũng là cái hôn nồng nàn mà cô tặng cho tôi, Aurélie ạ... một cái hôn tình tứ... Nhưng cô trả lời đi chứ, mẹ kiếp ! - Hẳn kêu lên, hết sức điên giận. Cô hãy trả lời đi là có chấp thuận không ? Tôi chán ngấy cái thái độ đáng ghét ấy rồi đấy ! Cô trả lời đi hay để tôi tóm cổ và dù sao cũng sẽ có cái hôn và dù sao vẫn là nhà tù !

Lần này, bàn tay của hẳn thô bạo chụp xuống vai cô gái, còn bàn tay kia tóm lấy gáy Aurélie lật ngửa ra, tựa đầu cô vào hàng rào mắt cáo đồng thời đôi môi của hẳn nhô ra, hạ xuống... Nhưng ý đồ của hẳn chưa kịp thực hiện thì hẳn cảm thấy cô gái đã ngã khụy xuống, ngất ngay.

Điều xảy ra làm cho Marescal vô cùng bối rối. Hẳn đến không có kế hoạch rõ ràng, dù sao đi nữa cũng chẳng có kế hoạch gì khác là để nói chuyện trong một giờ trước khi Brégeac đến. Mục đích của hẳn là có được lời hứa "trang trọng" và sự thừa nhận quyền lực của hẳn. Vậy mà, bỗng dưng tình cờ lại đưa đến cho hẳn một nạn nhân trở ra không còn sinh khí và bất động.

Hẳn còn cúi xuống người cô trong vài giây, bất lực, hau háu nhìn cô và nhìn xung quanh, nhìn cái gian phòng bằng tán lá này, um tùm và kín đáo. Không có nhân chứng. Không một sự can thiệp nào có thể có được.

Nhưng hẳn chợt có ý nghĩ khác dẫn hẳn đến tận đây lan can và qua kẽ nứt có sẵn chính giữa những

cây con, hẩn ngẩng nhìn thung lũng hoang vắng, rừng cây đen xẫm; tất cả đều âm u và huyền bí. Ở đấy khi đi qua, hẩn đã để ý thấy những miệng hang. Nếu Aurélie xuống đấy, giam hãm và bị canh giữ dưới sự đe dọa ghê sợ của lính sen đầm ? Aurélie bị cầm tù hai hôm, ba hôm, tám hôm nếu cần, chẳng phải là sự kết thúc không hề mong đợi và vẻ vang, sự mở đầu và kết thúc của cuộc phiêu lưu mạo hiểm đó sao ?

Hẩn thối một tiếng còi ngắn. Phía trước mặt hẩn trên bờ ao ở bên kia, hai cánh tay vẫy vẫy phía trên hai bụi rậm của bìa rừng, ám hiệu quy ước là hai tên đàn ông đã được hẩn chốt ở đấy phục vụ cho mưu đồ của hẩn. Từ phía bờ ao bên ấy một con thuyền đang đu đưa.

Marescal không do dự. Hẩn biết đấy là thời cơ hiểm có, nếu không chớp lấy thì sẽ tiêu tan như bong bóng. Hẩn lại chạy qua khoảng đất bằng và nhận thấy cô gái hình như sắp tỉnh. Hẩn nói: "Phải hành động, nếu không..."

Hẩn ném lên đầu cô gái, một chiếc khăn quàng kéo hai đầu múi xuống thắt vòng qua miệng thay cho giẻ trám miệng, rồi hẩn ôm lấy cô gái mang đi.

Cô gái mảnh mai, không đến nỗi nặng lắm, còn hẩn thì khỏe mạnh, nên chẳng khó khăn gì mà hẩn không mang nổi. Tuy nhiên khi đến kê nứt, quan sát thấy bờ rãnh hầu như thẳng đứng, bị giông bão xói lở, hẩn suy nghĩ và xét thấy phải thận trọng. Hẩn đặt Aurélie xuống mép kê nứt. Cô gái có chờ ở sự sai sót của hẩn không ? Có thể có được sự bất ngờ nào không ? Dù sao thì Marescal cũng có sự sơ suất và hẩn phải trả giá. Bằng một hành động tức thời, nhanh chóng và quả quyết cô giật chiếc khăn quàng, rồi để

cho mình tự tuột từ trên cao xuống như một hòn đá sượt lở lẩn xuống làm cho bụi cát bay mù.

Marescal hết sức bối rối. Khi hết ngạc nhiên, hăn lao suýt rơi xuống và tình cờ hăn trông thấy Aurélie chạy dzíc dzắc từ vách đá đến bờ nước như một con vật bị vây dồn, không biết phải chạy trốn vào đâu.

- Cô hết đường rồi, cô bé thân mến ạ - hăn nói - Không có cách nào khác là hãy quỳ xuống.

Hăn đã đuổi kịp cô. Aurélie đang chệnh choạng vì sợ hãi và trượt chân thì bỗng nhiên có một vật gì rơi từ trên khoảng đất phẳng xuống gần hăn làm cho một cành cây gãy rắc. - Hăn quay lại, thấy một người đàn ông, nửa mặt phía dưới che kín bằng một chiếc khăn tay, có lẽ đấy là anh đàn ông mà hăn gọi là tình lang của Aurélie. Người đàn ông vừa trên cao sà xuống đã rút súng ngắn ra, nhưng không kịp có thì giờ để sử dụng, đã phóng một cú đá vào giữa ngực Marescal như trời giáng và tiếp một cú đập, mạnh đến nỗi làm cho hăn nhào xuống bùn loãng do hồ tạo nên, ngập đến bắp chân. Hăn lội bì bõm, hết sức giận dữ, chĩa súng ngắn vào kẻ tấn công đang đặt cô gái nằm dài trên thuyền cách đấy hai mươi lăm mét.

- Này ? Tao bắn ! Hăn hô to.

Raoul không trả lời. Anh nâng, một chiếc ghế dài, dựng nghiêng lên trên mạn, dựa vào đấy như một cái khiên che cho cả anh lẫn Aurélie. Rồi anh đẩy thuyền ra xa. Con thuyền chòng chành, nhảy trên sóng.

Marescal nổ súng. Hăn bóp cò đến năm lần, tuyệt vọng, điên khùng. Có lẽ bị ướt nên không có một viên đạn nào nổ. Hăn bèn thối còi như trước nhưng tiếng còi dồn dập hơn, chối tai hơn. Xa xa, hai tên đàn ông nhô lên khỏi bụi rậm, như những con ma chui ra khỏi quan tài.

Raoul thấy mình đang ở chính giữa hồ, dễ chừng cách bờ đối diện đến ba mươi mét.

Marescal hét lớn: "Đừng bắn !". Có lẽ hăn cho rằng kẻ chạy trốn thế nào cũng bơi vào nơi có hai anh đàn ông của hăn đang chờ sẵn vì không thể để cho dòng nước cuốn vào vực xoáy nơi khe nước nóng biến mất, thì chỉ có chết mà thôi. Hăn muốn người của hăn bắt sống kẻ cùng đường. Quả thế, Raoul đảo hướng cho thuyền chạy thẳng để ghé chính xác vào nơi có hai anh đàn ông đứng đấy, lăm le súng ngắn trên tay.

Những người chạy trốn đã bất thành linh quay ngoắt thuyền lại, trở về bờ, nơi anh chỉ có thể đánh nhau với một mình địch thủ mà súng của hăn đã bị vô hiệu hóa.

- Bắn ! Bắn đi ! - Marescal đoán được ý đồ, đã hét lên - Bây giờ thì phải bắn, vì hăn đã quay lại ! Bắn, Bắn đi chứ ! Mẹ kiếp!

Một tên đàn ông nổ súng.

Trên thuyền có tiếng kêu. Raoul buông bơi chèo, ngã ngửa ra, còn cô gái thì nhào về phía anh, với cử chỉ tuyệt vọng. Những chiếc bơi chèo nổi lên bênh trên mặt nước. Con thuyền đứng nguyên tại chỗ một lát, trơ ra, rồi xoáy tròn mũi thuyền hướng về dòng chảy, lúc đầu từ từ thụt lùi rồi sau đấy bị nước cuốn đi nhanh hơn.

Marescal ấp úng:

"Quý quá! thật, chúng nó toi rồi"

Nhưng hăn có thể làm gì được ? Kết cục, chẳng nghi ngờ gì nữa, con thuyền bị hai dòng thác đầy những làn sóng nhỏ xô đẩy nhau dồn dập ngoạm lấy. Một lần nữa, con thuyền lại từ xoay tròn rồi bất thành linh chúi về đằng trước và lao đi như một mũi tên về

phía miệng vực há rộng và chìm ngòm, trong đấy hai con người vẫn nằm ép dưới đấy.

Hắn là việc ấy xảy ra không quá hai phút sau khi hai người chạy trốn rời khỏi bờ.

Marescal không hề động đậy. Chân ngâm trong bùn nước, mặt cau lại vì khiếp sợ. Hắn nhìn về phía miệng vực như chính hắn nhìn vào cửa địa ngục. Mũi của hắn nổi lên trên mặt hồ. Râu tóc rối bù.

Có thể thế ư ! Có thể thế ư !... hắn ấp úng... Aurélie... Aurélie...

Một tiếng gọi của tên đàn ông tháp tùng hắn đánh thức hắn khỏi trạng thái đờ đẫn của hắn. Cả hai tên đàn ông phải đi một quãng đường vòng dài mới gặp được hắn, thấy hắn đang giữ quần áo. Hắn nói với chúng:

- Có thật hay không ?
- Gì cơ ạ ?
- Con thuyền... miệng vực ?...

Hắn không biết gì nữa. Trong những cơn ác mộng, những điều kinh khủng xảy ra như vậy để lại ấn tượng của một thực tế kinh khủng.

Cả ba thầy trò đi đến phía trên cái lỗ có đánh dấu bằng một tấm đá lát, xung quanh có những cây sậy bao bọc và những cây con bám vào đá. Nước chảy đến thành từng dòng nhỏ lách giữa những tảng đá lóng bóng. Chúng cúi xuống nghe ngóng. Chẳng có gì cả. Chỉ có sự xao động của làn nước chảy. Chỉ có một làn hơi lạnh bốc lên cùng với bụi trắng của bọt nước.

"Đấy là địa ngục - Marescali lẩm bẩm - Đấy là cửa địa ngục".

Rồi hắn nhắc lại:

- Cô ấy đã chết... Cô ấy chết đuối... Vô lý thật ! Cái chết khủng khiếp làm sao ?... Giá như cái tên đàn độn ấy để cô ấy lại... ta sẽ... ta sẽ...

Chúng đi đến rừng cây. Marescal bước đi chậm chạp như thể hắn đang đi theo một đám tang. Những tên đồng hành của hắn hỏi hắn. Hắn không trả lời. Đây là những tên ít đáng tin cậy mà hắn đã lôi kéo được vào cuộc viễn chinh của hắn ngoài chức trách của hắn và hắn chỉ có thể giao cho chúng những chỉ dẫn đơn sơ. Hắn vẫn im lặng, đang nghĩ đến Aurélie rất duyên dáng, đầy sức sống mà hắn đã vô cùng say đắm. Những kỷ niệm ấy làm cho hắn bối rối, ăn năn và khiếp sợ.

Vả lại lương tâm của hắn không mấy khi được thanh thản. Cuộc điều tra sắp đến có thể nhằm trúng vào hắn và sau đấy gán một phần trách nhiệm cho hắn trong biến cố thảm thương ấy. Nếu thế, đấy là suy sụp, là tai tiếng. Brégeac sẽ tàn nhẫn và theo đuổi một cuộc báo thù đến cùng.

Lát sau, hắn không nghĩ gì hơn là bỏ đi và rời khỏi nơi ấy, kín đáo chừng nào hay chừng ấy. Hắn làm cho những tên đi theo hắn sợ hãi. Hắn nói với chúng là có một mối nguy đang đe dọa chúng và sự an toàn của chúng đòi hỏi phải phân tán, mỗi người tự lo lấy cho sự thoát nạn của chính mình trước khi hiệu lệnh báo động được đưa ra, và sau đấy khi có lệnh, chúng sẽ có mặt sau. Hắn trả cho chúng gấp đôi số tiền đã thỏa thuận rồi hắn tránh xa những ngôi nhà ở Luz và đi theo con đường Pierrefite - Néstala hy vọng tìm được một chiếc xe chạy đến ga để đáp chuyến xe lửa bảy giờ tối.

Cách Luz ba kilômet có một chiếc xe ngựa nhỏ hai bánh phủ một tấm bạt vượt qua do một nông dân

mặc áo choàng rộng và đội chiếc mũ nồi điều khiển.

Hắn tự ý leo lên và bằng một giọng hống hách:

- Năm phơ răng, chở ta ra tàu.

Người nông dân có vẻ không quan tâm và cũng không thèm quất con ngựa gầy chạy cà nhắc giữa hai chiếc càn xe quá rộng.

Quãng đường khá xa, xe không thể đi nhanh. Đường như người nông dân đã ghìm ngựa lại.

Marescal cáu tiết. Hắn hoàn toàn không tự chủ được, đã ca thán:

- Chúng ta sẽ không đến được... Ngựa của ông tôi quá... Mười phơ răng, cho đi nhanh lên, thế nào ? Được chứ ?

Vùng này đối với hắn quả là ngán ngấm nhiều ma quái và đầy rẫy mật thám đi tìm tên cầm Marescal. Ý nghĩ phải qua đêm trong vùng này, nơi có xác của cô gái nằm lại do anh giao cô cho thần chết, đã vượt lên trên sức mạnh của hắn.

- Hai mươi phơ răng – hắn nói.

Rồi bất thành linh, hắn cuống cuống lên.

- Năm mươi phơ răng ! Đấy ! Chỉ còn có hai kilômet nữa là cùng... hai kilômet trong bảy phút... mẹ kiếp... được đấy... Nào, quái thật... ra roi đi... Năm mươi phơ răng...

Người nông dân đột nhiên giật mạnh dây cương như chính ông chỉ có chờ sự đề nghị tuyệt vời ấy đã quất mạnh con ngựa của mình với thái độ nóng nảy đến mức con ngựa phải phi nước đại.

- Ê này ! Ông ơi, cẩn thận chứ kéo xuống hố hết cả bây giờ.

Người nông dân thầm chế giễu về ý nghĩ ấy ! Năm mươi phơ răng ! Ông mạnh tay quất con ngựa bằng đầu gậy bịt đồng. Con vật hốt hoảng chạy nhanh

hơn. Chiếc xe nhảy qua nhảy lại hai bên đường. Marescal mỗi lúc một lo lắng.

- Sao ngu thế!... Chúng ta bị lật mất... Dừng lại, mẹ kiếp !... Kìa, này, sao ông điên à ?... Thôi, đến rồi !... Đây rồi !...

"Thật vậy" thế là xong. Một cái giật cương vung về, một sự chệch choạc, rồi cả cỗ xe lao xuống một cái hố, hết sức thảm hại đến nỗi thùng xe lật úp lên trên hai con người nằm sấp, và con ngựa vướng chân trong dây thắng, vó chống lên trời, vung những cái đá vào dưới sàn xe.

Marescal vui mừng nhận thấy ngay rằng hăn thoát khỏi biến cố một cách vô sự. Nhưng người nông dân lại đè lên người hăn bằng toàn bộ sức nặng của ông. Hăn muốn vùng ra khỏi nhưng không thể. Rồi hăn nghe một giọng nói thân tình thì thầm bên tai:

“Ông có lửa không, Rodolphe ?”

Marescal cảm thấy ớn lạnh từ chân đến đầu. Cái chết chắc đã gọi lên ấn tượng ghê gớm khi tay chân hăn cứng đờ lạnh toát, không có cách nào làm cho chúng có thể cử động được. Hăn ấp úng:

"Con người trên chuyến tàu nhanh..."

Con người trên chuyến tàu nhanh, chính thế - cái miệng đang cù vào tai hăn nhắc lại.

- Con người trên nền đất phẳng - Marescal rên rỉ.

- Hoàn toàn đúng... con người trên tàu tốc hành, con người trên nền đất phẳng... và cũng là con người ở Monte - Carlo; con người trên đại lộ Haussmann và là kẻ giết chết hai anh em nhà Loubeaux, tông phạm của Aurélie và cũng là người chở thuyền, rồi người nông dân đánh xe ngựa. Thế nào, ông bạn già, Marescal ? Đây là những chiến binh cự phách đủ mọi

tầm cỡ mà ông phải đương đầu. Tôi dám nói như vậy đấy.

Con ngựa gầy đã hết giấy dựa và đã đứng dậy được. Raoul chậm rãi cởi được chiếc áo choàng của anh ra, trùm lên người tên cầm, làm cho hăn không cử động được cả tay lẫn chân. Anh đẩy lùi chiếc xe ngựa, tháo dây thắng và dây cương trói chặt Marescal, sau đấy, anh kéo hăn lên khỏi hố và đứng trên cao của bờ dốc giữa những lùm cây con. Anh dùng hai sợi dây còn lại quấn vào cổ và nửa thân trên của tên cầm vào một cây phong.

- Với ta, ông không gặp may, ông bạn già Rodolphe ạ. Như vậy là đã hai lần ta làm cho ông phải lòng những vượn xoắn như thế này.Ồ ! Ta không quên dùng chiếc khăn quàng của Aurélie làm giẻ nhét miệng. Không kêu la được và không ai thấy được. Đây là qui tắc đối với người bị bắt thực sự. Nhưng ông vẫn có thể nhìn thấy bằng mắt của ông và có thể nghe được bằng tai của ông. Này, ông có nghe được tiếng tàu hỏa đấy chứ? Huýt... Huýt... Huýt... nó đang chạy xa dần đấy. Trên tàu là cô gái Aurélie dịu hiền và ông bố dượng. Ta cần phải nói cho ông yên tâm là cô ấy còn sống và khỏe mạnh như ông, như tôi đây. Có thể là Aurélie hơi mệt mỏi sau bấy nhiêu điều phải xúc động ! Nhưng qua một đêm ngủ ngon thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường thôi mà.

Raoul buộc lại ngựa, sắp xếp lại xe, những mảnh ván vụn. Rồi anh trở lại ngồi gần viên cầm.

- Vụ chìm thuyền này là cuộc phiêu lưu đặc biệt phải không ? Nhưng ông hãy tin rằng chẳng có phép lạ nào đâu. Và cũng chẳng có một sự ngẫu nhiên nào cả. Để ông hiểu rõ, tôi cần nói để ông biết rằng tôi không bao giờ nghĩ đến một phép lạ nào cũng như

một sự ngẫu nhiên nào cả, nhưng tôi, chỉ dựa vào chính tôi mà thôi. Vậy thì những lời nói ngăn ngừa của tôi không làm cho ông bức mình chứ ? Ông buồn ngủ phải không ? Không à ? Vậy thì tôi nói tiếp. Tôi vừa rời Aurélie trên nền đất phẳng thì dọc đường tôi cảm thấy lo lắng: tôi để cô ấy lại như vậy, tôi đã thận trọng chưa ? Người ta đâu có biết là một kẻ gian ác nào đấy đang lảng vảng, rình mò, một tên làm dáng tóc chải sáp lại không len lỏi quanh đấy ?... Những trực cảm ấy là cách nghĩ của tôi.. Tôi luôn tuân theo cách nghĩ như thế. Vì vậy mà tôi quay lại. Thế thì tôi đã nhìn thấy gì ? Rodolphe, tên bắt cóc bỉ ổi và tên mật thám bất lương lao xuống rãnh sâu đuổi theo con mồi. Thế rồi, tôi từ trên trời rơi xuống. Tôi cho ông được ngâm chân trong bùn. Tôi kéo Aurélie và đưa lên thuyền. Hồ, rừng, các hang hốc, đấy là tự do. Tuýt ! Tiếng còi của ông, rồi hai tên đàn ông to lớn trong bụi rậm đứng lên theo ông gọi. Làm gì đây ? Thật nan giải ! Không, một ý nghĩ sáng suốt đã nảy ra. Tôi sẽ bị vực xoáy nuốt chửng chẳng ? Đúng khi ấy một khẩu súng ngắn khạc lửa. Tôi thả bơi chèo ra, làm như đã chết trong đáy thuyền. Tôi giải thích sự việc Aurélie. Rồi vút... chúng tôi lao mũi thuyền vào miêng vực.

Raoul vỗ vào đùi Marescal:

- Không, ông bạn tốt của ta ạ, tôi xin ông đừng xúc động. Chúng tôi không hề bị nguy hiểm. Tất cả mọi người trong vùng đều biết rằng khi đi theo con đường ngầm xuyên qua đám đất đá vôi độ hai trăm mét thì đến bãi cát mịn. Từ đấy có thể bước lên vài bậc thang thoải mái. Ngày chủ nhật, một tá bọn trẻ vừa bơi vừa kéo một chiếc thuyền khi về. Không bị một vết xước nào. Rồi theo cách ấy, chúng tôi có thể

từ xa thấy được sự sụp đổ của ông và trông thấy ông bước đi đầu cúi gằm, nặng trĩu vì ăn năn. Lúc ấy tôi lại dẫn Aurélie vào vườn của tu viện. Bố dượng của cô ấy đi xe con đến đón cô ra ga. Còn tôi, tôi đi lấy va li, mua một cỗ xe và quần áo nông dân, rồi đánh đi, khó nhọc, nhếch nhác, không có một mục đích nào khác là bảo vệ sự rút về của Aurélie.

Raoul ngả đầu lên vai Marescal và nhắm mắt, vẫn nói:

- Không cần phải nói cho ông rằng tất cả cái ấy đã làm cho tôi hơi mệt và một giấc ngủ ngắn, theo tôi là cần thiết, ông hãy giữ gìn giấc ngủ cho tôi, Rodolphe tốt bụng nhé, và đừng lo. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi. Mọi người sẽ chiếm được chỗ xứng đáng cho mình, và những tên ngốc nghếch thì làm gỏi cho những tay láu lỉnh như tôi gỏi đầu !

Anh ngủ ngay.

Đêm đến, bóng tối trùm lên xung quanh. Thịnh thoảng Raoul thức giấc và nói lên những điều gì đấy về những ngôi sao sáng hay về ánh sáng xanh của mặt trăng. Rồi anh lại ngủ ngay.

Khoảng nửa đêm, anh thấy đói. Trong va li anh có thức ăn. Anh cho cả Marescal ăn, tháo cái bịt miệng cho hẳn.

- Ăn đi, ông bạn thân mến - anh vừa nói vừa đút pho mát vào miệng hẳn.

Nhưng ngay sau đấy, Mareseal lên cơn thịnh nộ, khạc pho mát ra và nói lúng búng:

- Đồ ngu xuẩn ! Tên đàn độn ? Chính mày là tên ngốc ! Mày có biết mày đã làm gì không ?

- Tất nhiên ! Tao đã cứu Aurélie. Bố dượng của cô ấy dẫn cô ấy về Paris. Còn tao, tao sẽ gặp cô ấy tại đây.

- Bối dưỡng của nàng ! Bối dưỡng của nàng !
Marescal kêu lên - Vậy mà không biết à ?

- Biết cái gì ?

- Ông ấy yêu nàng, ông bối dưỡng của cô ấy đấy mà.

Raoul nắm lấy cổ họng của anh, phát khùng lên.

- Ngu xuẩn ! Tên đàn độn ! Mà không thể nói thế trong khi đáng lẽ mà phải nghe tao nói. Ông ấy yêu nàng ! A ! Tên khốn nạn ! Nhưng, mọi người đều yêu cô ấy, cô bé ấy mà. Mà là đồ thú vật ! Vậy ra mà không bao giờ soi gương à ? Nhất là mà với cái đầu chải sáp !

Anh cúi xuống, nói tiếp:

- Mà hãy nghe tao nói đây, Marescal. Tao sẽ giết cô bé ấy ra khỏi cái tay bối dưỡng của cô ấy. Nhưng mà cứ để cho cô ấy yên. Mà đừng bận tâm đến chúng tao nữa.

- Không thể được ! - Anh mật thám nói.

- Tại sao ?

- Nàng đã giết người.

- Kế hoạch của mà thì thế nào ?...

- Phải giao cho pháp luật... và tao làm được điều đó vì tao căm ghét cô ấy.

Hắn nói điều ấy bằng giọng thù oán làm cho Raoul hiểu rằng từ nay trở đi sự căm thù của Marescal mạnh hơn tình yêu của hắn.

- Mặc kệ mà, Rodolphe. Tao sẽ đề nghị cho mà một chức vụ cao hơn, như chức tỉnh trưởng cảnh sát chẳng hạn. Hay mà thích đánh nhau hơn thì tùy mà. Mà hãy bắt đầu một đêm ngủ ngoài trời đi. Không gì tốt hơn cho sức khỏe. Còn tao, tao sẽ đi ngựa đến tận Lourdes trên tuyến đường lớn. Hai chục kilômet. Với con ngựa của tao thì bốn giờ nước kiệu

thôi. Và tối nay tao sẽ có mặt ở Paris để đảm bảo an toàn cho Aurélie. Tạm biệt, Rodolphe !

Anh buộc chặt vali, cưỡi lên con ngựa cái của anh, không yên cương, huýt sáo một bài hát đi sẵn rồi đi sâu vào trong đêm tối.

Buổi tối ở Paris, một bà già tên là Victoire, trước kia là vú nuôi của anh, chờ anh trên xe ô tô trước một khách sạn nhỏ ở phố Courcelles nơi Brégeac trọ. Raoul ngồi sẵn sau tay lái.

Aurélie không đến.

Rạng đông rồi anh lại tiếp tục chờ. Trên đường phố, anh đã chú ý đến một người nhặt giẻ rách đang cầm một chiếc móc sắt mồi vào những chiếc hộp rỗng trong đồng rác. Rồi lập tức với một cảm giác rất đặc biệt làm cho anh nhận ra những con người theo cách đi của họ còn hơn là bất cứ dấu hiệu nào khác. Anh nhận ra trong bộ quần áo rách và dưới chiếc mũ lưỡi trai bẩn thỉu, tên giết người Jodot mà anh mới chỉ thoáng thấy trong vườn của biệt thự Faradoni và trên đường Raoul tự nhủ:

" Mẹ kiếp ! Tên kia đã bắt đầu rồi đấy".

Khoảng tám giờ, một bà hầu phòng ra khỏi khách sạn và chạy đến hiệu thuốc gần đấy. Raoul cầm một tờ giấy bạc đến bắt chuyện và biết được Aurélie hôm qua do Brégeac dẫn về đang mê sảng vì một cơn sốt cao.

Gần trưa, Marescal đã lảng vảng quanh ngôi nhà.

VIII - CHUẨN BỊ VÀ BỐ TRÍ ĐẤU TRANH

Những điều xảy ra đã đưa đến cho Marescal một sự hỗ trợ không hề mong đợi. Aurélie bị giữ lại,

không ra khỏi phòng. Đây là thất bại của kế hoạch do Raoul đề nghị: không thể trốn được và phải chờ đợi sự tố giác đến kinh khủng. Và lại, Marescal đã có những biện pháp ngay tức khắc là bố trí canh gác gần Aurélie và cắt cử một người theo dõi, báo cho hãn tình trạng ốm đau của Aurélie như Raoul đã có thể tin chắc như thế. Nếu tình hình tốt lên ngay thì hãn hành động.

Raoul nghĩ:

"Phải; nếu hãn không hành động tức là hãn còn có những lý do cản trở hãn công khai tố cáo Aurélie và hãn muốn chờ cho cô khỏi bệnh đã. Hãn đang chuẩn bị. Chúng ta cũng phải chuẩn bị".

Mặc dù trái với các giả thiết quá lôgic mà các sự việc vẫn luôn luôn khác, Raoul vẫn rút ra được vài kết luận để nói rằng như vậy là không cứng nhắc. Sự thực, kỳ lạ mà trong chốc lát không ai nghĩ đến và nó rất đơn giản thì anh vẫn lơ mờ thoáng thấy nó bằng sức mạnh của các sự vật hơn là do một sự nỗ lực của trí tuệ và anh đã hiểu được rằng đã đến lúc phải cương quyết tấn công. Anh thường nói:

"Khi giải quyết một công việc, cái khó khăn lớn nhất chính là bước đi ban đầu".

Song anh đã nhìn thấy rõ một số hành động và những lý do của những hành động ấy còn khó hiểu. Các nhân vật của thảm kịch đối với anh nhìn bề ngoài chỉ là những người máy vùng vẫy trong bão táp và sóng gió. Nếu anh muốn thắng không những ngày ngày anh phải bảo vệ Aurélie mà còn phải lục tìm quá khứ và tìm ra những lý do sâu xa nào đã quyết định tất cả những con người ấy đã tác động đến chúng trong đêm bị thảm.

Anh tự nhủ:

"Tóm lại, ngoài ta ra, có bốn nhân vật chủ chốt được đặt lên hàng đầu, hoạt động xung quanh Aurélie và cả bốn đều quấy rầy, truy hại cô ấy. Đây là Guillaume, Jodot, Marescal và Brégeac.

Trong bốn tên ấy, có tên tìm đến cô vì tình yêu, có tên thì để moi được điều bí mật của cô. Sự kết hợp cả hai yếu tố ấy: Tình yêu và lòng hám của quyết định toàn bộ cuộc phiêu lưu. Mà, Guillaume bây giờ không thành vấn đề nữa. Brégeac và Jodot không làm cho ta lo lắng chừng nào mà Aurélie còn ốm, chỉ còn Marescal. Đây là kẻ thù đặc biệt chú ý.

Trước khách sạn của Brégeac ở có một ngôi nhà vắng chủ. Raoul đến đấy ở. Mặt khác chính vì Marescal có sử dụng người gác nên Raoul dò xét người đàn bà hầu phòng và thuê tiền bà. Ba lần người gác vắng mặt, người đàn bà ấy đã dẫn anh đến gặp Aurélie.

Cô gái dường như không nhận ra anh. Cô còn rất yếu bởi sốt cao nên cô chỉ nói được vài lời không mạch lạc và nhắm mắt lại. Nhưng anh tin rằng cô nghe được anh và như thế cô hiểu được anh nói với cô bằng giọng dịu dàng làm cho cô khuây khỏa và bớt căng thẳng. Anh nói:

- Aurélie, tôi đây mà. Cô thấy là tôi vẫn trung thành với lời hứa và cô có thể hoàn toàn tin cậy. Tôi xin thề với cô là những kẻ thù của cô không thể chống lại tôi và tôi sẽ giải thoát cho cô. Làm sao lại khác được ? Tôi chỉ nghĩ đến cô. Tôi sẽ tái lập lại cuộc sống cho cô và nó sẽ hiện ra dần dần trước tôi như nó vốn thế, bình dị và trung hậu. Tôi biết là cô vô tội. Tôi vẫn biết như thế ngay cả khi tôi lên án cô. Những chứng cứ không thể chối cãi theo tôi đều giả

tạo: cô gái có đôi mắt màu lục không thể là một kẻ phạm tội được.

Anh không ngại đi xa hơn trong những lời thú nhận của mình và anh nói với cô những lời dịu dàng hơn là những lời dễ làm cho cô khó chịu, xen lẫn với những lời khuyên bảo.

- Cô là cả cuộc đời của tôi... Tôi chưa bao giờ thấy ở một người đàn bà lại có đầy đủ những nét yêu kiều duyên dáng và hấp dẫn như cô...

Aurélie ạ. Cô hãy tin ở tôi... Tôi chỉ xin cô một điều cô nghe không: đây là lòng tin. Nếu có ai hỏi cô, cô đừng trả lời. Nếu có ai viết thư cho cô, cô đừng viết lại. Nếu có ai muốn đưa cô đi khỏi đây cô hãy từ chối. Cô hãy tin tưởng cho đến phút cuối cùng của giờ tôi tệ nhất. Tôi sẽ có mặt ở đây. Tôi sẽ luôn luôn có mặt bởi vì tôi chỉ sống cho cô và vì cô,..

Về mặt của cô gái trở nên bình thản, dần dần đi vào một giấc ngủ được vỗ về bằng giấc mộng đẹp.

Lát sau, anh lên vào trong những gian phòng dành cho Brégeac và tìm kiếm những giấy tờ hay những dấu hiệu có thể chỉ dẫn được cho anh, nhưng vô hiệu.

Anh cũng đã lục soát hết sức tỉ mỉ trong căn hộ mà Marescal đến ở tại phố Rivoli.

Cuối cùng anh tiến hành một cuộc điều tra tỉ mỉ trong các cơ quan Bộ Nội vụ nơi hai anh đàn ông trên làm việc. Mọi người đều biết chúng thù oán căm ghét nhau. Chúng được những nhân vật có quyền thế hoặc ở Bộ, hoặc là ở sở bao che, nâng đỡ và cũng đâm đá, kèn cựa nhau trên đầu chúng. Cơ quan phải chịu ảnh hưởng do những chuyện lôi thôi ấy. Hai anh đàn ông công khai tố cáo nhau về những việc nghiêm trọng. Người ta đã nói đến chuyện cho về hưu. Ai là người phải ra đi ?

Một hôm, Raoul nấp sau một tấm màn che. Anh nhìn thấy Brégeac ở đầu giường của Aurélie. Đây là một con người ưu tư, mặt hóp và vàng vố, khá cao, dáng vẻ hoạt bát, dù sao cũng lịch thiệp hơn và quý phái hơn so với Mareseal dung tục. Khi tỉnh dậy cô gái trông thấy anh đang cúi xuống giường cô, cô xẵng giọng nói:

- Mặc tôi... Cứ mặc tôi...

Hắn thì thầm:

- Con ghét ta lắm phải không ? Con làm cho ta đau khổ thì con mới vui hay sao ?

- Tôi không bao giờ làm đau khổ người đã lấy mẹ tôi.

Hắn nhìn cô với một nỗi đau rõ rệt:

- Con đẹp lắm, con gái đáng thương ạ... Nhưng chao ôi ! Sao con lại hắt hủi sự trìu mến của ta ? Phải ta biết, ta đã nhầm. Đã từ lâu, ta đã bị cuốn hút về phía con chỉ vì điều bí mật mà chẳng có lý do gì con lại giấu ta. Nhưng nếu con cứ khẳng khẳng trong sự im lặng vô lý ấy thì ta sẽ không nghĩ đến những điều gì khác là nỗi thống khổ đối với ta... bởi vì chẳng bao giờ con sẽ yêu ta... bởi vì không có được chuyện con yêu ta.

Cô gái không muốn nghe hắn nói và quay mặt đi. Nhưng hắn vẫn còn nói:

- Trong khi mê sảng, đôi khi con bộc bạch rằng con muốn nói với ta. Có phải như thế không ? Hay về cuộc chạy trốn đại đột của con với tên Guillaume ? Hay tên khốn nạn ấy đã dẫn con đến đâu ? Con đã như thế nào trước khi con ẩn náu trong tu viện ?

Cô gái không trả lời, vì kiệt sức mà cũng có thể vì khinh bỉ. Hắn im lặng. Khi hắn đi rồi, đến lượt Raoul cũng đi và anh nhìn thấy cô khóc.

Tóm lại, sau hai tuần lễ dò xét, bất cứ người nào khác Raoul cũng phải nản lòng. Nhìn chung và ngoài một số ý muốn phải giải thích theo cách của anh thì những vấn đề lớn vẫn chưa rõ ràng hay ít ra cũng chưa có cách giải thích.

Anh tự nhủ:

- Nhưng ta không để mất thì giờ và đây là điều chủ yếu. Rất nhiều khi hành động là không làm gì cả. Sự việc đã bớt bí ẩn. Sự nhìn nhận của ta về người và sự kiện thêm chính xác và chắc chắn. Nếu không có điều gì mới thì ta đã nắm chắc vấn đề. Trước một trận đấu có thể dữ dội mà những kẻ thù không đội trời chung sắp chạm trán nhau, thì những nhu cầu của cuộc đấu và sự cần thiết để tìm được vũ khí lợi hại nhất tất nhiên sẽ dẫn đến sự va chạm bất ngờ và nảy lửa.

Một tia lửa đã sáng lên sớm hơn là Raoul tưởng, chiếu sáng một phía của bóng tối mà anh tưởng rằng không xảy ra điều gì quan trọng. Một buổi sáng khi anh đang dán mũi vào cửa kính, chăm chú nhìn lên cửa sổ của Brégeac thì anh lại trông thấy người mặc bộ quần áo vá lỗ lổ. Đây là Jodot tên tông phạm. Lúc này Jodot khoác trên vai một cái bao vải để đựng những thứ nhặt được. Hắn đặt túi dựa vào tường nhà ngồi xuống vỉa hè và bắt đầu vừa ăn vừa lục lọi trong chiếc hộp gần nhất như người đàn ông chỉ kéo về phía mình những chiếc phong bì nhàu nát và những lá thư rách.

Hắn lơ đãng liếc mắt vào đây rồi tiếp tục chọn lọc, không nghi ngờ gì cả. Tất nhiên hắn quan tâm đến việc trao đổi thư từ của Brégeac.

Sau mười lăm phút, hắn lại khoác túi bước đi Raoul đi theo hắn cho đến Monmartre, ở đây Jodot có

một cái quây tời tàn bán quần áo cũ.

Ba ngày liên tiếp sau đấy, hắn trở lại và mỗi lần hắn lại bắt đầu công việc lập lờ ấy của hắn. Nhưng ngày thứ ba là ngày chủ nhật, Raoul bắt gặp Brégeac đứng rình sau cửa sổ. Khi Jodot bỏ đi thì Brégeac lại đi theo, hết sức thận trọng. Raoul cũng đi theo chúng từ xa. Anh sẽ nắm được mối quan hệ gì gắn kết giữa Brégeac và Jodot ?

Tất cả đi qua phố Monceau, người này sau người kia, vượt qua khu công sự rồi đến cuối đại lộ Bineau và bờ sông Seine. Vài ngôi biệt thự giản dị xen kẽ với những bãi đất trống. Jodot đặt chiếc túi của hắn dựa vào chân tường của một trong các biệt thự ấy, rồi ngồi ăn.

Hắn ở lại đấy bốn năm giờ đồng hồ. Brégeac cũng ngồi ăn dưới giàn cây hình vòm của một quán ăn nhỏ cách đấy ba mươi mét, giám sát hắn. Hắn cũng bị cả Raoul nằm dài trên bờ sông vừa hút thuốc lá vừa theo dõi.

Khi Jodot đi khỏi, Brégeac cũng rời khỏi giàn cây, ở phía khác như thể hắn đã hết quan tâm đến nữa, còn Raoul thì bước vào quán ăn nói chuyện với chủ quán nên anh đã biết được ngôi biệt thự mà Jodot ngồi dựa lưng, trước đây mấy tuần lễ thuộc sở hữu của hai anh em nhà Lonbeaux đã bị ba tên lưu manh giết chết trên chuyến tàu tốc hành đi Marseille. Cơ quan tư pháp đã niêm phong ngôi biệt thự ấy, giao cho một người xóm giềng trông coi và cứ đến ngày chủ nhật, người này lại đến dạo quanh xem chừng.

Raoul giật nảy người khi nghe đến tên hai anh em Loubeaux. Những mảnh khố của Jodot bắt đầu có một ý nghĩa nào đấy.

Anh còn hỏi kỹ hơn và biết được trước khi chết, anh em nhà Loubeaux rất ít ở ngôi biệt thự này. Họ chỉ dùng để làm nơi chứa rượu sâm banh trong việc kinh doanh buôn bán. Họ đã tách ra khỏi người chung vốn với họ để đi làm ăn xa.

- Người hùn vốn của họ à ? Raoul hỏi

- Phải, tên của người ấy còn khắc trên biển đồng móc ở gần cửa ra vào: "Anh em Loubeaux và Jodot"

Raoul ghì lại một cử chỉ ngạc nhiên.

- Jodot à ?

- Vâng, một người đàn ông to béo, mặt đỏ, như một pho tượng khổng lồ ở hội chợ. Đã hơn một năm nay, người ta không hề thấy ông ấy trở lại.

Khi còn lại một mình, Raoul tự nhủ: "Những thông tin rất quan trọng. Như vậy là trước đây Jodot là kẻ chung vốn với anh em Loubeaux, về sau chắc hẳn đã giết họ. Và lại chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu pháp luật không làm cho hắn lo lắng gì vì họ không bao giờ lại nghi ngờ có Jodot trong vụ ấy, và Marcschal đã tin rằng kẻ tòng phạm thứ ba chính ta chứ không ai khác. Vậy thì tại sao tên giết người Jodot lại đến chính nơi ngày xưa, các nạn nhân của hắn đã ở đấy ? Và tại sao Brégeac lại chú ý theo dõi vụ này ?

Tuần lễ trôi qua không có gì rắc rối xảy ra nữa. Jodot không còn xuất hiện trước khách sạn của Brégeac. Nhưng tối thứ bảy, Raoul cho rằng tên kia sẽ trở lại biệt thự vào sáng chủ nhật. Anh vượt qua bức tường bao quanh khu đất trống sát đấy và chui qua cửa sổ lên gác hai. Ở tầng gác này, hai phòng còn đủ đồ gỗ, có những dấu hiệu chắc chắn để tin rằng có người đã lục soát ở đây. Ai ? Các nhân viên của Ban Thanh Tra ư ? Hay Brégeac ? Jodot ? Tại sao ?

Raoul không khẳng định gì cả. Cái gì những người khác đã đến tìm hoặc là không thấy hoặc là không còn ở đấy nữa. Anh ngồi vào chiếc ghế bành để qua đêm, bật sáng một chiếc đèn nhỏ bỏ túi anh nhắc một cuốn sách trên bàn để đọc và đã nhanh chóng ngủ thiếp.

Sự thật chỉ bộc lộ ra đối với những ai bắt nó phải ra khỏi bóng tối. Đúng là thường thường khi người ta tưởng rằng sự thực ở xa thì một chuyện tình cờ đến đặt nó vào đúng nơi người ta đã chuẩn bị sẵn cho nó và nó đang ở đấy với tính chất của nơi chuẩn bị. Khi thức dậy, Raoul lại nhìn thấy cuốn sách của anh đang đọc dở. Bìa cứng của sách được bọc bằng một thứ vải láng lấy từ một vuông vải đen mà những người thợ ảnh dùng để phủ lên trên máy của họ.

Anh tìm kiếm. Trong cái mớ bòng bong của chiếc tủ hộc tường đầy quần áo nhàu nát và giấy tờ anh tìm được một mảnh vải cũng giống như thế. Ba mẫu đã cắt thành hình tròn trong vải, mỗi mảnh bằng một chiếc đĩa lớn.

"Như vậy đấy" anh thì thầm, hoàn toàn xúc động - Thế là đã rõ. Ba cái mạng che mặt của bọn cướp trên con tàu tốc hành là từ đây mà ra. Miếng vải này là chứng cứ không thể bác bỏ được. Nó giải thích rõ ràng điều gì đã xảy ra.

Sự thực, bây giờ chứng tỏ cho gã hết sức tự nhiên, hết sức phù hợp với trực giác không thể tả được và trong một chừng mực nhất định nó hết sức thú vị bởi sự giản dị của nó làm cho gã phải cười lên trong cái im lặng như tờ của ngôi nhà.

"Tuyệt vời, tuyệt vời - gã tự nhủ - Số phận tự nó sẽ mang đến cho ta những yếu tố mà ta còn thiếu. Từ nay nó phục vụ ta và tất cả mọi chi tiết của cuộc

phiêu lưu sẽ ào đến theo tiếng gọi của ta và phơi bày ra giữa ánh sáng.

Đến tám giờ, người trông coi biệt thự đi tuần ngày chủ nhật ở tầng dưới và chặn các cửa ra vào. Đến chín giờ, Raoul xuống phòng ăn, hoàn toàn để các cánh cửa sổ đóng kín, chỉ mở cửa sổ phía trên, nơi Jodot đã đến ngồi.

Jodot rất đúng giờ. Hắn đến với chiếc túi vải đặt dựa vào chân tường. Rồi hắn ngồi xuống ăn. Vừa ăn, hắn vừa lăm bắm một mình nhưng Raoul chẳng nghe được gì. Bữa ăn của hắn gồm thịt lợn ướp và pho mát. Ăn xong, hắn hút tẩu thuốc, khói bốc lên đến tận chỗ Raoul.

Lại một tẩu thuốc thứ hai, rồi tẩu thứ ba. Và như vậy, hai giờ đồng hồ trôi qua, Raoul không thể hiểu được tại sao hắn ngồi lại lâu như thế. Qua khe hở của các cánh cửa sổ có thể thấy được đôi cẳng chân bọc giẻ rách và đôi giày da vệt gót của hắn. ở phía xa, con sông chảy lững lờ. Những người dạo chơi đi đi lại lại.

Brégeac có lẽ đang cảnh giới trong vòm cây của quán ăn.

Cuối cùng vài phút trước giờ trưa, Jodot cất lên những lời sau đây:

- Thế nào ? Không có gì mới à ? Mà phải công nhận rằng dù sao cô ấy cũng căng đấy chứ ?

Hình như hắn không phải nói cho hắn nghe mà là nói với một ai đấy đang ở gần hắn. Nhưng chẳng có ai đến gặp hắn và cũng chẳng có người nào ở gần hắn.

- Mẹ kiếp, khốn nạn thật - hắn cần nhần. Tao nói với mày cô ấy đang ở đấy ! Không phải chỉ một lần mà tao đã nắm được cô ấy trong tay tao và đã trông thấy cô ấy bằng chính đôi mắt của tao, mày đã làm

đúng những gì tao nói với mày chưa ? Tất cả góc bên phải của căn hầm như ngày hôm trước ở góc bên trái, nghe chưa ? Như vậy... như vậy... chắc mày sẽ tìm được...

Nó dừng lại khá lâu, rồi nói tiếp:

- Cũng có thể thử nơi khác xem và cứ tiếp tục cho đến chỗ đất trống, sau nhà nếu trường hợp chúng nó có ném cái chai ra đấy trước khi có vụ trên tàu tốc hành. Đấy là một chỗ giấu ngoài trời cũng có giá trị như ở chỗ khác đấy. Nếu Brégeac đã lục lọi trong hầm thì hẳn không để ý đến bên ngoài đâu. Mày cứ đến mà tìm kỹ ở đấy. Tao sẽ chờ.

Raoul không nghe được gì thêm. Anh đã suy nghĩ và bắt đầu hiểu ra từ khi Jodot nói về cái hầm. Hầm này chắc là kéo dài từ một điểm này đến một điểm khác của ngôi nhà với một cửa hầm thông ra đường phố và một cửa khác ở trước mặt nhà. Sự thông nhau được dễ dàng bởi con đường ấy.

Anh nhanh nhẹn leo lên gác hai, trên ấy có một phòng nhô ra trên bãi đất trống và ngay lập tức anh nhận thấy giả thiết của mình là chính xác. Giữa một khoảng không xây dựng, có đóng một tấm biển đề dòng chữ "Để bán"; giữa những đồng sắt cũ những chiếc thùng tô - nô hỏng, những chai lọ vỡ có một cậu bé chừng bảy tám tuổi, gầy còm, mảnh khảnh không thể tưởng tượng được. Cậu bé mặc một áo may ô màu xám dính sát người đang tìm tòi, len lỏi và luồn lách như một con sóc. Vòng tròn tìm kiếm của cậu bé mỗi lúc một thu hẹp với mục đích duy nhất là thấy được một cái chai, nếu Jodot không nhầm thì việc tìm kiếm chắc là nhanh. Đúng như vậy. Sau mười phút, khi đã kéo vài cái hòm cũ ra, cậu bé đứng dậy và, không để mất thời gian, cậu chạy về

phía biệt thự với một cái chai màu xám, sứt cổ, đầy bụi.

Raoul lao xuống tầng trệt để đến hầm cướp lấy cái chai trong tay thằng bé. Nhưng cánh cửa của tầng hầm mà anh đã để ý khi ở trong tiền sảnh không thể mở được. Thế là anh lại cảnh giới trước cửa sổ phòng.

Jodot thì thầm:

- Xong rồi à ? Mà đã lấy được rồi chứ ?Ồ ! Thế là giỏi ! Vật trang điểm của tao đấy. Ông bạn Brégeac không còn quấy rầy được tao nữa rồi. Nhanh lên, chui vào đi !

Thằng bé chui vào, dĩ nhiên là phải nằm bẹp dí xuống để luồn giữa hai thanh sắt chặn của cửa hầm mà bò vào tận đáy của cái bao như một con chồn mà không làm cho cái bao vài cộm lên.

Ngay lập tức, Jodot đứng dậy hất cái bao lên vai, nhanh chóng rời khỏi bức tường.

Không hề do dự nữa, Raoul làm bật dấu niêm phong, phá khóa và ra khỏi biệt thự: Jodot đi cách đây ba trăm mét, vác tên tòng phạm nhỏ bé đã giúp hắn khảo sát tầng hầm khách sạn của Brégeac, rồi tầng hầm biệt thự của anh em nhà Loubeaux.

Đi sau hắn một trăm mét là Brégeac, ngoằn ngoèo len giữa những cây cao.

Còn Raoul, anh thấy có một người câu cá đang bơi thuyền cùng hướng ấy: Đây là Marescal cải trang.

Vậy là Jodot bị Brégeac theo dõi. Brégeac và Jodot cũng bị Maredcal theo dõi. Còn Raoul thì theo dõi cả ba tên.

Như một bảo bối, anh nào cũng muốn chiếm bằng được cái chai về mình.

Raoul tự nhủ: "Đứa nào hồi hộp nhất bọn ? Jodot đang giữ cái chai... Đúng như vậy nhưng hẳn không biết rằng người ta đang thèm muốn cái chai ấy.

Đứa nào là tinh quái nhất trong ba thằng kẻ cắp ấy ?

Nếu không có Lupin thì ta sẽ đánh cuộc là Marescal. Nhưng Lupin vẫn còn đang sờ sờ ra đây !"

Jodot dừng lại. Brégeac cũng dừng lại. Còn Marescal ngồi trên thuyền cũng vậy. Và cả Raoul cũng thế. Jodot đã đặt cái bao xuống sao cho đứa bé tạm dễ chịu, rồi ngồi trên một chiếc ghế dài. Hắn xem xét cái chai, cầm lấy mà lắc, giơ lên cho ánh mặt trời rọi vào.

Đây là lúc để Brégeac hành động. Gã nghĩ như vậy và rất nhẹ nhàng đi đến gần. Brégeac trườn chiếc ô lên, cầm ô như cầm một cái khiên để che mặt. Trên chiếc thuyền, Marescal cũng giấu mặt dưới một chiếc mũ rơm rộng vành.

Khi Brégeac đến gần chiếc ghế dài ba bước, gã cụp chiếc ô xuống, nhảy chồm lên, không bận tâm gì đến những người đang dạo mát chụp lấy cái chai rồi vụt chạy trên đại lộ có trồng cây hai bên dọc theo thành lũy.

Việc ấy được thực hiện với một sự mau lẹ tuyệt vời. Jodot ngơ ngác, do dự một khắc, kêu lên, ôm lấy chiếc bao, rồi lại đặt xuống như thể mình lo không thể chạy nhanh vì cái vật nặng này... Tóm lại, như thể gã không có liên can gì.

Nhưng Marescal biết trước sự tấn công, đã ghé thuyền vào bờ và lao lên. Raoul cũng làm như thế.

Chỉ còn lại ba địch thủ.

Brégeac như một nhà vô địch chỉ nghĩ đến chạy một mạch, không ngoái cổ lại.

Marescal chỉ nghĩ đến Brégeac và cũng không quay lại. Còn, Raoul không cần phải thận trọng, phòng ngừa gì cả. Chẳng cần thiết !

Trong vòng mười phút, tuyến thủ thứ nhất trong ba vận động viên đến cổng pháo đài Temes. Brégeac quá nóng đến mức phải cởi chiếc áo pác đơ xuy ra. Gần đến trạm thu thuế hàng hóa vào thành phố, một chiếc xe điện dừng bánh, có nhiều hành khách đứng chờ để trở về Paris, Brégeac lẫn vào đám đông, Marescal cũng vậy.

Người thu vé gọi số. Nhưng sự chen lấn lộn xộn đến mức Marescal chẳng có khó khăn gì mà không rút được chiếc chai ra khỏi túi của Brégeac mà Brégeac không hề biết gì, rồi ngay lập tức hăm vọt qua trạm thu thuế, vắt chân lên cổ để biến thật nhanh.

Raoul cười khẩy: "Thế là cả hai thằng ngây ngô ấy đã loại nhau và thằng nào cũng chỉ có làm không công cho ta !".

Đến lượt mình, khi đi qua trạm thuế, Raoul nhìn thấy Brégeac thất vọng, đang cố gắng nhẩy khỏi tàu điện một cách vô vọng mặc dù tàu điện chật ních người, để đuổi theo kẻ phồng tay trên của hắn.

Nhưng Marescal đã chọn con đường song song với đại lộ Temes, là con đường rất hẹp và ngoắt ngoéo. Hắn chạy như điên. Khi dừng lại trên đại lộ Wagram, hắn đã kiệt sức, mồ hôi chảy nhễ nhại, mắt đỏ ngầu, các tĩnh mạch phồng lên. Hắn dừng lại thắm mồ hôi, không thể chạy tiếp, bèn mua một tờ báo để bọc chiếc chai sau khi đã liếc mắt vào đấy. Rồi hắn kẹp dưới nách, bước đi lảo đảo, tưởng chỉ có phép lạ mới đứng thẳng được. Chiếc cổ áo của hắn quần queo như một mảnh giẻ ướt. Phần coi bộ râu của hắn đã chia ra làm đôi thành hai chòm, từ đấy những giọt mồ hôi nhỏ ròn ròn.

Khi hắn đến trước quảng trường Ngôi Sao thì một quý ông đeo cặp kính đen rất to đi ngược chiều với hắn, miệng ngậm điếu thuốc đang cháy. Con người này đến chặn trước mặt hắn, dĩ nhiên không phải để xin lửa. Không nói lời nào, người đàn ông tự động phả khói vào mặt hắn rồi mỉm cười để lộ những chiếc răng hầu như nhọn hoắt. Tên cầm mặt thám giương to mắt nói ắp úng:

- Ông là ai ? Ông muốn gì ở tôi ?

Nhưng hỏi mà làm gì ? Hắn lại không biết chính đấy là kẻ đã úm hắn, lừa phỉnh hắn đấy ư ? Chính đấy là người mà hắn đã cho là kẻ tòng phạm thứ ba trên tàu tốc hành, là tình nhân của Aurélie như hắn nghĩ đấy ư ? Và đấy là kẻ thù truyền kiếp của hắn !

Con người ấy đã hiện ra trước mặt hắn như quỷ dữ, đích thân giơ ngón tay chỉ vào cái chai và nói bằng một giọng có vẻ thân tình đầy cợt nhả:

- Nào, đưa cái này cho mỗ đi nào... hãy tử tế, biết điều với quý ông đi... nào, đưa đây... Sao ? Một ông cầm ở cấp bậc như ông lại đi dạo chơi với một cái chai sứ như thế này à ? Nào, Rodolphe. Ngoan nào...

Marescal núng thế. Gào lên kêu cứu ư ? Tập hợp và kích động những người đi dạo chống lại "tên giết người". Hẳn thấy bất lực, không thể được ? Hẳn mê mẩn. Con người quỷ quái kia đã lấy mất tất cả hồn vía của hẳn và, hẳn đã trở nên ngớ ngẩn, không còn có một ý tưởng nào khác để chống lại. Giống như một tên ăn cắp bí thế phải trả lại vật đã đánh xoáy, hẳn buộc phải để cho địch thủ của hẳn lấy cái chai mà cánh tay của hẳn không thể kẹp giữ được nữa.

Trong lúc này, Brégeac bất chợt chạy đến, thở không ra hơi. Gã cũng vậy, không còn sức để nhảy xổ vào tên kẻ cắp thứ ba, mà cũng không thể hỏi Marescal. Thế là tất cả hai tên đứng như trời trồng trên hè đường. Chúng choáng váng, trơ mắt nhìn ngài đeo cặp kính tròn vậy gọi một chiếc xe hơi, leo lên ngồi và giờ mũ qua cửa xe vậy chào từ biệt chúng.

Khi đã về đến nhà, anh tháo tờ giấy bọc chai ra. Đây là cái chai lít mà người ta thường dùng để đựng nước khoáng, một cái chai cũ bằng thủy tinh, đục và đen, không có nút. Trên nhãn bần, dính bụi và, dù sao nó cũng được làm bằng chất để bảo vệ chống lại mưa gió, có ghi đậm một dòng chữ to rất dễ đọc:

Nước JOUVENCE

Bên dưới nhiều dòng chữ khó đọc hơn, hợp thành công thức của thứ nước Jouvence này:

Bicacbonat đờ xút: 1,349gam

Bicacbonát đờ pôtaxơ: 0,485gam

Bicacbonat đờ sô 1,000gam

Minliquyari, vv...

Bicarbonate de potasse

Bicarbonate de chrau

Millicuries, vv...

Nhưng cái chai không rỗng. Bên trong có vật gì động đậy. Có vật gì đấy nhẹ, phát ra tiếng sột soạt của một tờ giấy. Anh lật ngược cái chai, lắc lắc. Nhưng chẳng có gì chui ra.

Thế là anh dùng một cái dây, ở đầu mút thắt lại thành một cái nút lớn, thông vào trong chai. Hết sức kiên trì, anh đã lôi ra một mảnh giấy mỏng cuộn lại thành hình ống và được giữ nguyên hình bằng một sợi chỉ đỏ. Khi vượt phăng tờ giấy ra, gã thấy nó chỉ bằng một nửa tờ giấy bình thường, phần dưới cùng bị cắt mất hay đúng hơn là bị rách theo kiểu lam nham không đều. Những chữ viết bằng mực bị sót nhưng cũng đủ lập thành vài câu:

"Sự tố cáo là đúng và sự thú nhận của tôi là rõ ràng: Một mình tôi chịu trách nhiệm đã gây ra tội trạng, và người ta không cần phải buộc tội cho Jodot cũng như cho Loubaux – Brégeac".

Mới liếc mắt vào, Raoul đã nhận ra chữ của Brégeac nhưng viết bằng mực, đã phai vì thời gian và với tình trạng của giấy, nó cho phép mười lăm, hai mươi năm sau vẫn dùng làm tài liệu truy cứu được. Tội trạng ấy là gì ? Và đã phạm tội đối với ai ?

Gã suy nghĩ một lát. Sau đấy gã thầm thì kết luận:

"Toàn bộ sự khó hiểu của việc này là từ một vụ việc kép và hai biến cố này đã đan xen vào nhau. Đây là hai thảm kịch mà thảm kịch thứ nhất chi phối thảm kịch thứ hai. Thảm kịch trên con tàu tốc hành với các nhân vật là hai anh em nhà Loubexux, Guillaume, Jodot và Aurélie. Còn một thảm kịch thứ nhất đã xảy ra ngày trước mà hôm nay hai "diễn viên" mới lại

đụng độ với nhau: Jodot và Brégeac. "Tình thế càng ngày càng phức tạp đối với người nào không có được bí quyết còn đối với ta thì càng ngày càng trở nên rõ ràng. Thời điểm cuộc đấu đã đến gần, và cái đích là Aurélie hay nói đúng hơn là điều bí mật đang ánh lên trong đáy mắt của đôi mắt màu lục tuyệt đẹp của cô ấy. Bằng sức mạnh, bằng mưu mẹo hay bằng tình yêu, trong chốc lát ai là chủ nhân của ánh mắt hay của ý tưởng của nàng thì người ấy sẽ là chủ nhân của bí mật ấy và chính vì bí mật ấy mà đã có bao nhiêu là nạn nhân ?

"Và trong vòng xoáy của những sự trả thù và lòng căm ghét, hám tiền, Marescal với những đam mê, tham vọng và lòng hận thù của hắn đã sử dụng cỗ máy thù địch kinh khủng ấy đang núp dưới công lý.

"Trước mắt ta... "

Raoul chuẩn bị tỉ mỉ và càng tỉ mỉ hơn về mọi mặt khi các đối thủ đã thận trọng đề phòng hơn gấp bội. Brégeac không có một chứng cứ nào rõ rệt để chống lại người gác đã cung cấp tình hình cho Marescal và để chống lại người đàn bà hầu phòng mà Raoul đã thuê tiền. Hắn thái hồi cả hai người này. Những cánh cửa sổ mở ra phía trước đã đóng kín. Những nhân viên của Marescal bắt đầu xuất hiện trên đường phố. Chỉ có Jodot là không lộ mặt ra nữa, có lẽ do hắn bị tước mất tài liệu, trong đấy Brégeac đã viết lời thú tội của mình. Gã đã phải thu mình nấp kín trong hang ổ chắc chắn nào đấy.

Thời kỳ này kéo dài suốt mười lăm hôm. Raoul đã tự mình đến gặp vợ ông bộ trưởng với một cái tên khác. Bà công khai che chở cho Marescal.

Gã đã thành công, chiếm được cảm tình của người đàn bà thiếu chín chắn, rất cả ghen và đối với bà thì

chồng bà chẳng có gì là bí mật cả. Sự ân cần của Raoul đã làm cho bà hết sức vui vẻ. Không nhận thấy vai trò mà mình đang đóng, và lại không biết được Marescal đang say đắm Aurélie, dần dần bà đã báo cho Raoul biết ý định của tên cầm này: Những điều hãn đang trù tính đối với Aurélie và nhờ vào sự giúp đỡ của ông Bộ trưởng, hãn đang tìm cách để hất cẳng Brégeac và những kẻ nâng đỡ tên này.

Raoul thấy sợ. Cuộc tấn công được tổ chức chu đáo đến nỗi gã tự hỏi: Có nên hành động nước trước không, hay là bắt cóc Aurélie để làm cho kế hoạch của kẻ thù phải sụp đổ.

"Rồi sau đấy thế nào?" - Cuộc chạy trốn phải tiến hành sớm bằng cách gì? Xung đột sẽ vẫn như thế và ta sẽ bắt đầu lại tất cả".

Gã biết phải cường lại sự căm dỗ.

Một buổi chiều khi đã gần tối, gã trở về nhà thấy có một bức điện. Bà vợ của ông bộ trưởng báo cho gã những quyết định bắt giữ mới nhất, trong đấy, có quyết định bắt Aurélie ấn định vào lúc ba giờ chiều ngày mai, 12 tháng bảy.

"Tội nghiệp cho cô gái mắt màu lục - Raoul nghĩ - cô ấy có tin ở ta, không theo ai cả như ta đã bảo với cô ấy không? Cô có còn khóc và lo sợ không?"

Gã ngủ bình thản như một vị chỉ huy quân đội vĩ đại đêm trước của ngày ra trận. Đến tám giờ gã thức dậy. Ngày quyết định bắt đầu.

Song, mãi đến giữa trưa, khi người đàn bà giúp việc, bà vú già Victoire của gã trở về bằng cửa của người phục vụ, mang theo một túi lớn đựng thực phẩm thì sáu tên đàn ông phục trong cầu thang, dùng vũ lực xông vào bếp.

- Chủ của bà có đây không ? - Một tên trong bọn hách dịch hỏi - nào - không cần phải nói dối. Ta là cảnh sát trưởng Marescal và ta có một lệnh cho hăn đây.

Bà vú tái mặt, run lập cập và lẩm nhẩm:

- Trong phòng làm việc của ông ấy !

- Dẫn chúng ta vào !

Hăn áp bàn tay bịt miệng bà Victoire để bà không báo được cho chủ, rồi chúng dồn bà bước dọc hành lang, đến chỗ cuối, bà chỉ một căn phòng cho chúng.

Địch thủ của hăn không kịp đề phòng. Raoul bị nắm cổ tay, bẻ quặt bị trói và bị đưa đi như một kiện hàng. Marescal nói vắn tắt với gã:

- Mày là toán trưởng bọn cướp trên tàu tốc hành. Tên của mày là Raoul de Limézy !

Rồi hăn nói với người của hăn:

- Về bắt giam ! Lệnh đây ! Cẩn thận nhé ! Không được hỏi một lời nào về người "khách" này. - Tony, anh chịu trách nhiệm về hăn nhé ? Cả anh nữa, Labonce, dẫn hăn đi ! Và ba giờ các anh đến trước nhà của Brégeac. Khi ấy đến lượt của cô gái và ông bố dượng.

Bốn gã đàn ông dẫn người "khách" đi. Marescal giữ tên thứ năm lại, tên Sauvinoux.

Ngay sau đấy, gã đi khám phòng làm việc rồi lấy hết những giấy tờ và đồ dùng. Nhưng cả gã lẫn tên tháp tùng Sauvinoux của gã không thấy được cái mà chúng tìm, tức là cái chai mà mười lăm ngày trước Marescal đã kịp đọc được trên vỉa hè:

"Nước Jou vence"

Chúng đến ăn trưa trong một quán ăn gần đấy. Rồi chúng quay lại. Marescal phấn chấn.

Cuối cùng, đến hai giờ mười lăm, Sauvinou tìm được dưới viên đá cẩm thạch của lò sưởi cái chai "quí hóa" ấy nó được nút kỹ và gắn xi đỏ cẩn thận.

Marescal lắc qua lắc lại và đặt trước ánh sáng của một ngọn đèn điện: Trong chai có một ống giấy nhỏ.

Hắn do dự. Có nên đọc mảnh giấy này không ?

"Không... Không... Chưa được !... Phải trước mặt Brégeac ?... Hoan hô Sauvinoux anh thật là tháo vát, chú bé của ta ạ !

Hắn hết sức vui mừng, vừa đi vừa nói thầm:

"Lần này, chúng ta đến gần đích rồi. Ta nắm Brégeac trong tay và ta chỉ còn siết chặt là xong. Còn về con bé, chẳng có ai bênh vực nó nữa. Tên nhân tình của hắn đã ở trong bóng tối... Còn lại hai ta, cô em thân yêu ạ !".

IX - CÁI CHAI ĐỰNG LỜI THÚ TỘI

Vào khoảng hai giờ ngày hôm ấy, "con bé" như Marescal nói, mặc quần áo. Một lão đầy tớ già tên là Valentin lúc này hoàn toàn là nhân viên của ngôi nhà đã phục vụ cô ăn uống trong phòng của cô và báo cho cô là Brégeac muốn nói chuyện với cô.

Cô bị ốm nên ngồi dậy rất khó. Xanh xao và rất yếu, cô gượng đứng thẳng, ngẩng cao đầu để tỏ ra cô rất ghét người đàn ông ấy. Cô tô môi son và xoa má hồng, rồi đi xuống.

Brégeac chờ cô ở gác hai, trong phòng làm việc một phòng lớn, cửa đóng kín, có một ngọn đèn sáng.

- Con ngồi xuống đi - gã nói.

- Không.

- Ngồi xuống. Con đang mệt đấy !

- Ông hãy nói cho tôi biết điều ông định nói, để tôi còn lên phòng của tôi.

Bregeac bước đi, bước lại trong gian phòng. Gã để lộ khuôn mặt dao động và lo âu. Gã lén lút quan sát Aurelie với thù hận bao nhiêu thì say đắm bấy nhiêu, như một người đàn ông vấp phải một ý chí không khuất phục nổi. Gã cũng thương hại cô.

Gã đến gần và đặt tay lên vai cô, buộc cô ngồi xuống rồi nói:

- Con nói đúng đấy. Ta không nói chuyện lâu đâu. Điều ta thông báo cho con biết có thể bằng vài lời. Sau đấy, con quyết định.

Hai người ngồi gần nhau, nhưng lại rất xa nhau như hai địch thủ. Brégeac cảm thấy như vậy. Tất cả những điều gã sẽ nói chỉ làm sâu thêm vực thẳm ngăn cách giữa hai người. Gã nắm tay lại và nói:

- Vậy ra con không biết rằng chúng ta đang bị kẻ thù bao vây và tình hình không thể kéo dài được nữa ư ?

Cô gái nói nhỏ:

- Những kẻ thù nào ?

- À con biết rồi đấy, Marescal... Marescal căm ghét con và hẳn muốn trả thù.

Rồi gã hạ thấp giọng giải thích:

- Nghe đây, Aurélie, người ta theo dõi chúng ta đã một thời gian rồi. Ở Bộ, người ta đã lục lọi các ngăn kéo của ta. Từ trên xuống dưới, tất cả mọi người liên kết chống lại ta. Tại sao ? Bởi vì tất cả ít nhiều đều ăn lương của Mareseal và bởi vì tất cả họ đều biết hẳn có quyền lực, gần gũi Bộ Trưởng. Song con với ta, chúng ta đã gắn kết với nhau, đấy chính là điều hẳn căm ghét chúng ta. Mà chúng ta gắn bó với nhau bởi quá khứ của chúng ta, dù con muốn hay không thì nó

vẫn như vậy. Ta đã nuôi dạy con. Ta là người đỡ đầu con. Sự sụp đổ của ta thì cũng chính là sự sụp đổ của con. Và chính ta cũng tự hỏi có phải vì con mà người ta đang muốn nhằm vào, truy hại do những nguyên nhân mà ta chưa rõ. Phải, ta có cảm giác về một số triệu chứng rằng người ta có thể để cho ta tạm yên, nhưng con thì đang có nguy cơ trực tiếp bị đe dọa.

Cô gái có vẻ rã rời:

- Những triệu chứng gì ?

Gã trả lời:

- Còn tệ hại hơn thế. Ta nhận được một thư nặc danh về lý lẽ là từ trong Bộ... một lá thư phi lý khó hiểu trong đấy ta được báo cho biết là con sắp bị đưa ra truy tố.

Cô còn đủ nghị lực để nói:

- Truy tố ? Ông điên rồi đấy ! Thế là chỉ vì một lá thư nặc danh ư ? ...

- Đúng, ta biết - gã nói - Một kẻ thuộc hạ nào đấy đã thu thập được một trong những dư luận ngớ ngẩn ấy... Nhưng dù sao Marescal cũng có khả năng về tất cả những mưu đồ của hắn.

- Nếu ông sợ thì ông hãy đi đi

- Chính vì con mà ta sợ, Aurélie ạ

- Tôi thì chẳng có gì mà sợ.

- Có đấy. Tên đàn ông ấy đã thề là loại bỏ con.

- Thế thì, ông hãy để cho tôi đi.

- Con đủ sức đâu mà đi ?

- Tôi hoàn toàn có đủ sức mà tôi cần phải có để rời khỏi cái nhà tù mà ông đang nhốt tôi và để khỏi phải nhìn thấy ông nữa.

Brégeac biểu lộ cử chỉ thất vọng.

- Con hãy im đi... Ta không thể nào sống được. Ta đã quá đau khổ vì vắng con. Ta yêu tất cả, tất cả chứ

không thể bị xa con. Cuộc sống của ta hoàn toàn phụ thuộc vào cách nhìn nhận của con, vào cuộc sống của con...

Cô gái đứng dậy; toàn thân run lên:

- Tôi cảm ông nói như vậy. Ông đã thề với tôi là tôi không bao giờ còn phải nghe một lời nào kiểu như thế nữa, một lời nói ghê tởm ấy nữa...

Trong khi cô ngồi sụp xuống, kiệt sức thì gã lùi xa khỏi cô và ngồi thụp xuống một chiếc ghế bành, hai tay ôm đầu, đôi vai rung lên, khóc nức nở như một kẻ bại trận. Đối với gã, cuộc sống là một gánh nặng, không thể chịu nổi nữa.

Sau một hồi lâu im lặng, gã trầm giọng nói:

- Chúng ta còn thù địch nhau hơn trước khi con đi xa. Con đã trở về hoàn toàn khác. Vậy con đã làm gì Aurélie ? Không phải ở Sainte - Marie mà là suốt ba tuần lễ đầu. Ta đã tìm con khắp nơi như một kẻ điên rồ mà không hề nghĩ đến con ở trong tu viện ? Tên khốn nạn Guillaume ấy, con không yêu hắn, điều ấy ta biết... Nhưng con đã đi theo hắn. Tại sao thế ? Và điều gì đã xảy ra cho hai người ? Việc gì đã xảy ra cho hắn ? Ta cảm thấy có những việc rất nghiêm trọng đã xảy ra... Người ta lo lắng cho con. Trong cơn mê sảng, con đã nói như có người nào đấy, chạy trốn và con đã trông thấy máu và những xác chết...

Aurélie rùng mình.

- Không, không, điều ấy không đúng... Ông đã nghe sai.

- Ta không nghe sai - gã gật đầu nói. Đây, ngay lúc này, đôi mắt của con đang hốt hoảng... ta tin là cơn ác mộng của con lại tiếp diễn...

Gã đến gần và thong thả nói:

- Con cần phải nghỉ ngơi lâu, cô bé đáng thương của ta ạ. Vì vậy mà ta vừa đề nghị với con. Sáng nay ta xin phép nghỉ và chúng ta cùng đi. Ta thề rằng ta sẽ không nói một lời nào có thể xúc phạm đến con. Hơn nữa, ta sẽ không nói với con về điều bí mật mà đáng lẽ con phải thổ lộ cho ta, vì nó thuộc về ta cũng như thuộc về con. Ta sẽ không đọc trong đáy mắt con, nơi nó được giấu kín mà ta đã thường dùng áp lực để đoán biết điều khó hiểu, không có cách nào giải được. Ta xin lỗi con về điều ấy. Ta sẽ để cho đôi mắt của con được yên tĩnh, Aurélie. Ta sẽ không còn ngăm nhìn con nữa. Lời hứa của ta là dứt khoát. Nhưng lại đây, cô bé tội nghiệp của ta. Con làm cho ta thương hại. Con đau khổ. Con chờ đợi. Ta không biết con chờ đợi gì và đây chỉ là điều bất hạnh có thể đáp lại lời kêu gọi của con. Lại đây nào.

Cô im lặng bướng bỉnh đáng sợ. Giữa hai người là sự bất đồng không phương cứu chữa, là điều không thể nói lên một lời lời lãng nhục hay lời xúc phạm. Lòng đam mê bí ối của Brégeac càng ngăn cách hai người hơn bao nhiêu điều đã qua, và bao nhiêu lý do sâu xa đã luôn luôn làm cho họ va chạm với nhau.

- Con trả lời đi - gã nói.

Cô tuyên bố dứt khoát.

- Tôi không muốn, tôi không thể chịu được sự có mặt của ông. Tôi không thể sống cùng một ngôi nhà với ông nữa. Khi có dịp, tôi đi ngay.

- Nhưng chắc chắn là không phải một mình chứ ?

- Gã cười khẩy - không phải một mình khi có dịp tốt để đi... Guillaume, có phải không ?

- Tôi đã đuổi Guillaume đi rồi.

- Vậy thì một tay khác. Một người mà con đang chờ, ta tin chắc như vậy. Đôi mắt của con không

ngừng tìm kiếm... đôi tai không ngừng nghe ngóng...
Vậy thì, vào lúc này đây...

Cánh cửa của tiền sảnh xịch mở rồi đóng lại.

- Không biết ta đã nói gì nhỉ ? Bregéac thốt lên với một nụ cười đều. Ta thực sự nghĩ rằng con đang mong đợi... và có một người đang đến đây... Không, Aurélie, không ai đến đâu, không phải Guillaume, cũng không phải một người khác. Đây là Valentin mà ta đã sai đến Bộ để nhận thư tín, vì chiều nay ta không đến.

Những bước chân của người đầy tớ già bước lên cầu thang tầng hai và đi qua phòng đợi, rồi bước vào.

- Bác đã... giúp rồi chứ, bác Valentin ?

- Thưa ông rồi ạ.

- Có thư từ gì không, có gì ký không ?

- Không thưa ông.

- À lạ nhỉ ? Nhưng thư tín thì sao ?

- Thư tín, người ta giao cho ông Marescal

- Nhưng quyền gì mà Marescal lại dám ?...

- Marescal ở đây à ?

- Không, thưa ông. Ông ấy đến rồi, lại đi ngay ạ.

- Lạ đi ?... Đến hai giờ rưỡi cơ mà ! Công vụ à ?

- Vâng, thưa ông.

- Bác đã cố tìm hiểu biết chuyện rồi chứ ?

- Vâng, nhưng ở cơ quan người ta không biết gì cả
ạ.

- Ông ta đi một mình ?

- Không; cùng với Labonce, Tony và Sauvinoux ạ.

- Cùng với Labonce và Tony ! Brégeac kêu lên.

Nhưng trong trường hợp này là có liên quan đến một vụ bắt bớ ! Thế nào mà tôi lại không được báo trước ? Không biết có chuyện gì xảy ra thế ?

Valentin lui ra. Brégeac bắt đầu bước đi bước lại và trầm ngâm suy nghĩ.

- Tony, tên chó má ấy của Marescal...Labonce, một trong những tên tin cẩn của hắn...và tất cả cái ấy là ngoài ý nghĩ của ta...

Năm phút trôi qua. Aurélie lo lắng nhìn gã. Bỗng nhiên gã bước đến bên một cửa sổ và hé mở một cánh cửa. Gã buột miệng kêu lên rồi ấp úng nói:

- Chúng ở cuối phố... kia kìa, chúng đang rình.

-Ai ?

- Cả hai tên... Tay chân của Marcescal: Tony và Labonce.

- Chuyện gì thế ? Cô thì thầm.

- À, đấy là hai tên ấy, hắn luôn dùng trong những trường hợp nghiêm trọng. Sáng nay, chính với bọn này, hắn đã dùng để tiến hành bắt bớ trong khu phố.

- Chúng ở đấy à ? Aurélie hỏi.

- Chúng nó ở kia. Ta đã trông thấy mà.

- Và Marescal sẽ đến chứ ?

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Con đã nghe Valentin vừa nói đấy.

- Nó sẽ đến... nó sẽ đến - cô ấp úng.

- Con làm sao thế ? Brégeac hỏi, gã ngạc nhiên thấy cô xúc động.

- Không có gì - cô nói và tự trấn tĩnh lại. Dù sao thì cô cũng tỏ ra khiếp sợ, nhưng không có một lý do nào cả.

Brégeac suy nghĩ. Gã cũng vậy, cố tìm cách trấn tĩnh. Gã nhắc lại:

- Thực tế thì không có một lý do nào. Người ta điên tiết lên, phần nhiều vì những căn cứ không đâu vào đâu. Ta sẽ đến hỏi chúng nó và ta chắc là tất cả sẽ được giải thích. Mà phải, hoàn toàn đúng. Bởi vì cuối

cùng thì những hiện tượng là cho người ta phải nghĩ rằng không phải chúng ta mà là ngôi nhà ở trước mặt chúng ta đang bị theo dõi.

Aurélie ngừng đầu lên:

- Nhà nào cơ ?

- Sự việc mà ta đã nói với con... một thằng cha nào mà chúng bắt sáng này vào giữa trưa, à, giá mà con trông thấy Marescal khi hắn rời bàn giấy lúc mười một giờ ? Ta đã gặp hắn. Hắn có vẻ rất hí hửng, thỏa mãn lắm và cảm thù đến man rợ... Chính điều ấy làm cho ta bối rối. Người ta không thể có một nỗi cảm hờn như thế đối với bất cứ ai trong cả cuộc đời của mình. Thế nên ta nghĩ rằng mỗi đe dọa có liên quan đến chúng ta.

Aurélie đứng lên, còn tái mặt hơn lúc này:

- Ông nói gì ? Một vụ bắt bớ ở đằng trước nhà à ?

- Phải, một tên Limézy nào đấy, tự xưng là nhà thám hiểm... một nam tước De Limézy. Lúc một giờ, ta đã có những tin tức ở Bộ. Người ta vừa tổng giam hắn vào bốt.

Cô không biết cái tên Limézy nhưng cô tin chính là gã, và cô hỏi với giọng run run:

- Người ấy đã làm gì ? Người ấy là ai, gã Limézy ấy mà ?

- Theo Marescal thì đấy là hung thủ trên tàu tốc hành, tên tòng phạm thứ ba mà người ta đang truy lùng.

Aurélie suýt ngã. Cô có vẻ sa sút hơn, chóng mặt, chơi vơi như để tìm một điểm tựa.

- Có chuyện gì thế, Aurélie ? Có liên quan gì đến việc này không ?

- Chúng ta sẽ nguy mất - cô rên rỉ.

- Con định nói gì thế ?

- Ông không thể hiểu được đâu...

- Giải thích đi. Con biết người đàn ông ấy à ?

- Đúng... đúng... ông ấy đã cứu tôi; ông ấy đã cứu tôi khỏi tay của Marescal khỏi Guillaume và cả tên Jodot mà ông đã từng tiếp hấn ở đây... Hôm nay đáng lẽ ông ấy sẽ cứu chúng ta...

Gã sẽ sờ quan sát Aurélie.

- Chính anh ta mà con đang chờ phải không ?

- Đúng - cô nói với vẻ lơ đãng - Ông ấy đã hứa với tôi sẽ có mặt ở đây... Tôi đã yên tâm... Tôi đã thấy ông ấy hoàn thành một số việc... và còn chế giễu Marescal nữa.

- Vậy thì sao ?

Cô vẫn trả lời với giọng lơ đãng:

- Ông ấy có thể đưa chúng ta đến chỗ ẩn náu tốt hơn... cả ông lẫn tôi... Có nhiều điều mà người ta đang dư luận là chống lại ông... những điều xảy ra ngày trước...

- Con điên rồi ? Brégeac ngao ngán, nói - Chẳng có gì xảy ra... Về ta, ta chẳng sợ gì cả.

Mặc dù gã chối bỏ, không thừa nhận, nhưng gã vẫn ra khỏi phòng và kéo Aurélie lên thêm nghỉ của cầu thang. Phút cuối cùng, cô cưỡng lại:

- Không, như thế có ích gì ? ... Chúng ta sẽ được cứu thoát... ông ấy sẽ đến ... ông ấy sẽ trốn thoát... Tại sao chúng ta lại không chờ ?

- Không thể trốn thoát được bất giam đâu.

- Ông tin như thế à ? ồ ! Lạy chúa tôi ? Kinh khủng đến thế cơ à ?

Cô không biết nên quyết định thế nào. Những ý nghĩ kinh khủng quay cuồng trong óc cô trong thời kỳ lại sức... Sự sợ hãi Marescal; thế rồi việc bắt bớ sắp xảy ra... cảnh sát sẽ xộc đến và bẻ quặt cổ tay cô.

Sự sợ hãi của ông bố dượng đã làm cho cô quyết định. Vội vàng trước làn gió của cơn phong ba, cô chạy một mạch lên tận phòng mình rồi lại trở ra ngay, tay xách một túi du lịch. Brégeac cũng chuẩn bị. Hai người giống như hai kẻ phạm tội không thể mong gì hơn là chờ đợi một cuộc chạy trốn hết sức vô vọng. Họ xuống cầu thang chạy qua phòng ngoài. Ngay lúc này có tiếng chuông reo. Brégeac kêu lên.

- Quá muộn rồi !

- Không đâu - cô nói, tràn trề hy vọng - Đây có thể là ông ấy đến và sẽ...

Cô nghĩ đến người bạn trên khoảnh đất bằng, đến tu viện. Người ấy đã thề không bao giờ bỏ cô, biết cứu cô ở phút cuối cùng. Những chương ngại liệu còn cản đường người ấy không ? Không phải là người ấy đã từng làm chủ các sự kiện và làm chủ nhiều người khác đó sao ?

Lại có tiếng chuông.

Người đầy tớ già ra khỏi phòng ăn.

- Mở ra ! - Brégeac nói nhỏ với ông.

Có tiếng rì rầm và tiếng giày ống ở phía bên kia. Một người nào đấy gõ cửa.

- Mở ra - Brégeac nhắc lại.

Người đầy tớ tuân lệnh.

Bên ngoài, Marescal đi đến dặt theo ba tên đàn ông khác, những tên có phong cách đặc biệt làm cho cô gái đã hiểu ra. Cô dựa lưng vào tay vịn cầu thang, khẽ rên rỉ mà chỉ có Brégeac là nghe rõ:

- Ôi ! Lạy chúa tôi ! Không phải là ông ấy.

Trước người thuộc hạ của mình, Brégeac ngừng cao đầu.

- Ông muốn gì ? Tôi đã cấm chỉ ông trở lại đây cơ mà ?

Marescal mỉm cười đáp lại:

- Vì công việc, thưa ông giám đốc. Lệnh của Bộ trưởng.

- Có liên quan đến tôi.

- Có liên quan đến ngài cũng như đến tiểu thư đây.

- Và buộc ông phải có ba người kia cùng đến với ông ?

- Không !... Sự tình cờ thôi... Họ đi dạo gần đây... và chúng tôi nói chuyện... Nhưng như thế hơi làm phật ý ông...

Hắn bước vào và thấy hai chiếc va - li.

- Ờ ! ờ ! Một chuyến du lịch ngắn... chỉ một tí nữa là... nhiệm vụ của tôi khéo hỏng mất

Brégeac cương quyết nói:

- Ông Marcescal, nếu ông có nhiệm vụ phải hoàn thành một điều gì phải thông báo cho tôi thì ông cứ làm ngay đi, chính tại đây.

Tên cầm cúi xuống, sỗ sàng nói:

- Đừng làm gì gây tai tiếng, Brégeac ạ, chẳng có gì là vô nghĩa lý. Không ai biết gì cả, ngay cả những người của tôi. Chúng ta hãy giải thích trong phòng làm việc của ông.

- Không ai biết gì cả... về vấn đề gì ?

- Về những việc xảy ra và nó có tính chất nghiêm trọng đấy. Nếu cô con gái riêng của vợ ông không nói với ông điều ấy thì có thể cô ấy sẽ thú nhận bằng sự giải thích, không nhân chứng thì tốt hơn. Đây là ý kiến của cô, phải không thưa cô ?

Aurélie nhợt nhạt như một xác chết, không rời tay vịn cầu thang. Cô dường như sắp khuỵu xuống.

Brégeac đỡ cô lên và nói:

- Chúng ta hãy lên trên ấy !

Cô để cho gã đi. Marescal tranh thủ thời gian để cho người của hắn bước vào

- Cả ba người không được rời khỏi phòng ngoài !
Hắn ra lệnh.

- Không để cho ai vào cũng như ai ra, nghe ! Còn ông, ông lão bộp này, ông hãy về trong nhà bếp của ông và đóng cửa lại. Nếu có cuộc cãi nhau ở trên kia, tôi sẽ thổi một hồi còi, và Sauvinoux sẽ đến hỗ trợ. Đồng ý chứ ?

- Đồng ý - Labonce trả lời.

- Sẽ không còn gì sai sót chứ ?

- Không thưa ông chủ. Ông biết rõ là chúng tôi không phải là những chú học sinh non choẹt nữa và chúng tôi sẽ răm rắp chấp hành lệnh ông.

- Ngay cả chống lại Brégeac chứ ?

- Tất nhiên ạ !

- À, cái chai... Đưa đây cho tôi, Tony !

Hắn cầm cái chai hay đúng hơn là cái hộp bìa cứng đựng cái chai bên trong rồi nhanh nhẹn, hí hửng leo lên cầu thang với uy thế của một ông chủ. Hắn đi thẳng vào phòng làm việc, nơi cách đây sáu tháng hắn đã bị đuổi ra một cách nhục nhã. Thắng lợi cho hắn biết chừng nào ? Rồi với một tác phong xác xược, hắn đã cảm thấy chiến thắng. Hắn bước những bước hùng dũng và nện mạnh gót giày, lượn quanh, lần lượt ngắm những bức chân dung của Aurélie treo trên tường: Aurélie bé tẹo, cô bé Aurélie, tiểu thư Aurélie...

Brégeac tỏ thái độ phản đối. Ngay lập tức Marescal đã làm cho gã đứng yên.

- Vô ích, Brégeac ạ. Sự yếu hèn của ông, ông xem lại đi, chính ông không biết được vũ khí mà tôi có để chống lại cô gái và do đấy, chống lại ông. Khi ông đã

biết được vũ khí ấy, có thể ông sẽ nghĩ rằng bốn phận của ông là phải phục tùng.

Hai kẻ kinh dịch đứng đối diện nhau, găm ghè nhau bằng ánh mắt. Lòng căm thù của chúng ngang nhau được hun đúc bằng những tham vọng riêng, bản năng trái ngược và nhất là bằng sự ganh nhau về dục vọng mà những sự biến đã làm trầm trọng thêm. Gần chúng, là Aurelie ngồi thẳng, chờ đợi trên một chiếc ghế tựa giống như một vật kỳ dị đập vào mắt Marescal, cô có vẻ như bình tĩnh lại. Vẫn mặt mọi, chán ngán, nét mặt căng thẳng, tuy nhiên cô không còn có cái vẻ một con mồi bất lực bị vây dồn như lúc đầu của cuộc tấn công nữa. Cô giữ thái độ cứng rắn ấy mà hần đã trông thấy trên chiếc ghế dài ở Sainte - Marie. Đôi mắt của cô, gương to đầy nước mắt, chảy dọc theo đôi má xanh xao. Cô đang nghĩ gì ? Dưới đáy sâu của vực thăm, đôi khi người ta vẫn có thái độ hiên ngang. Cô có nghĩ rằng gã, Marescal sẽ rủ lòng thương hại không. Cô có một kế hoạch chống đối để khỏi phải ra tòa và khỏi bị trừng phạt không ?

Marescal động một nắm đấm xuống bàn:

- Chúng ta sẽ biết rõ !

Rồi để cô gái ở đấy, hần đứng sát với Brégeac, sát đến nỗi Brégeac phải lùi lại một bước. Hần nói:

- Chỉ nói ngắn gọn thôi. Những sự thực, nhưng những sự thực mà một vài người chẳng lạ gì ông, Brégeac ạ, vì tất cả họ đã biết. Nhưng do đa số không có chứng cứ khác như tôi hoặc là do tôi không cho họ biết. Ông đừng chối cãi những sự thực ấy. Tôi nói với ông những cái ấy đúng như vậy trong sự đơn giản của chúng. Đây, theo như trong biên bản đây. Vậy là ngày hai mươi sáu tháng tư vừa rồi...

Brégeac rùng mình.

- Ngày 26 tháng tư, chính là ngày chúng ta gặp nhau trên đại lộ Haussmann. Phải, cái ngày mà cô con gái riêng của vợ ông từ nhà ông ra đi.

Rồi Marescal nói tiếp, rành rọt:

- Và đây cũng chính là ngày, ba người bị giết trên chuyến tàu tốc hành đi Marseille

- Sao ? Có liên quan gì ? ... Brégeac ngạc nhiên

Tên cầm ra hiệu cho gã hãy kiên nhẫn. Tất cả sự việc được nêu lên ở nơi chúng xảy ra theo thứ tự thời gian. Gã nói tiếp:

- Vậy ngày hai mươi sáu tháng tư, toa xe số năm của chuyến tàu tốc hành ấy chỉ có bốn hành khách. Trong ngăn đầu tiên là một người đàn bà nước Anh: Miss Bakefield, nữ tặc và nam tước De Limézy đội lốt nhà thám hiểm. Trong ngăn ở phía đầu là hai người đàn ông. Đây là anh em nhà Loubeaux ở Neuilly - sur - Seine. Toa tiếp theo, toa số bốn, ngoài nhiều người không đóng một vai trò gì và họ không biết gì cả còn có trước tiên là một viên cấm cảnh sát điều tra quốc tế, một cậu thanh niên và một cô gái trẻ cùng ở trong một ngăn. Họ đã tắt hết đèn và hạ những bức màn như những hành khách khi ngủ và như vậy là không ai có thể để ý, ngay cả viên cấm cảnh sát. Viên cấm ấy chính là tôi, đang theo dõi Miss Bakefield. Người thanh niên là Guillaume Ancivel kẻ môi giới chứng khoán và là tên trộm cướp thường xuyên qua lại gần ngôi nhà này. Hắn đã lén lút trốn cùng với người bạn gái của hắn bỏ nhà ra đi.

- Nói láo ! Anh nói láo ! Brégeac phần nộ kêu lên. Aurélie trong trắng, không được phép có một chút nghi ngờ về đứa con gái này.

- Tôi không nói với ông là người bạn gái ấy là cô nàng đây - Marescal đốp lại rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Tàu chạy đến Laroche chưa xảy ra gì cả. Nửa giờ sau cũng chẳng xảy ra gì... Rồi thảm kịch đầm máu bất thành linh ập đến. Anh thanh niên và cô gái ra khỏi bóng tối, đi từ toa xe số bốn sang toa số năm. Cả hai đứa đều ngây trang, mặc áo bơ lu dài màu xám, đội mũ lưỡi trai và đeo mặt nạ. Ngay lập tức, phía sau toa xe số năm, nam tước De Limézy chờ chúng. Khi đủ ba bên, chúng ám sát và trấn lột Miss Bakefield. Rồi gã nam tước nhờ tông phạm trói hãm lại. Hai tên đeo mặt nạ chạy lên phía trước giết chết và cướp bóc hai người anh em. Khi quay lại, chúng gặp người soát vé. Thế là đánh nhau. Chúng chạy trốn, còn người kiểm soát vé thì thấy nam tước De Limézy bị trói như một nạn nhân và giả vờ mình bị trấn lột hết. Đây là hồi một của màn kịch. Hồi hai là chạy trốn ở bờ đất và rừng cây. Khi vụ cướp bị phát hiện, tôi tìm hỏi tình hình và nhanh chóng bố trí những việc cần thiết. Kết quả: Hai tên chạy trốn bị bao vây, một tên chạy thoát, tên kia bị bắt và tạm giam, người ta báo cho tôi thế. Tôi đến đây kiểm tra; trong bóng tối hãm thu mình lại. Đây là một cô con gái.

Brégeac mỗi lúc một giật lùi và lão đảo như một người say rượu cho đến khi đụng phải lưng của một chiếc ghế bành thì dừng lại. Gã ấp úng:

- Anh là một thằng điên ! ... Anh nói những lời không đâu vào đâu ! ...

Mareseal vẫn nói tiếp, không hề bị lay chuyển:

- Tôi nói xong. Nhờ có tay Nam tước giả hiệu - tôi cũng bị nhầm, không dè chừng nên người nữ tù nhân tạm bị giam đã trốn thoát và gặp được Guillaume Ancivel. Tôi đã thấy dấu vết của hai đứa ấy ở Monte - Carlo. Rồi tôi lại mất biết bao thời gian truy tìm

nhưng vô hiệu... Mãi đến ngày tôi nảy ra ý nghĩ trở về Paris và gặp ông, ông Brégeac ạ để xem may ra việc điều tra, dò xét của ông có phát hiện được gì không và hỏi thăm ông có nắm được nơi ẩn trốn của con gái riêng của vợ ông không. Vì thế mà tôi đã có thể đến tu viện Sainte - Marie trước ông vài giờ và tôi đã đến bồn đất phẳng nơi cô nương đã để cho người ta tán tỉnh. Nhưng người tình của cô đã thay đổi: đáng lẽ Guillaume Ancivel thì hóa ra vị nam tước De Limézy; tức là kẻ tòng phạm thứ ba.

Brégeac sợ hãi nghe những lời buộc tội quái dị ấy. Tất cả những điều ấy có lẽ đối với gã dường như đúng. Nó giải thích được một cách logic trùng hợp với những cảm giác của gã và hoàn toàn tương ứng với những điều úp úp mở mở mà Aurélie vừa nói cho gã về vị cứu tinh không quen biết nên gã không phản đối nữa. Thình thoảng gã quan sát đứa con gái đỡ đầu của gã bất động và câm lặng trong tư thế cứng nhắc. Những lời nói tỏ ra không có tác động đối với cô.

Dường như cô chỉ nghe ngóng những tiếng động bên ngoài hơn là nghe những lời ấy. Có phải là cô đang còn hy vọng một sự can thiệp mà khó có thể xảy ra không ?

Brégeac hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Người cầm mật thám đáp :

- Nhờ có tên ấy mà một lần nữa cô gái lại thoát được. Và tôi cam đoan với ông rằng, hôm nay tôi vui cười về chuyện ấy đấy, vì ...

Hắn hạ thấp giọng:

- Vì tôi đã có cơ trả thù... và trả thù đích đáng chứ ? ... Đã sáu tháng rồi hả ? Người ta đã đuổi tôi như đuổi một đứa đầy tớ... với một cái "đá đít" có thể nói

như thế... Thế rồi... Thế rồi... Tôi đã tóm được cô bé... Thế là xong.

Hắn xoay người nắm tay như để xoay chìa khóa khi khóa lại, và động tác hết sức đúng, biểu thị dứt khoát ý chí kinh khủng của hắn đối với Aurélie, đến nỗi Brégeac phải kêu lên:

- Không, không, Marescal, điều ấy không đúng... Có phải không ? Anh không giao nộp đứa con gái này chứ ? ...

Marescal nói:

- Khi ở Sainte - Marie tôi đề nghị hòa bình với cô nương, nhưng cô nương đã gạt đi... Mặc kệ cô ! Đến hôm nay thì đã quá muộn rồi.

Brégeac tiến lại gần hắn chìa tay ra với vẻ van xin, nhưng hắn đã gạt đi.

- Vô ích ! Kệ thầy cô ấy ! Kệ thầy ông ! ... Cô ấy không bằng lòng tôi... Cô ấy sẽ chẳng có ai. Và chỉ có công lý. Cô ấy phải trả món nợ về những tội ác đã phạm phải. Đây cũng là trả món nợ cho tôi về sự đau khổ mà cô ấy đã gây ra cho tôi. Cô ấy phải bị trừng phạt và tôi phải trả thù để trừng phạt cô ấy. Mặc xác cô ấy.

Hắn dậm chân và nhấn mạnh những lời nguyện rửa của hắn bằng những nắm tay động xuống bàn. Theo bản tính thô bạo của hắn, hắn lầm bầm những lời nguyện rửa đối với Aurélie.

- Cứ nhìn cô ấy xem, Brégeac ! Ít ra, cô ấy phải nghĩ đến xin lỗi tôi chứ ? Nếu ông cúi đầu xuống thì liệu cô ấy có chịu nhục được không ? Và ông có biết tại sao lại có thái độ lạnh tỉnh ấy không ? Nghị lực bị dồn nén và cố chấp ấy là thế nào ? Bởi vì cô ấy còn hy vọng, Brégeac ạ. Phải, cô nàng còn trông đợi, tôi tin như thế. Ai đã ba lần cứu cô nàng khỏi móng

vuốt, cô nàng vẫn hy vọng cứu được cô nàng lần thứ tư đấy !

Aurélie không nhúc nhích.

Marescal bất thành linh cầm máy điện thoại và gọi sở cảnh sát:

- A lô, cơ quan sở phải không ? Marescal đây. Cho tôi nói chuyện với ông Philippe.

Quay về cô gái, gã áp ống nghe vào sát tai của cô. Aurélie không cự quạ.

Ở đầu kia đường dây có một giọng nói đáp lại. Lời đối thoại gãy gọn:

- Ông là Philippe phải không ?

- Phải ? Ông nghe đây. Ở gần chỗ tôi đây có một người mà tôi cần cung cấp một điều xác thực. Xin ông trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi.

- Cứ nói đi.

- Sáng nay lúc giữa trưa ông ở đâu ?

- Ở bất giam như ông đã yêu cầu tôi. Tôi đã nhận được một tên mà Labonce và Tony giải đến theo lệnh của ông.

- Chúng ta đã tóm được hắn ở đâu ?

- Trong căn hộ hắn đang ở, phố Courcelle ngay trước nhà Brégeac.

- Đã tổng giam hắn rồi phải không ?

- Chỗ giam hắn ngay trước mặt tôi đây

- Tên hắn là gì ?

- Nam tước De Limézy.

- Bị buộc vào tội gì ?

- Toán trưởng bọn cướp trong vụ tàu tốc hành.

- Ông đã thấy lại hắn sáng nay chứ ?

- Vâng, lúc này ở phòng nhận dạng, hắn còn ở đấy.

- Cám ơn Philippe. Đây là tất cả những gì tôi cần biết. Tam biệt.

Hắn treo ống nghe lên và nói:

- Này, cô bé Aurélie xinh đẹp này, đây là nơi mà vị cứu tinh của cô đang có mặt đấy ! Bị nhốt ! Xích tay !

Cô gái nói:

- Tôi biết.

- Cô nương đã biết và dù sao cô nương vẫn cứ chờ ? Ôi, thật nực cười ! Hắn có cả cảnh sát lẫn tòa án trên lưng hắn ! Đây là một cái áo rách, một mảnh giẻ, một gọng rơm, một cái bọt xà phòng mà cô em đang chờ đấy ! Những bức tường của nhà tù sắp đổ sụp xuống chẳng ? Những người gác sẽ mang đến cho hắn một chiếc xe hơi đấy ? Hắn kia rồi ! Hắn sẽ vào đây qua ống khói, từ trên trần nhà xuống !

Hắn phát khùng và tàn nhẫn nắm lấy vai cô gái mà lắc. Cô gái vẫn thản nhiên, lơ đãng.

- Chẳng làm được gì nữa, Aurélie ! Không còn hy vọng ! Vị cứu tinh đã hết thời ? Ông nam tước đã bị nhốt chặt. Và một giờ đồng hồ nữa, đến lượt cô em xinh đẹp ? Đầu gọt trọc ? Tủ biệt xứ ? Tòa đại hình ! Ôi cô gái đều giả ! Ta đã phải khóc nhiều vì đôi mắt đẹp màu lục của cô và chính vì đôi mắt ấy...

Hắn chưa nói hết câu. Sau lưng hắn, Brégeac đã đứng dậy, dùng hai tay lỏng ngóng chặt lấy cổ hắn. Hành động rất tự phát. Ngay trong giây lát khi Marsecal đụng vào vai cô gái, Brégeac đã dịch đến gần, phần nộ bởi sự xúc phạm đến nhường ấy. Marsecal núng thế dưới cái đà xông tới và thế là hai cà đàn ông ôm nhau lăn trên sàn nhà bằng ván.

Cuộc đấu ác liệt. Cả hai đều hung dữ làm cho cuộc đấu tranh vì hận thù càng gay gắt. Marsecal

khỏe hơn và lực lưỡng hơn, nhưng Brégeac do cơn thịnh nộ điên cuồng thúc đẩy nên trận đấu kéo dài bất phân thắng bại.

Aurélie ghê tởm nhìn hai kẻ thù địch đánh nhau, nhưng cô không hề nhúc nhích. Cả hai đều là kẻ thù của cô, bỉ ổi như nhau.

Cuối cùng, Marescal lắc mạnh, vẩy vung ra khỏi sự ôm chặt và gỡ được những bàn tay ma quái của địch thủ. Gã lần tay rút được khẩu súng Brovving trong túi ra. Nhưng địch thủ của gã đã vặn xoắn cổ tay gã và gã chỉ lần tay cầm được cái còi treo ở sợi dây đồng hồ quả quýt. Một tiếng huýt inh ỏi vang lên. Brégeac cố gắng để nắm lại cổ họng của địch thủ. Cánh cửa xịch mở. Một bóng người nhảy vào và xông vào hai kẻ đối địch. Hầu như ngay khi ấy Marescal thấy được rảnh tay, còn Brégeac thấy cách mắt mình mười centimet có cái nòng súng ngắn chĩa thẳng vào mình.

- Hoan hô Sauvinoux. Marescal kêu lên - hành động sẽ thực sự mang lại điều tốt cho anh, anh bạn ạ.

Sự giận dữ của hãn lớn đến nỗi hãn đã hèn nhất khạc vào mặt Brégeac.

- Khốn nạn ! Tên cướp ! Mày tưởng là mày thoát được một cách dễ dàng đấy phỏng ? Trước tiên mày phải từ chức ngay lập tức. Ông Bộ Trưởng đòi hỏi mày như vậy... Tao đã có giấy tờ trong túi đây. Chỉ cần mày ký vào là xong.

Gã đưa ra một tờ giấy.

- Sự từ chức của mày và những lời thú tội của Aurélie tao đã thảo sẵn đây rồi... chữ ký của cô Aurélie... Này đây, đọc đi... " Tôi thú nhận rằng tôi đã tham gia vụ ám sát trên con tàu tốc hành ngày 26 tháng tư vừa rồi. Tôi đã nổ súng vào hai anh em nhà

Loubeuax... Tôi thú nhận rằng..." Cuối cùng, toàn bộ câu chuyện tóm tắt của mày là... khỏi phải đọc... Ký đi !... Đừng để phí thời gian !

Hắn đã nhúng quản bút vào lọ mực và khẳng khẳng dùng áp lực đặt bút vào giữa các ngón tay cô.

Cô từ từ gạt bàn tay của tên cầm ra, cầm lấy bút và ký theo ý muốn của hắn, không cần phải đọc tiếp nét bút của cô đã ngoáy, không hề run tay.

Hắn nói, với một cái thở phào thỏa mãn:

-Ồ ! Thế là xong ! Ta không ngờ việc này lại nhanh đến thế ! Tốt đấy, Aurélie ! Cô đã hiểu được tình thế của cô. Còn ông, Brégeac ? Brégeac lắc đầu từ chối.

- Hừ, thế nào ? Ông từ chối à ? Ông tưởng rằng ông vẫn còn ở lại cương vị của ông chắc ? Có thể lại thăng cấp nữa cơ đấy ! Thăng cấp vì là bố dượng của một con tội phạm phải không ? A... mà cô ấy tốt đấy ? Thế là ông vẫn còn tiếp tục ra lệnh được cho tôi - Marescal này chứ gì ? Không, nhưng vẫn được đấy. Thật kỳ quặc, ông bạn ạ. Ông cho rằng việc tai tiếng chưa đủ để hạ bệ ông chắc ? Rồi ngày mai khi ông đọc các tờ báo đưa tin vụ bắt giam cô bé, khi ấy buộc ông mới...

Các ngón tay của Brégeac đã quắp lại trên chiếc quản bút mà Marescal đã đưa cho gã. Gã đọc đơn từ chức và do dự.

Aurélie nói với gã:

- Ông cứ ký đi.

Gã ký.

- Thế là xong - Marescal nói rồi gập hai tờ giấy bỏ vào túi: Những lời thú tội và đơn từ chức do hắn thảo - Thượng cấp của tôi bị thất sủng nên một chức vụ bỏ trống và tôi sẽ được lấp vào đấy như đã được hứa !

Còn cô bé thì vào tù. Điều ấy sẽ dần dần chữa khỏi cho tôi bị gặm nhấm trong lòng do tình yêu mù quáng và thiện cận của tôi.

Hắn nói lên điều ấy một cách vô sỉ để lộ toàn bộ tim đen của hắn, rồi hắn nói thêm kèm theo một tiếng cười độc địa.

- Thế chưa phải đã hết đâu, Brégeac ạ, bởi vì ta không buông tha cuộc chơi đâu, và ta sẽ đi đến cùng.

Brégeac mỉm cười chua chát:

- Anh còn muốn đi xa nữa cơ à ? Liệu có ích lắm không ?

- Xa nữa chứ, Brégeac ! Những tội ác của cô bé, thật tuyệt vời. Nhưng người ta có thể chỉ bằng lòng dừng lại đấy thôi ư ?

Đôi mắt của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của Brégeac. Brégeac thì thầm:

- Anh muốn nói gì ?

- Ông biết điều tôi muốn nói rồi đấy, nhưng nếu ông không biết và nếu như điều ấy không đúng thì ông đã không ký và ông cũng chẳng thừa nhận là tôi đã nói bằng giọng điệu ấy. Sự cam chịu của ông, đấy là một sự thú nhận... và nếu như tôi có thể xưng hô mày tao với ông, thì Brégeac ạ, đấy là chính vì ông đã sợ.

Brégeac phản đối:

- Ta chẳng sợ gì cả. Ta phải chịu đựng gánh nặng của những gì mà con khốn nạn này đã làm trong một phút điên rồ.

- Thế còn gánh nặng của những điều ông đã làm thì sao ?

- Ngoài cái ấy ra thì chẳng có gì cả.

- Ngoài cái ấy ra còn có quá khứ nữa chứ - Marescal trầm giọng lại, nói tiếp - Tội ác bây giờ,

chúng ta không nói đến nữa, nhưng tội ác của ngày trước thì sao, Brégeac ?

- Tội ác ngày trước à ? Tội ác nào ? Có nghĩa là thế nào ?... Marescal hăm dọa bằng mọi lý lẽ biểu hiện của sự nổi giận..

- Những lời giải thích ư ? Chính ta mới là người đòi hỏi sự giải thích. Thế nào ? Thế nào ? Sự việc trên bờ sông Seine, trong buổi sáng của ngày chủ nhật vừa rồi, ông giải thích như thế nào ?... Và sự cảnh giới của ông trước ngôi biệt thự không có người ở... Rồi sự đuổi theo của ông đối với người đàn ông vác cái bao vải ? Hừ ! Tôi có cần phải nhắc lại cho ông nhớ rằng ngôi biệt thự ấy là của hai người anh em ruột mà cô con gái riêng của vợ ông đã thủ tiêu họ không ? Còn gã đàn ông mà ông đuổi theo là Jodot là tên mà hiện nay chúng ta đang truy lùng, ông biết đấy chứ ? Jodot là kẻ hùn vốn với hai người anh em bị giết Jodot mà trước đây ta đã gặp hẵn trong ngôi nhà này... Hừ ! Sao tất cả những điều ấy như móc xích móc vào nhau chặt chẽ đến thế... và người ta đã thoáng thấy được sự liên quan của tất cả những mưu đồ ấy.

Brégeac nhún vai, rồi nói lầm bầm:

- Những điều phi lý... Những giả thiết ngu xuẩn...

- Những giả thiết. Đúng ! Những ấn tượng mà ngày trước khi ta đến đây, ta không dừng lại. Ta như một con chó săn thính mũi đã đánh hơi được tất cả những gì ở đây là bối rối, là uẩn khúc, là lo ngại một cách mơ hồ trong những hành động và lời nói của ông. Nhưng những giả thiết dần dần được xác định cách đây một thời gian... Phải, ông và tôi, chúng ta sẽ thay đổi một cách xác thực, Brégeac ạ... Phải, ông và tôi, chúng ta không thể tránh né... một bằng chứng...

không thể chối cãi, một sự thú nhận, Brégeac ạ, mà ông sẽ tiến hành bằng sự kín đáo... đấy... ngay lập tức...

Hắn cầm chiếc hộp bìa cứng mà hắn mang theo, đặt trên lò sưởi, mở dây chằng ra. Bên trong có một lớp bọc bằng rơm dùng để bảo vệ cái chai không vỡ. Marescal lấy chai ra đặt trước mặt Brégeac.

- Đấy ông bạn ạ, ông nhận ra nó chứ ? Chính ông đã nâng cái này của tên Jodot và ta đã thu lại, rồi một tên khác đã giật mất ngay trước mặt ông. Tên khác ấy là ai, ông biết không ? Hoàn toàn đơn giản là chính nam tước De Limézy và ta lại đã tìm được tại nhà hắn ngay chiều nay. Hừ, ông hiểu được sự vui mừng của ta chứ ? Một kho vàng thực sự, cái chai này đây Bregeac này, nó đây này với cái nhãn và công thức của một thứ nước gì đấy... nước Jouvence. Brégeac này, Limézy đã kiếm cho nó một cái nút và gắn xi đỏ. Nhìn kỹ đi... Có một ống giấy trong chai đấy. Chính vì cái ấy mà ông là người muốn chiếm lại từ tay Jodot, chắc là lời thú tội gì đây... một mảnh giấy nguy hiểm có bút tích của ông. Ôi ! Brégeac đáng thương !...

Marescal đắc thắng. Hắn đánh bật xi gắn và mở nút ra, tình cờ thốt lên những lời và các thán từ sau đây:

- Marescal nổi tiếng toàn thế giới !... Bắt giữ những kẻ giết người trên tàu tốc hành !... Dĩ vãng của Brégeac ?... Chuyển biến bất ngờ trong điều tra và tòa đại hình !... Sauvinoux và Tony đến... ôi ! chiến thắng... chiến thắng hoàn toàn...

Hắn lật ngược chai, ống giấy rơi xuống. Hắn giở ra rồi hung hăng và bằng những lời hăng say của hắn, hắn giống như một vận động viên chạy thi, lấy đà lao

về đích, hẩn đọc mà không cần suy nghĩ đến ý nghĩa của những lời viết trên giấy:

"Marescal là một thằng thộn !"

X -LỜI NÓI GIÁ TRỊ NGANG HÀNH ĐỘNG

Bầu không khí đang im lặng đến kinh ngạc thì lời nói kỳ quặc được đọc lên và kéo dài. Marescal ngỡ ngác như một võ sĩ quyền anh ngã xuống sau khi bị một cú đấm trúng hốc bụng. Brégeac vẫn bị khẩu súng ngắn của Sauvinoux không chế dường như cũng thấy bối rối.

Và bỗng nhiên một trận cười nổ ra, tiếng cười giòn tan, mạnh mẽ, dễ bị kích động, dù sao nó cũng vang lên vui vẻ trong bầu không khí nặng nề của căn phòng. Đây là tiếng cười của Aurélie. Nét mặt tiu nghỉu của viên cảnh thuôn ra trong cái vui nhộn đột nhiên đến kỳ lạ. Sự thực là câu nói ngây ngô do viên cảnh cao giọng cất lên đã làm cho chính gã là đối tượng của sự buồn cười mà cô gái không thể nào nhận được, đã phát cười ngặt nghẽo đến chảy cả nước mắt, nước mũi.

"Marescal là một thằng thộn"

Marescal nhìn cô mà không giấu được nỗi lo lắng nhức nhối của mình. Làm sao có thể đưa đến cho cô gái một sự bật phát vui vẻ đến thế, trong cái tình cảnh khủng khiếp mà cô đang pháp phủng trước móng vuốt của kẻ thù nham hiểm ? Gã đã phải tự nhủ: "Phải chăng tình thế đã thay đổi ?"

Và có lẽ hẳn đã có sự so sánh giữa tiếng cười bất ngờ và thái độ bình tĩnh đến lạ lùng của cô gái từ lúc

bắt đầu trận đấu. Vậy cô đang trông đợi điều gì ? Có thể giữa những biến cố bắt cô khuyu xuống thì cô đã có được một điểm tựa vững chắc không gì lay chuyển được chăng ?

Toàn bộ điều ấy thực sự xảy ra dưới một vẻ căng thẳng và hé ra cho thấy một cái bẫy đang chăng ra rất khéo, nếu trì hoãn thì nguy. Nhưng nguy cơ đe dọa từ hướng nào ? Làm sao dung thứ được một cuộc tấn công có thể xảy ra trong khi hẳn không hề lơ là một biện pháp phòng ngừa nào. Hẳn ra lệnh cho Sauvinoux:

- Nếu Brégeac động đây, cứ mặc kệ hẳn... một viên đạn vào khoảng giữa hai con mắt là xong.

Hắn bước đến cửa ra vào và mở ra..

- Không có gì mới dưới ấy chứ ?

- Ông chủ nói sao ạ ?

Hắn cúi xuống phía trên tay vịn cầu thang:

- Tony đâu ? ... Lobonce đâu ? Không có ai vào đây chứ ?

- Không ai cả, ông chủ ạ. Nhưng trên kia có cuộc cãi nhau, phai không ạ ?

- Không... Không...

Mỗi lúc một lúng lúng, Marcschal nhanh chóng quay lại phòng làm việc. Bregeac, Sauvinoux và cô gái không nhúc nhích. Nhưng... nhưng... xảy ra một việc lạ lùng không thể tin được, không thể tưởng tượng nổi, rất quái dị làm cho hẳn riu chân riu cẳng và đứng im trong khung cửa. Sauvinoux ngậm trên môi một miếng thuốc lá chưa châm lửa và nhìn hẳn như thể một người nào cần xin lửa ?

Hình ảnh của một cơn ác mộng chống đối hết sức kịch liệt với thực tế mà Mareschal thoát đầu không chịu thừa nhận sự gắn kết của nó với ý nghĩa mà nó

bao hàm. Sauvinoux có sai sót là muốn hút thuốc và đòi xin lửa có thể sẽ bị xử phạt. Thế thôi. Sao lại có ý định khiêu khích quá đáng ? Nhưng dần dần nét mặt của Sauvinoux lại rạng lên một nụ cười nhạo báng, ở đây có cái gì rất tinh ranh, hết sức ngây ngô hỗn xược đến nỗi Marescal phải nghĩ khác. Sauvinoux, tên Sauvinoux cấp dưới lại tinh bơ như một người nào khác chứ không phải là một viên chức nữa, và trái lại đã trở thành đối địch. Sauvinoux lại chính là...

Trong những trường hợp bình thường khi làm phận sự, Marescal chắc đã nổi xung nhiều đối với hành động ngang ngược hết sức quái dị. Nhưng những sự việc huyền hoặc nhất lúc này đối với hãn đường như bình thường khi nó quan hệ đến một người mà hãn gọi là người đàn ông của chuyến tàu tốc hành. Dù Marescal không muốn nói lên lời thú nhận oái oăm, nhưng trong thâm tâm hãn, làm sao hãn tránh né được trước sự hiển nhiên ấy mà không tuân theo một thực tế hết sức khó chịu ? Làm sao lại không biết rằng Sauvinoux, nhân viên lỗi lạc mà ông Bộ Trưởng đã khen ngợi cách đây tám hôm lại không ai khác là nhân vật quái quỷ mà hãn đã cho bắt giữ sáng nay, đang bị giam và hiện đang ở trong phòng nhận dạng.

Gã hét to khi gã bước ra lần thứ hai:

- Tony ! Tony ! Labonce ? Lên xem sao, đồ chết tiệt !

Gã gọi ! Gã gào ? Gã vùng vằng ! Khua chân múa tay, lúng túng trong cầu thang như một con ong đất đập vào cánh cửa kính.

Những người thuộc quyền hãn chạy đến. Hãn lúng búng nói:

- Sauvinoux... Các anh thấy đấy là Sauvinoux phải không ? Hẳn là tên sáng nay... Tên đứng trước mặt, vượt ngục, cải trang...

Tony và Labonce có vẻ rất bàng hoàng. Chủ của chúng nổi điên xua chúng vào trong phòng, rồi cầm một khẩu súng ngắn.

- Tên cướp ? Giơ tay lên ? Giơ tay lên ! Labonce ngắm thẳng vào hẳn ! Mày cũng vậy.

Không nói năng gì, Sauvinoux dựng lên trên bàn một chiếc gương soi bỏ túi, rồi cẩn thận lau sạch phần son, cũng đặt trước mặt mình một khẩu súng ngắn, mà trước đây mấy phút gã còn dùng để chìa vào đe dọa Brégeac.

Marescal nhảy chồm lên một bước, cầm vũ khí và lùi xuống ngay, giơ thẳng hai tay ra trước.

- Giơ tay lên, không tao bắn ? Mày có nghe không, lên vô lại ?

"Tên vô lại" dường như không hề xúc động. Đối mặt với những khẩu súng ngắn đang chìa vào gã cách ba mét, gã nhổ mấy sợi lông măng đã hình thành như chiếc những đốt xương sườn trên má hay đã tô thêm cho lông mày của gã dày hơn một cách lạ thường.

- Tao bắn ! Tao bắn đây ! Mày có nghe không, tên đểu cáng ? Tao đếm cho đến ba và tao bắn ? Một... hai... ba.

- Ông đừng làm cái trò vô lý, ông Rodolphe ạ. Ông phạm sai lầm đấy - Sauvinoux nói:

Rodolphe làm điều phi lý: Hẳn cuống cuống, dùng hai tay bắn hú họa lên lò sưởi, lên các bức tranh một cách ngốc nghếch như một tên giết người say máu và hẳn dồn dập thọc mũi dao găm vào đấy như thọc vào xác chết. Brégeac cúi xuống tránh các loạt đạn.

Aurélic không động đậy. Vì người cứu tinh của cô không tìm được cách che chở cho cô nên để cô muốn làm gì thì làm và anh cũng không có gì phải lo cho cô. Sự tin tưởng của anh tuyệt đối đến mức làm cho cô phải mỉm cười. Dùng một chiếc khăn tay có bôi một ít mỡ, Sauvinoux lau sạch màu đỏ trên mặt. Raoul từ từ hiện ra nguyên hình.

Sáu tiếng nổ vang lên. Khói tỏa ra. Kính vỡ, mảnh đá cẩm thạch văng ra; các bức tranh bị thủng... Gian phòng giống như bị tấn công. Marescal xấu hổ về sự điên rồ, sa sút của hắn. Hắn ghìim lòng, nói với hai nhân viên của mình:

- Chúng mày hãy chờ trên thềm nghỉ cầu thang, hễ tao gọi thì đến ngay !

Labonce nói kháy:

- Ông chủ ạ, vì Sauvinoux không còn là Sauvinoux nữa, tốt hơn hết là nên giam hắn lại. Hắn không khi nào làm cho tôi vừa lòng kể từ khi ông chủ tuyển mộ hắn tuần vừa rồi. Phải không ạ ? Cả ba chúng ta bắt hắn chứ ?

- Mày cứ làm điều tao đã bảo - Marescal ra lệnh. Đối với hắn, có ba bớt đi một, chắc không đủ

Hắn đẩy chúng ra rồi đóng cửa lại.

Sauvinoux sau khi thay đổi hình hài, mặc lại áo khoác, sửa cà vạt rồi đứng dậy: Một người đàn ông khác xuất hiện. Tên cảnh sát nhỏ nhắn ốm yếu hồi nãy trông đáng thương đã trở thành một người hoạt bát, vững vàng, ăn mặc nghiêm chỉnh, lịch sự và trẻ trung. Với Marecsal, hắn thấy mình gặp lại một tên quấy rầy quen thuộc.

- Xin chào cô, thưa cô - Raoul nói - Tôi có thể tự giới thiệu được không ? Tôi là Nam tước De Limézy, nhà thám hiểm... và là cảnh sát đã một tuần nay. Cô

nhận ra tôi ngay thôi, phải không ? Vâng, tôi đã đoán ra thế, dưới kia khi còn trong phòng chờ... Nhất là cô giữ im lặng nhưng cô còn cười nữa, thưa cô. Ô, tiếng cười của cô lúc này nghe vui tai làm sao ! Và đây là phần thưởng quý giá đối với tôi !

Anh chào Brégeac

- Thưa ông xin sẵn sàng phục vụ dưới quyền ông.

Rồi anh quay lại phía Marescal vui vẻ nói:

Xin chào ông bạn thân mến. Ủa ! Ông không nhận ra tôi ? Còn bây giờ, ông tự hỏi làm sao tôi có thể thay vào chỗ của Sauvinoux. Vì ông tin tưởng Sauvinoux. Lạy chúa đầy quyền uy ? Có thể nói rằng có một người đã tin vào Sauvinoux và người ấy có một cấp bậc khá khá trong hàng ngũ cảnh sát. Nhưng ông Rodolphe nhân hậu của tôi ạ, Sauvinoux không bao giờ có thực.

Sauvinoux, đây là một huyền thoại. Đây là một nhân vật phi thực tế mà người ta đã ca ngợi với ông Bộ Trưởng về những phẩm chất tư cách tốt của y và ông Bộ trưởng của ông đã bắt ép ông tuyển mộ qua sự trung gian của vợ. Và chính như vậy mà đã mười hôm nay, tôi được may mắn phục vụ dưới quyền của ông, có nghĩa là tôi điều khiển ông đi đúng hướng, là tôi đã chỉ cho ông nơi ở của nam tước De Limézy và tôi đã đóng kịch là bị bắt sáng nay do chính tay ông. Tôi lại đã tìm ra cái chai kỳ lạ do tôi giấu mà nó đã nói lên sự thật cơ bản rằng: "Marescal là một thằng thộn !".

Người ta đã tưởng rằng ông cấm sẽ xông vào nắm cổ họng của Raoul. Nhưng ông đã tự kiềm chế... Và Raoul đã tiếp tục nói với ông bằng giọng bông lơn và giữ cho Aurélie được an toàn, nhưng lại quất mạnh Marescal hết sức tàn nhẫn.

- Ông có vẻ khó chịu lắm phải không Rodolphe ? Ông làm sao thế, ông bạn thân mến ? Ông bức mình khi tôi có mặt ở đây mà không phải là ở trong nhà giam phải không ? Và ông tự hỏi làm cách nào mà tôi có thể cùng một lúc vừa vào nhà tù với danh nghĩa De Limézy lại vừa đi theo ông đến đây như Sauvinoux ? Trò trẻ con thôi ! Mà, khi thật, thám tử điều tra hạng tồi ! Nhưng Rodolphe thân mến ơi, thật quá là đơn giản. Sự xâm nhập vào nhà tôi đã được tôi bố trí, dàn cảnh. Tôi đã thay thế nam tước De Limézy bằng một anh mà tôi trả tiền rất hậu. Người này với nam tước có nét hơi giống nhau. Anh đã vui lòng nhận điều kiện của tôi đưa ra là phải chịu bắt giữ và chấp nhận những điều không may có thể xảy ra ngày hôm nay cho anh ấy. Ông bạn đã được bà đây 16 già của tôi hướng dẫn, đã lao vào người đóng giả tôi như một con bò mộng. Còn tôi, Sauvinoux, tôi đã lập tức trèo lên đầu của anh ấy một chiếc khăn quàng và dẫn anh đến bột giam ? Kết quả: loại trừ được Limézy đáng gờm, ông đã yên tâm tuyệt đối. Ông lại đến bắt cô đây. Điều ấy chắc ông không dám làm nếu tôi còn tự do. Mà, điều cần làm, đã làm được. Ông nghe đấy chứ, Rodolphe ? Cần phải làm như thế. Cần phải có màn kịch ngăn giữa bốn chúng ta. Mọi việc cần phải làm cho ăn khớp để khỏi phải trở lại lần nữa. Và những việc ấy sắp sửa hoàn thành, có phải không ? Người ta thở phào thoải mái biết bao ! Người ta đã cảm thấy thoát được hàng lô những cơn ác mộng ! Hình như rất thoải mái đối với chính ông khi ông nghĩ rằng, tại đây, trong phạm vi mười phút nữa, cô nàng đây và tôi chúng tôi sẽ chào từ biệt.

Mặc dù bị chế giễu làm cho tức tối, Marescal đã lấy lại được bình tĩnh. Hắn cũng muốn tỏ ra bình tĩnh

như địch thủ của mình và bằng một cử chỉ hồ hững, hăn cầm máy điện thoại:

- Alô, xin vui lòng cho gặp sở cảnh sát... Alô !... Sở cảnh sát phải không... Xin phép gặp ông Philippe... Alô... anh đấy à, Philippe ?... Này... Thế nào ? Chúng ta có nhận thấy là bị nhầm lẫn đấy không ? À, vâng, tôi đã biết, và hơn nữa, anh không thể tin được rằng... anh nghe nhé. Anh cử hai tên đi xe đạp cùng với anh... hai tên khỏe ! và nhanh lên, đến đây, tại nhà Brégeac... Anh bấm chuông nhé... Hiểu chứ, hả ? Đừng để phí thời gian nhé !

Anh treo ông nghe và quan sát Raoul.

- Mà đã lộ diện hơi sớm đấy, con ạ - Marescal nói, đến lượt mình chế giễu lại và rõ ràng hài lòng về thái độ mới của mình - Cuộc tấn công bất thành đấy con ạ... và mà biết đòn đánh trả rồi đấy. Trên thềm nghỉ cầu thang có Labonce và Tony. Ở đây, Marescal với Brégeac nói cho cùng thì chẳng có ích gì cho mà. Đây là đòn choáng váng đầu tiên nếu mà nông cuồng muốn giải thoát cho Aurélie. Và trong hai mươi phút nữa, ba nhà chuyên môn của Sở cảnh sát nữa, như vậy thừa đủ cho mà ?

Raoul, chậm rãi cắm những que diêm vào khe hở của mặt bàn. Anh cắm bảy que diêm nối đuôi nhau và một que cắm riêng ra xa. Anh nói:

- Mẹ kiếp, bảy chọi một. Như vậy còn hơi yếu đấy ! Rồi chúng mà sẽ đi đến đâu ?

Anh rút rờ đưa bàn tay về phía điện thoại

- Cho phép chứ ?

Marscal để cho anh gọi, nhưng vẫn giám sát anh. Raoul nhắc ông nói:

- A lô... số 22.23. Điện Elysée cô... Alô... A lô... có đúng là Tổng thống Cộng hòa không ạ ? Thừa

ngài Tổng thống, xin ngài khẩn cấp phái đến cho ông Marescal một tiểu đoàn bộ binh...

Marescal giận điên người, giật lấy ống nói:

- Mày láo như vậy hả ? Tao nghĩ rằng mày đến đây không phải để làm những trò đại dốt. Mục đích của mày là gì ? Mày muốn gì nào ?

Raoul có cử chỉ tỏ ra thất vọng lấy làm tiếc:

- Ông chẳng hiểu gì về chuyện đùa cả. Thế nhưng đây là dịp để cười tí chút hay là chẳng bao giờ được cười !

- Vậy thì mày muốn gì ? Tên cầm hạc sách.

Aurélie cầu khẩn:

- Tôi xin các ông...

Anh vừa cười vừa nói:

- Cô sợ những "tên chó má" của Sở cảnh sát mà cô lại muốn chúng ta bỏ họ ra đi một cách đột ngột. Cô có lý đấy. Chúng ta nói chuyện nào !

Giọng nói của anh đã nghiêm túc hơn. Anh nhắc lại:

- Chúng ta nói chuyện thôi... vì ông chống lại, Marescal ạ. Và lại nói là làm, và chẳng có gì có giá trị bằng tính chân thực của một số lời hứa. Nếu tôi làm chủ của tình thế thì tôi phải làm chủ với những lý do còn bí mật nữa, nhưng tôi cần phải phơi bày ra nếu tôi muốn tạo cho chiến thắng của tôi những nền tảng không lay chuyển nổi... để thuyết phục được ông.

- Về gì ?

- Về sự hoàn toàn vô tội của cô nàng đây - Raoul nói rõ ràng.

-Ồ !Ồ ! Viên cầm cười gằn - cô ấy không giết người đấy chứ ?

- Không.

- Và có thể cả mày cũng không đấy chứ ?

- Ta cũng không.

- Vậy ai giết ?

- Những tên khác, không phải chúng tôi.

- Đối trá !

- Thật đấy. Từ đầu cho đến cuối câu chuyện này, Marescal ạ, ông đã nhầm. Tôi nhắc lại với ông điều tôi đã nói với ông ở Monte - Carlo là: Tôi vừa mới biết cô gái này. Khi tôi cứu cô ấy ở ga Beaucourt, tôi chỉ thấy cô có một lần vào buổi chiều ở quán trà trên đại lộ Haussmaun. Chỉ khi ở Sainte - Man cô ấy và tôi mới có những cuộc tiếp xúc. Mà, trong những cuộc tiếp xúc ấy cô đã luôn luôn tránh không đề cập đến những tội ác trên tàu tốc hành và tôi cũng chẳng bao giờ hỏi cô về điều ấy. Sự thực xảy ra ngoài ý muốn của cô. Nhờ những cố gắng kiên trì của tôi và nhất là nhờ vào niềm tin ở bản năng của tôi vững vàng như một luận thuyết, và với nét mặt trong sáng như vậy thì cô ấy không thể là một tên giết người được.

Marescal nhún vai nhưng không phản đối gì cả. Dù sao cũng thật lạ lùng khi biết làm thế nào một nhân vật lạ lùng lại có thể hiểu được những sự kiện đến thế.

Hắn xem đồng hồ rồi mỉm cười. Philippe và những tên đầu sai của Sở cảnh sát sắp đến.

Brégeac nghe mà không hiểu và nhìn Raoul, bỗng nhiên Aurélie trở nên lo lắng, không rời mắt khỏi anh.

Anh bắt đầu, nói những lời mà Marescal đã nói:

- Vậy là ngày hai mươi sáu, tháng tư vừa qua, toa xe số năm của con tàu tốc hành đi Marseille chỉ có

bốn hành khách, một cô gái người anh Miss Bakefield...

Nhưng anh ngừng lại ngay, suy nghĩ trong vài giây rồi lại nói tiếp bằng một giọng kiên quyết:

- Không, điều ấy cũng không cần hiểu chỉ có thể. Phải đi ngược lên xa hơn đến nguồn gốc của chính những sự việc và nhìn toàn bộ câu chuyện, điều mà người ta có thể gọi là hai thời kỳ của câu chuyện. Tôi không rõ một số chi tiết. Nhưng điều mà tôi biết và điều mà người ta có thể giả thiết hoàn toàn chắc chắn đủ để làm cho mọi điều sáng rõ và liên quan với nhau.

Rồi anh nói chậm rãi:

- Cách đây khoảng mười tám năm - Tôi nhắc lại con số, Marescal... mười tám năm. Nghĩa là thời kỳ thứ nhất của câu chuyện - vậy là cách đây mười tám năm ở Cherbourg, bốn người trẻ tuổi gặp nhau ở quán cà phê khá đều đặn, một người tên là Brégeac, thư ký ở Sở cảnh sát đường biển, một người là Jacques Ancivel, một người là Loubeaux và một người nữa là Jodot. Quan hệ hời hợt không kéo dài được lâu. Ba người sau có vấn đề với cơ quan pháp luật, còn vị trí hành chính của người thứ nhất tức là của Brégeac không cho phép anh ta tiếp tục những cuộc gặp nhau như thế nữa. Và lại Brégeac cưới vợ và về ở Paris.

Anh ta cưới một người đàn bà góa, mẹ của một cô bé tên là Aurélie d'Asteux. Bố của étienne d' Asteux, vợ anh, nguyên là một ông già tỉnh lẻ, là một người sáng chế, người chuyên tìm tòi, nghe ngóng và đã nhiều lần suýt chiếm được một tài sản lớn hoặc tìm ra điều bí mật lớn sẽ trao cho con gái. Song một thời gian trước đám cưới lần thứ hai của con gái ông với Brégeac, hình như ông đã phát hiện được bí mật kỳ

diệu ấy. Ông đã có ý định di chúc lại, ít ra là trong những bức thư viết cho con gái mà không cho Brégeac biết. Để chứng minh điều bí mật ấy, một hôm ông gọi con gái và đưa cháu ngoại Aurélie bí mật về gặp ông. Chuyển đi không may, Brégeac đã biết được, không phải sau đây ít lâu như cô bé tưởng mà hầu như ngay tức khắc. Brégeac hỏi vợ. Bà hoàn toàn im lặng về điều chủ yếu như bà đã thề với cha và từ chối không tiết lộ nơi bà đã đến xem. Bà đã thú nhận một số điều làm cho Brégeac tin rằng bà đã cất giấu một kho báu ở đâu đấy. Ở đâu ? Và tại sao không hưởng thụ ngay từ bây giờ ? Cuộc sống gia đình trở nên nặng nề. Brégeac mỗi ngày một sinh ra cái gắt. Ngày này qua ngày khác, anh quấy rầy étienne d' Asleux. Anh hành hạ vợ và dọa dẫm bà. Tóm lại, Brégeac sống trong một tình trạng ngày một bồn chồn, khó chịu mà, cứ liên tiếp chuyện này đến chuyện khác, hai sự việc xảy ra làm cho nỗi thất vọng của gã lên đến cực điểm. Vợ của gã chết vì bệnh viêm màng phổi. Rồi gã biết bố vợ của gã là Astuex mắc bệnh nặng, không phương cứu chữa. Với Brégeac đây là một điều khủng khiếp. Điều bí mật sẽ như thế nào nếu étienne d' Asteux không chịu nói ra ? Kho báu sẽ như thế nào nếu étienne d' Asteux di chúc lại cho con gái Aurélie coi như quà tặng khi đến tuổi trưởng thành của em ? (gã tìm thấy viết trong một lá thư). Rồi sẽ ra sao ? Brégeac không được gì cả ư ? Tất cả của cải ấy mà gã cho là phi thường chẳng lẽ trôi qua ngay bên cạnh gã ư ? Cần phải biết được kho báu bằng bất cứ giá nào, bằng bất cứ biện pháp nào.

Biện pháp này, một sự tình cờ bi thảm hẳn đem đến cho gã điều bí mật ấy: Được ủy thác một công

việc truy tố các thủ phạm của một vụ cướp, gã đặt tay lên bộ ba những người bạn cũ của gã ở Cherbourg: Jodot, Loubeaux và Ancivel. Sự căm dỗ quá lớn đối với Brégeac. Gã không cưỡng nổi, đã nhắm mắt đưa chân. Ngay sau đấy sự giao kèo đã ngã giá. Đối với ba tên vô lại, đấy là được tự do ngay. Chúng sẽ đi đến ngôi làng thuộc xứ Provence nơi ông ngoại của Aurélie đang hấp hối và bằng mọi giá, dù muốn hay không, chúng cũng đoạt bằng được những chỉ dẫn cần thiết. Âm mưu không thành. Giữa đêm, ông đã bị ba tên cướp tấn công, bị đối xử tàn nhẫn và ép phải nói. Ông đã chết mà không nói ra lời nào. Ba tên giết người chạy trốn. Lương tâm của Brégeac bị cắn rứt. Anh phạm vào tội ác mà chẳng được một chút lợi lộc gì".

Raoul de Limézy quan sát Brégeac. Brégeac im lặng. Gã phản đối những lời tố cáo mơ hồ ấy ư ? Hay gã thừa nhận ? Dường như tất cả những cái ấy đối với gã cũng thể thôi và sự gọi lại của quá khứ kinh khủng như thế có thể làm tăng thêm cảnh khốn quẫn của gã hiện nay.

Aurélie đã nghe, úp mặt trong hai lòng bàn tay và không biểu lộ cảm xúc của mình. Nhưng Marescal dần dần lấy lại thế chủ động, hăn ngạc nhiên khi Limézy để lộ trước hăn những việc nghiêm trọng và giao cho hăn kẻ thù cũ Brégeac của hăn, chân tay bị trói. Một lần nữa hăn lại nhìn đồng hồ.

Raoul nói tiếp:

- Vậy là gây ra tội ác một cách vô ích, mà hậu quả thì rất nặng nề dù công lý không bao giờ biết được. Trước tiên, một kẻ tòng phạm: Jacques Ancivel khiếp sợ, lên tàu đi châu Mỹ. Trước khi đi hăn thổ lộ hết cho vợ. Người vợ của hăn đến nhà Brégeac gặp

Brégeac và buộc gã phải ký một giấy nhận lấy toàn bộ trách nhiệm đã gây ra tội ác chống lại étienne d' Asteux và tuyên bố vô tội cho ba tên tội phạm. Nếu không, gã sẽ bị tố giác ngay. Brégeac sợ hãi đã phải ký một cách ngớ ngẩn. Tài liệu này đã được giao cho Jodot. Tên này đã cùng với Loubeaux giấu kín trong một cái chai để bảo quản và đề phòng mọi sự bất trắc.

Từ đấy chúng nắm được Brégeac, không chế gã và có thể dọa phát giác nếu chúng muốn.

Chúng nắm gáy được gã. Nhưng đấy là những tên láu cá thông minh, muốn để cho Brégeac thăng quan tiến chức trong công vụ hơn, để chúng tiện bề khai thác, mỗi khi một ít bằng những vụ tổng tiền mỗi khi chúng đe dọa tố cáo gã. Thực ra chúng chỉ có một ý nghĩ là phát hiện ra kho báu mà Brégeac đã không thận trọng, có lần đã kể cho chúng. Vậy mà Brégeac vẫn còn chưa biết gì cả. Không ai biết gì hết. Không ai cả, trừ có cô bé Aurélie ấy đã nhìn thấy được quang cảnh và trong thâm tâm sâu kín của em, em đã khẳng khẳng giữ kín. Vậy cần phải chờ đợi và chăm chú theo dõi. Khi nào cô bé ra khỏi tu viện nơi Brégeac đã giam hãm cô ở đấy, chúng sẽ hành động sau...

Vậy mà, hai năm sau, Aurélie từ tu viện trở về nhà. Ngay ngày hôm sau cô bé về đến nơi, Brégeac nhận được một giấy báo của Jodot và Loubeaux nói rằng chúng hoàn toàn theo sự bố trí của gã để đi tìm kho báu. Cần phải làm cho cô bé nói ra và gã phải báo cho chúng biết. Nếu không thì...

Đối với Brégeac, đấy là một tiếng sét ngang tai. Sau mười hai năm, dù sao gã cũng hy vọng sự việc đã được chôn sâu vĩnh viễn. Thực ra, gã không còn quan tâm đến chuyện ấy nữa. Sự việc ấy đã nhắc cho gã

nhớ lại một tội ác làm cho gã khiếp sợ và mỗi lần nhớ đến, gã chỉ có lo âu. Thế mà những điều sỉ nhục lại bỗng nhiên từ bóng tối trời ra ! Những người bạn cũ ngày xưa của gã tự dưng xuất hiện ! Jodot bám riết gã đến tận đây. Người ta lại quấy nhiễu gã. Làm thế nào được ?

Vấn đề đặt ra là một vấn đề không bàn cãi được nữa. Dù muốn hay không, gã cũng phải nghe theo, có nghĩa là làm cho cô con gái đỡ đầu của gã bị quấy rầy, day dứt, cưỡng bức cô phải nói. Gã đành phải quyết định làm như thế. Chính gã, cũng bị ép buộc, thôi thúc, và lại bởi sự cần thiết phải biết, vì có như vậy gã mới giàu có và sự cần thiết ấy lại một lần nữa xâm chiếm trí óc gã. Kể từ đấy không có ngày nào lại không xảy ra việc tra hỏi, cãi cọ và dọa dẫm. Cô bé khốn khổ bị vây đồn về tư tưởng cũng như trong ký ức của mình, ở phía sau cánh cửa đóng kín này, cô bé đã giấu kín một nhóm nhỏ nhoi những hình ảnh và ấn tượng từ hồi hoàn toàn còn bé bỏng, bây giờ người ta gõ dồn dập. Cô muốn sống yên ổn, người ta không cho. Cô muốn vui đùa, chính đôi khi cô cũng vui đùa, lui tới chơi bời với bạn bè, đóng kịch, ca hát... Nhưng khi về thì đấy là nỗi thống khổ từng phút, từng giây.

Một nỗi thống khổ bao hàm cả điều bỉ ổi thực sự mà tôi dám gọi lại: Tình yêu của Brégeac. Chúng ta không nói đến điều ấy nữa, về việc ấy ông cũng biết như tôi, Marescal ạ, vì ngay khi ông thấy Aurélie d'Asteux thì giữa Brégeac và ông là sự căm ghét ghê gớm của hai kẻ tình địch.

Chính như vậy mà dần dần sự chạy trốn đối với người nữ nạn nhân là lối thoát duy nhất là có thể làm được. Cô được một nhân vật cổ vũ khích lệ về việc

trốn chạy mà Brégeac phải chịu đựng mặc dù gã như thế nào chăng nữa.

Đây là Guillaume, con trai của người bạn cuối cùng ở Cherbourg. Bà góa Ancivel coi hăn là con bài dự trữ. Hăn đóng vai trò của hăn trong bóng tối cho đến bây giờ, rất khéo léo không hề gợi lên sự nghi ngờ nào. Được mẹ hướng dẫn, và biết được Aurelie d'Asteux một ngày nào thấy sẽ yêu đương thì cô sẽ có quyền tự do trao lại bí mật của mình cho người chồng chưa cưới. Hăn mơ ước làm sao để cô yêu hăn. Hăn đề nghị hăn giúp đỡ cô. Hăn sẽ đưa cô gái đến Midi, tại đây, việc chăm nom săn sóc sẽ do hăn lo liệu.

Rồi ngày hai mươi sáu tháng tư đến.

Marescal, ông hãy ghi nhớ kỹ tình thế các diễn viên của thảm kịch ở thời điểm này và sự việc xảy ra như thế nào. Trước tiên cô gái trốn khỏi sự tù túng. Sung sướng vì sắp được tự do, cô đồng ý. Ngày cuối cùng cô dùng trà với bố dượng trong một cửa hiệu bánh ngọt ở đại lộ Haussmann. Tình cờ cô gặp ông trên đại lộ. Cuộc cãi cọ xảy ra. Brégeac dẫn cô về. Cô đã trốn khỏi bố dượng và đuổi kịp Guillaume Ancivel tại nhà anh.

Trong lúc này, Guillaume theo đuổi hai việc. Hăn quyến rũ Aurélie nhưng cùng thời gian ấy hăn sẽ tiến hành một vụ ăn trộm ở Nice dưới sự chỉ đạo của Miss Bakefeld nổi tiếng, là cổ đông của một ngân hàng. Và chính vì vậy mà cô gái người Anh bất hạnh thấy mình bị dính vào trong một thảm kịch mà cô không đóng vai nào cả.

Cuối cùng, là Jodot và hai anh em Loubeaux. Ba tên này đã hành động rất khôn khéo đến nỗi Guillaume và mẹ của hăn không biết rằng chúng đã

xuất hiện trở lại và người ta đang tranh giành với chúng. Nhưng cả ba tên cướp vẫn theo tất cả các thủ đoạn của Guillaunie, chúng biết rất cặn kẽ trong ngôi nhà và chúng có ở đấy vào ngày 26 tháng tư. Kế hoạch của chúng đã sẵn sàng: Chúng sẽ bắt cóc Aurelie và sẽ ép cô bằng cách nào cũng phải nói. Thật rõ ràng phải không ?

Còn bây giờ là sự bố trí chỗ ngồi toa xe số năm: ở cuối là Miss Bakeifield và nam tước De Limézy. Ở đầu là Aurelie và Guyôm Ancivel... Ông rõ chứ, Marescal ?

Ở đầu toa, Aurélie và Guillaume, chứ không phải là hai anh em nhà Loubeaux như đến nay người ta vẫn tưởng. Hai anh em cùng với Jodot ở toa khác.

Chúng ở trong toa số bốn, cùng toa với ông, Marescal ạ, được kín đáo dưới tấm màn che ánh đèn. Ông nhớ chứ ?

- Nhớ - Marescal đáp nhỏ ?

- Không đến nỗi tồi ! Thế là tàu chuyển bánh. Hai giờ trôi qua. Đến ga Laroche. Tàu lại chạy. Đây là đến lúc hành động. Ba tên trong toa số bốn, tức là Jodot và hai anh em nhà Loubeaux ra khỏi ngăn tối đèn của chúng.

Chúng đeo mặt nạ, mặc áo bơ lu xám và đội mũ lưỡi trai. Chúng vào toa số năm. Ngay lập tức chúng nhìn thấy bên trái có hai bóng người đang ngủ: Một người đàn ông và một người đàn bà mà người ta đoán là tóc hoe. Jodot và người lớn tuổi trong hai anh em nhà Loubeaux lao vào trong, còn Loubeaux em thì ra đứng canh giới ở ngoài. Nam tước bị đánh ngất và bị trói. Người đàn bà nước Anh chống cự bị Jodot bóp cổ, nhưng sau đấy Jodot nhận ra là hắn đã nhầm: Đây không phải là Aurélie mà là người đàn bà khác cũng

có mái tóc hoe vàng. Lúc ấy người em trở lại và dẫn hai tên tòng phạm đi dọc đến cuối hành lang thì thấy Guillaume và Aurélie ở đấy. Nhưng tất cả đã thay đổi. Guillaume đã nghe tiếng động. Hắn thế thủ, súng ngắn cầm tay và kết cục của trận đánh xảy ra nhanh gọn: Hai phát súng nổ và hai anh em nhà Loubeaux ngã xuống, còn Jodot thì chạy trốn.

Chúng ta hẳn đồng ý với nhau chứ, Marescal, có phải không nào ? Sự nhầm lẫn của ông, sự nhầm lẫn ban đầu của tôi, của các nhà chức trách, của tất cả mọi người, đấy là người ta đã xét đoán những sự việc theo hiện tượng bề ngoài, và cứ theo qui tắc ấy thì kể ra khá logic: Khi xảy ra vụ giết người thì những người chết là nạn nhân và những người trốn chạy là thủ phạm. Người ta không nghĩ đến điều ngược lại có thể xảy ra, rằng những kẻ tấn công có thể bị giết và những người bị tấn công lại bình yên vô sự và có thể chạy trốn. Và tại sao Guillaume lại không nghĩ ra ngay được điều ấy mà lại chạy trốn ? Nếu Guillaume ở lại thì hóa ra là hắn vô tội ?

Guillaume, tên cướp lại không cho rằng cơ quan luật pháp nhúng tay vào những sự việc của hắn. Mọi điều tra sơ bộ những mặt trái của đời sống đáng ngờ của hắn hiện ra như giữa ban ngày. Hắn có cam chịu không ? Như thế sẽ quá ngốc nghếch trong khi phương cứu chữa vẫn còn trong tầm tay. Hắn không do dự, thúc bách người tình của hắn. Hắn chỉ cho cô thấy việc tai tiếng của cuộc phiêu lưu, tai tiếng cho cô, tai tiếng cho Brégeac. Cô trơ ra, đầu óc rối tung rối mù, ghê sợ bởi những gì mà cô đã trông thấy và bởi hai cái xác chết kia còn lù lù trước mắt. Cô đành phó mặc cho số phận Guillaume dùng áp lực bắt cô mặc áo bờ lu và đeo mặt nạ của người trẻ nhất trong

hai anh em nhà Loubeaux. Tự hấn cũng cải trang như thế, rồi kéo cô chạy, mang theo những chiếc va li để không còn cái gì sau lưng hấn nữa. Rồi cả hai chạy dọc hành lang, đụng phải người soát vé; thế là chúng nhảy xuống tàu.

Một giờ sau, một cuộc truy đuổi kinh khủng qua rừng cây và, Aurélie bị bắt, bị giam bị ném ra trước kẻ thù không đội trời chung của cô tức là Marescal. Cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhưng màn diễn bất ngờ đã xảy ra. Tôi nhảy vào cuộc...

Không còn gì cả. Không còn tính chất nghiêm trọng của những tình tiết xảy ra cũng không còn thái độ đau khổ của người con gái khóc lóc khi nhớ lại cái đêm đáng nguyên rủa ấy, và cũng chẳng có gì ngăn trở được Raoul có cử chỉ của một người đàn ông bước lên sân khấu. Anh đứng dậy, đi đến cửa rồi trở lại ngồi nghiêm trang với sự tự tin của một diễn viên mà sự can thiệp tạo nên một kết quả không thể tưởng tượng được. Vậy là ta bước vào cuộc, anh tươi cười nhắc lại với một nụ cười mãi nguyên.

- Đã đến lúc tôi tin rằng ông cũng vậy, Marescal ạ, ông cũng vui mừng nhận thấy giữa đám người vô lại và ngu xuẩn ấy, có một người đàn ông trung thực ngay lập tức nhảy vào ngay cả trước khi chưa biết gì và chỉ đơn giản là vì một cô gái có đôi mắt màu lục với danh nghĩa là người bảo vệ sự vô tội đang bị truy hại. Cuối cùng đây là một ý chí kiên quyết, một cách nhìn sáng suốt, những bàn tay bao dung, một trái tim hào hiệp. Đây là nam tước De Limézy. Ngay khi ông ta có ở đây, mọi việc đều ổn thỏa. Những sự kiện tự chúng diễn ra như những đứa trẻ khôn ngoan và thắm

kịch kết thúc trong tiếng cười và bầu không khí vui vẻ.

Anh lại bước đi bước lại lần thứ hai rồi cúi xuống phía cô gái trẻ và nói với cô:

- Tại sao cô lại khóc, Aurélie ? Chính vì những việc xấu xa ấy đã kết thúc và chính vì Marescal đã tự nghiêng người trước một sự vô tội và ông ta đã công nhận phải không. Đừng khóc nữa, Aurélie. Tôi vẫn luôn bước vào cuộc ở giây phút quyết định. Đây là một thói quen và tôi không bao giờ bỏ lỡ. Cô đã thấy rõ điều ấy đêm hôm ấy: Marescal nhốt cô, tôi đã cứu cô. Hai hôm sau ở Nice, Jodot bức hại cô, tôi cứu cô. Ở Monte - Carlo, ở Sainte - Marie, lại vẫn là Marescal và tôi cũng đã cứu cô. Và hồi này, không phải là tôi đã có mặt ở đây ư ? Vậy thì cô còn sợ gì nữa ? Tất cả đã kết thúc và chúng ta chỉ còn cùng ra đi, hoàn toàn thanh thản trước khi hai tên kia chạy đến và những tên vô lại bao vây quanh ngôi nhà, phải không, Rodolphe ? Ông không đặt một chương ngại nào ở đấy nữa chứ và cô gái được tự do chứ ?... Có phải không ? Kết cục này làm cho ông vui thích và làm cho đầu óc chính nghĩa và lịch sự của ông được thỏa mãn chứ ? Cô lại đây chứ, Aurélie ? Ta đi chứ ?

Cô rụt rè đi đến, mặc dù cô cảm thấy cuộc chiến đấu chưa thắng lợi. Trên thực tế, ở bậc cửa, Marescal vẫn nhẫn tâm đứng đấy. Brégeac đến gặp anh. Hai tên đàn ông cùng đứng về phe chống lại kẻ tình địch đang chiến thắng.

XI - MÁU CHẢY

Raoul đến gần, phớt lờ Bregeac, từ tốn nói với viên cầm:

- Cuộc sống có vẻ rất phức tạp vì chúng ta bao giờ cũng nhìn thấy nó từng mảnh nhỏ bất ngờ thoáng hiện. Sự việc trên chuyến tàu tốc hành cũng như vậy. Nó rối ren, từng mảnh như một tập tiểu thuyết đăng từng kỳ. Những sự việc xảy ra một cách tình cờ, ngờ ngẩn như những chiếc pháo tịt ngòi theo trình tự đã được sắp xếp. Nhưng nếu có một đầu óc sáng suốt đặt chúng đúng chỗ, tất cả sẽ trở thành logic, đơn giản, hài hòa, tự nhiên như một trang sách lịch sử. Chính trang sách lịch sử ấy tôi vừa đọc, Marescal ạ. Bây giờ ông biết cuộc phiêu lưu và ông hiểu rằng Aurélie là vô tội. Ông hãy để cho cô ấy đi.

Marescal nhún vai:

- Không được.

- Ông đừng cố chấp, Marescal ạ. Ông xem, tôi không nói đùa nữa đâu. Tôi không chế giễu nữa. Đơn giản là tôi chỉ yêu cầu ông nhận ra sai lầm của mình.

- Sai lầm của ta ?

- Đúng, vì cô ấy không hề giết người, vì cô ấy không phải là tòng phạm, mà là nạn nhân.

Tên cầm cười khẩy:

- Nếu cô ấy không giết người thì tại sao lại phải chạy trốn ? Với Guillaume trốn chạy thì tôi công nhận. Nhưng với cô ấy ? Vì lẽ gì chứ ? Tại sao từ khi ấy đến giờ cô ấy chẳng nói gì cả ? Ngoài vài tiếng than vãn ban đầu khi cô ấy van xin những người lính sen đầm: "Tôi muốn thưa với ông quan tòa, tôi muốn kể cho ông ấy biết..." Ngoài những lời ấy ra, là im lặng.

Raoul thừa nhận:

- Đúng, Marescal ạ. Ý kiến bắt bẻ nghe được đấy. Tôi cũng vậy, sự im lặng ấy cũng làm cho tôi bối rối, sự im lặng dai dẳng mà cô vẫn khư khư, không chịu nói ra, ngay đối với tôi là người đã cứu cô. Giá như có một lời thú nhận thì tôi đã có thể giúp đỡ được nhiều hơn trong việc nghiên cứu của tôi. Nhưng cô không hề nói gì cả. Và chỉ ở đây trong ngôi nhà này tôi mới giải quyết được vấn đề. Mong cô ấy tha thứ cho tôi nếu tôi có lục lọi các ô bàn của cô suốt thời gian cô ốm. Cần phải như thế. Marescal, ông hãy đọc câu này trong những lời chỉ dẫn của mẹ cô khi hấp hối đã để lại cho cô mà bà không hề nói với Brégéac: *“Aurélie, dù có gì xảy ra và dù cách cư xử của bố dưỡng con như thế nào đi nữa thì con cũng đừng bao giờ tố cáo ông ấy. Con hãy bào chữa cho bố dưỡng của con, dù con có phải đau khổ vì ông ấy, dù ông ấy có phạm tội. Con hãy nhớ rằng mẹ mang họ ông ấy”*.

Marescal phản đối:

- Nhưng cô ấy không biết tội ác của Brégéac ! Và nếu cô có biết thì tội ác ấy không liên quan gì đến vụ tấn công trên con tàu tốc hành. Vậy thì Brégéac không thể dính líu vào đấy !

- Có liên quan chứ.

- Với ai ?

- Jodot.

- Lấy gì chứng minh ?

- Những điều thổ lộ mà mẹ của Guillaume, bà góa Ancivel đã nói chuyện với tôi. Tôi đã tìm được bà ta ở Paris, nơi hiện nay bà đang cư trú. Tôi đã trả cho bà một số tiền khá lớn để có được lời khai viết tay của bà về những điều bà biết được trong quá khứ cũng như hiện tại. Song, con trai của bà đã nói với bà rằng trong ngăn của con tàu tốc hành, trước mặt cô gái,

gần với hai người anh em đã chết, Jodot giật mạng che mặt ra và giơ nắm tay lên thề rằng:

“Aurélie này, nếu cô thốt ra một lời thôi về vụ việc này, nếu cô nói về tôi, nếu tôi bị bắt thì tôi sẽ kể hết về tội trạng ngày trước của Brégeac đã giết ông ngoại d' Asteux của cô”

- Chính lời đe dọa này đã được nhắc lại khi ở Nice, đã làm cho Aurélie d' Asteux hoang mang, phải im lặng. Tôi nói vậy có đúng không cô ?

Cô gái thầm thì:

- Sự thực hoàn toàn như vậy.

- Ông xem, Marescal, lời bác bỏ của ông đã sụp đổ. Sự im lặng của nạn nhân, cái im lặng để lại cho ông những điều đáng ngờ và trái lại nó là một bằng chứng cần phải xét đến. Một lần nữa tôi xin ông hãy để cho cô ấy đi.

- Không - Marescal đập chân nói.

- Tại sao ?

Bất thành lời, Marescal nổi giận:

- Vì ta muốn trả thù ! Ta muốn nổi tiếng ! Ta muốn cho người ta biết hết, việc chạy trốn cùng với Guillaume, việc bị bắt giữ và tội trạng của Brégeac ? Ta muốn cho cô ấy bị ô danh, xấu hổ đến chết. Cô ấy đã xua đuổi ta. Cô ấy phải trả giá ! Và cả Brégeac cũng phải trả giá ! Anh đã quá ngốc nghếch khi đưa ra cho ta những lời giải thích mà ta còn thiếu. Ta giữ Brégeac và cô bé lại còn tốt hơn là ta tưởng. Và Jodot ? Và mẹ con Ancivel ! Tất cả băng nhóm ! Không một tên nào thoát còn Aurélie thì đã ở trong rọ rồi !

Hắn tức tối đến cực độ và thân hình to cao của hắn đứng chắn trước cửa ra vào. Trên thềm nghỉ cầu thang có tiếng động của Labonce và Tony.

Raoul đã lấy lại mẫu giấy trên mặt bàn dốc từ trong chai ra, trên ấy có câu: “Marescal là một thằng thộn”. Anh uể oải gấp lại, rồi đưa cho tên cầm.

- Cầm lấy, bố già, đóng khung, rồi treo lên phía chân giường.

- Được, được, anh cứ đùa đi, đùa bằng thích thì cứ đùa; tuy nhiên, tôi tóm cổ cả anh nữa đấy ! À ! Anh đã để cho tôi nhận ra anh từ đầu ? Hừ, việc trưng ra điều thuốc lá ? Ông vui lòng cho tí lửa ! Tôi sẽ cho anh lửa ! Có đủ lửa cho anh dùng suốt đời trong nhà đá ! Đúng, anh đã ở nhà tù đến đây và lát nữa anh sẽ trở về đấy. Ở nhà đá - tôi nhắc lại, tôi nhắc lại: Nhà đá. Anh cứ tin rằng dù có chống lại anh thì hàng ngày tôi cũng không khám phá ra được anh vì anh luôn thay hình đổi dạng ! Anh tin rằng tôi không biết được anh là ai và tôi không có được những bằng chứng cần thiết để lột mặt nạ của anh đấy phỏng ? Aurélie cô hãy nhìn anh ta, người tình của cô, và nếu cô muốn hiểu anh ta như thế nào thì cô hãy suy nghĩ một chút về ông vua của những tên lừa đảo, về kẻ hào hoa nhất của những tên trộm cướp, về những tên bậc thầy, rồi cuối cùng cô tự nhủ, vị nam tước De Limézy, giả danh quý phái và giả danh nhà thám hiểm, không ai khác là...

Hắn dừng lại. Ở dưới kia có tiếng bấm chuông. Đây là Philippe và hai người lính cùng đi. Không thể ai khác được.

Marescal xoa tay thở một hơi dài:

- Ta nghĩ rằng anh nguy đến nơi rồi, Lupin ạ... Anh nghĩ sao ?

Raoul quan sát Aurélie. Cái danh từ Lupin có vẻ không làm cho cô ngạc nhiên. Cô sợ hãi lo lắng nghe tiếng ồn ở bên ngoài. Anh nói:

- Tội nghiệp cho cô gái có cặp mắt màu lục. Lòng tin của cô chưa thật trọn vẹn. Quí quá thật ! Philippe có thể làm cho cô rối trí phải không ?

Anh hé mở cửa sổ và nói với một tên đã ở trên vỉa hè, phía dưới anh:

Có phải Philippe ở sở đấy không ? Hai người kia, tất cả là ba đã đủ chưa ? Ái chà, các ông không nhận ra tôi chứ ? Nam tước De Limézy đây. Hãy nhanh nhanh lên ! Marescal đang chờ các ông đấy.

Anh đẩy hẳn cánh cửa sổ ra.

- Marescal đã tính xong. Một bên là bốn... và bên kia là ba, vì ta không tính đến Brégeac dường như ông ấy không quan tâm đến cuộc phiêu lưu, thế là bảy chàng trai chẳng sợ cóc gì. So với các ông, ta chẳng thấm vào đâu. Ta đang run đây. Cả cô gái mắt màu lục này nữa cũng run.

Aurélie cố ghìm mình, mỉm cười, chỉ nói ấp úng được mấy lời khó hiểu.

Marescal chờ trên thềm nghỉ. Cửa ra vào dưới tiền sảnh xịch mở... Có người vội vàng bước lên. Bỗng hẳn có trong tay sáu tên đàn ông, đủ để hẳn kích động như một bầy chó săn thuần thục. Hẳn nói nhỏ, ra lệnh cho chúng, rồi trở vào nét mặt hớn hờ:

- Không đánh nhau vô ích chứ, có phải không Nam tước ?

- Không đánh nhau, hầu tước ạ. Ý nghĩ của ông phải giết tất cả bảy người như những người vợ của Râu Xanh, điều ấy làm cho tôi không thể chấp nhận được".

Tên của nhân vật chính và đầu đề của câu chuyện của Perrault: Râu Xanh đã cắt cổ 6 người vợ. Đến người vợ thứ 7 thì thoát được nhờ các anh của người đàn bà ấy cứu. Họ đã giết chết tên khát máu...

- Vậy anh theo tôi chứ ?
- Cho đến tận cùng của thế giới.
- Tất nhiên không điều kiện chứ ?
- Có. Chỉ một điều kiện là cho tôi được ăn cái gì đã !
- Đồng ý. Bánh khô, loại bích quy cho chó ăn và nước lã - Marescal nói đùa.
- Không - Raoul nói.
- Vậy thì món ăn của anh là gì ?
- Như của ông vẫn dùng, Rodolphe, bánh lòng trắng trứng Chantilly, bánh ngọt rưới rượu rum và vang Alicante.
- Anh nói cái gì thế ? - Marescal ngạc nhiên và lo lắng hỏi.
- Chỉ đơn giản thôi. Ông mời tôi uống trà chứ ? Tôi chẳng câu nệ đâu. Ông không có hẹn hò nào lúc năm giờ chứ ?
- Hẹn à ?... Marescal nói, mỗi lúc một ngượng nghịu.
- Đúng thế ! Ông nhớ rồi chứ ? Ở nhà ông, hay nói đúng hơn là ở trong phòng nhỏ của ông... phố Duplan... một chỗ ở nhỏ... trước nhà. Có phải ở đấy cứ mỗi buổi chiều ông trở lại đấy nhồi nhét bánh lòng trắng trứng rưới rượu vang, cùng với vợ của người...
- Im lặng ! - Marescal tái mặt, nói nhỏ.
- Toàn bộ sự vững vàng lòng tự tin của hắn đã biến mất. Hắn không còn muốn đùa nữa.
- Tại sao ông muốn tôi im lặng ? Raoul hỏi một cách ngây thơ - Sao ? Ông không muốn mời tôi nữa à ? Ông không muốn tôi đến gặp ông ở...
- Marescal nhắc lại:
- Im lặng, mẹ kiếp !

Hắn đến gặp người của hắn và nói riêng với Philippe:

- Chờ một lát, Philippe. Có vài chi tiết phải giải quyết trước khi kết thúc. Anh phải cho mấy tên của anh tránh xa một chút để chúng không nghe được.

Hắn đóng cửa, trở lại phía Raoul. Hai cặp mắt nhìn nhau, hắn nói với Raoul giọng trầm lại, có vẻ như ngờ vực Bregeac và Aurélie.

- Thế là thế nào ? Anh muốn đi đến đâu ?

- Chẳng đến đâu cả ?

- Tại sao lại có lời ám chỉ ấy... anh biết như thế nào ? ...

- Địa chỉ phòng nhỏ của ông ở đâu và tên "người bồ" của ông là gì ? Thực tế, tôi chỉ làm cho ông điều mà tôi đã làm cho Bregeac, cho Jodot và đồng bọn, một cuộc điều tra kín đáo về cuộc sống riêng tư của ông là đủ. Cuộc điều tra ấy dẫn tôi đến một tầng trệt bí ẩn được bài trí chu đáo, nơi ông tiếp những người đàn bà đẹp. Trong bóng tối có hương thơm của hoa, của rượu ngọt, những chiếc ghế đi văng mềm mại như những nắm mồi... Ôi, điên loạn. Ôi, Marescal !

- Rồi sau, thì sao? - Tên cầm láp bắp - Là quyền của tôi, phải không ? Có mối liên quan nào giữa việc ấy và việc bắt anh không ?

- Chẳng có mối liên quan nào, nếu không may ông phạm phải điều đại dột (điều đại dột hợp với kẻ ngốc nghếch) là chọn nơi hành lạc ấy để cất giấu những lá thư của những người đàn bà ấy.

- Anh nói dối ! Anh nói dối !

- Nếu tôi nói dối thì ông đã không đến nỗi hèn nhát.

- Nói chính xác xem !

- Trong một tủ hộc tường, có cái hòm bí mật. Trong chiếc hòm này có một cái tráp nhỏ. Trong tráp có những lá thư của đàn bà buộc bằng dải màu, những lá thư làm mất danh dự hai tá đàn bà và nữ diễn viên mà niềm say mê đối với anh chàng Marescal khiến trai được bày tỏ không hề có chút giữ gìn ý tứ. Tôi có phải nêu ra không ? Vợ của ông Kiểm sát trưởng B..., cô X... của nhà hát Hà kịch Pháp và nhất là phu nhân đáng kính hơi đứng tuổi, nhưng còn hấp dẫn.

- Im mồm đi, đồ khốn nạn !.

- Khốn nạn. Đây là kẻ dùng cái vẻ kiêu căng, tự phụ để có được sự che chở và sự tiến thân của mình.

Dáng vẻ ám muội, đầu cúi thấp, Marescal đi ba bốn vòng trong phòng rồi trở lại gần Raoul, nói với anh:

- Bao nhiêu ?

- Bao nhiêu, cái gì ?

- Anh muốn bao nhiêu cho những lá thư ấy ?

- Ba mươi đồng, như Judas thôi.

- Không nói bậy. Bao nhiêu !.

- Ba mươi triệu.

Marescal run lên, không kìm được cơn giận. Raoul cười:

- Đừng cáu giận, Rodolphe. Tôi là một chàng trai tốt bụng và tôi có cảm tình với ông. Tôi không đòi ông một xu về những lá thư tình buồn cười ấy. Tôi thấy rất hay. Nhờ chúng mà tôi có thể vui đùa hàng tháng trời. Nhưng tôi đòi hỏi...

- Cái gì ?

- Nhưng ông hãy bỏ vũ khí xuống, Marescal. Cần phải có sự yên tĩnh tuyệt đối cho Aurélie và cho Brégeac ngay cả cho Jodot và gia đình nhà Ancivel

mà tôi có trách nhiệm. Vì toàn bộ sự việc này về phương diện cảnh sát, đặt lên vai ông mà ông không có một bằng chứng thật nào, không có một dấu hiệu nào đáng kể. Ông hãy buông tha cô ấy ra: Cô ấy sẽ được vô tội.

- Rồi anh trả những bức thư cho tôi chứ ?

- Không... Đây là một vật bảo đảm. Tôi phải giữ. Nếu ông không xử sự đúng đắn, tôi sẽ dứt khoát công bố một vài bức thư ấy. Mặc kệ ông và mặc kệ những người bạn gái xinh đẹp của ông.

Những giọt mồ hôi chảy trên trán của viên cảnh sát nói:

- Ta đã bị phản bội.

- Rất có thể !

- Đúng, đúng, ta bị nàng phản bội. Ta cảm thấy một thời gian qua, nàng đã theo dõi ta. Chính vì nàng mà anh đã dẫn dắt sự việc đến đâu mà anh muốn và anh đã xui chồng nàng đến chỗ ta.

- Ông muốn gì ? - Raoul vui vẻ nói - Đây là phương pháp chính đáng. Nếu ông muốn dùng những cách bẩn thỉu, bất lương để chống lại thì tôi có thể làm gì khác được khi có liên quan đến việc bảo vệ Aurélie chống lại lòng căm ghét gớm ghiếc của ông. Vả lại ông đã quá ngây thơ, Rodolphe ạ. Bởi vì cuối cùng ông đã cho rằng, một người như tôi mê ngủ suốt một tháng nay để chờ những sự kiện và thú ăn chơi của ông chứ gì ? Thế nhưng ông đã trông thấy tôi hành động ở Beaucourt, ở Monte - Carlo, ở Sainte - Marie và ông đã thấy làm thế nào mà tôi nâng nhẹ được cái chai và tài liệu. Vậy tại sao ông lại không thận trọng.

Anh lắc vai tên cảnh sát:

- Nào, Marescal, đừng nản lòng dưới bão táp ông đã thua. Đúng. Nhưng ông đã có được đơn xin từ chức của Brégeac trong túi. Ông lại được cấp trên tin dùng và địa vị của ông đã đầy hứa hẹn.

Đây là bước khó khăn ban đầu đã vượt lên được. Những ngày huy hoàng sẽ trở về, Marescal ạ; hãy tin tưởng như vậy. Nhưng với một điều kiện: ông hãy dè chừng phụ nữ. Ông đừng dùng họ để tiến thân và đừng dùng nghiệp vụ của mình để thành công cạnh họ. Ông cứ việc đa tình nếu điều ấy làm cho ông thích; hãy tỏ ra mình là cảnh sát nếu điều ấy làm cho ông hứng thú; nhưng đừng làm một kẻ si tình là cảnh sát và cũng đừng làm một người cảnh sát si tình. Thay cho kết luận, tôi có một lời khuyên đối với ông: Nếu bao giờ ông gặp một Arsene Lupin trên đường, ông hãy tránh đi. Với một người cảnh sát thì đấy là bắt đầu của sự khôn ngoan. Tôi đã nói rồi đấy. Ông cứ ra lệnh đi. Và tạm biệt.

Marescal cố chịu đựng. Hắn cầm một chòm râu, xoắn lại. Hắn sẽ nhượng bộ chăng ? Hắn lao vào địch thủ và gọi tay chân đến chăng ? Raoul nghĩ: "Một trận phong ba trong tâm trí. Tên Rodolphe đáng thương, phải vùng vẫy mà làm gì !

Đầu óc Rodolphe giãy dụa không lâu. Hắn đã quá sáng suốt để hiểu được rằng có kháng cự cũng chỉ làm cho tình thế thêm trầm trọng.

Vậy là hắn phục tùng như một người đàn ông khi đã nhận ra thì không thể không phục thiện. Hắn gọi Philippe đến trao đổi ý kiến. Rồi Philippe ra đi, kéo theo đồng nghiệp của mình, cả Labonce và Tony nữa. Cửa ra vào của phòng ngoài mở ra rồi đóng lại. Marescal thất bại.

Raoul đến gần Aurélie.

- Cô ạ, tất cả đã được giải quyết và chúng ta chỉ còn cách ra đi thôi. Vali của cô ở dưới kia có phải không ?

Cô gái thăm thì như vừa tỉnh dậy từ một cơn ác mộng.

- Có thể như vậy sao ?... Không bị tù tội à ?... Làm thế nào mà ông đạt được ?..

Raoul hoạt bát nói:

- À, đối với Marescal chúng ta đã đạt được điều chúng ta muốn bằng sự mềm dẻo và bằng lý lẽ. Đây là một chàng trai tuyệt vời. Hãy chìa tay ra cho hắn, cô ạ.

Aurélie không đưa tay ra và đi thẳng. Còn Mareseal thì quay lưng lại, khuỷu tay tì trên lò sưởi, mặt úp trong lòng bàn tay.

Cô gái hơi do dự khi đến gần Brégeac. Nhưng Brégeac dường như lãnh đạm và giữ thái độ rất lạ mà Raoul sau này vẫn nhớ.

Khi dừng lại trên bậc cửa, Raoul nói:

- Thêm một câu nữa. Tôi đã cam kết trước Marescal và bố dượng của cô là tôi sẽ dẫn cô đến một nơi ẩn náu yên tĩnh và trong một tháng cô sẽ không gặp tôi. Sau một tháng tôi sẽ đến hỏi ý kiến cô rằng cô sẽ tiến hành cuộc sống như thế nào. Chúng ta đồng ý chứ ?

- Đồng ý - cô nói.

- Thế thì chúng ta lên đường.

Họ ra đi. Anh phải đỡ cô xuống cầu thang. Anh nói:

- Xe hơi của tôi ở gần đây. Cô có đủ sức để đi suốt đêm không ?

- Có - Cô khẳng định - Đây là niềm vui đối với tôi đã được tự do.. Và cũng là mối lo biết chừng nào !

Khi hai người ra khỏi nhà, Raoul giật mình. Một tiếng nổ vang lên ở gác trên cùng. Aurélie không nghe tiếng nổ. Anh nói với cô:

- Xe hơi ở phía tay phải... Này, từ đây ta có thể thấy được... Có một người đàn bà ngồi trong xe, người đàn bà mà tôi đã nói với cô. Đây là bà vú già của tôi. Cô đến đây với bà, đồng ý chứ ? Còn tôi, tôi lại phải lên trên ấy. Tôi sẽ nói vài lời rồi xuống ngay gặp cô ngay.

Anh vội vàng leo lên trong khi cô tiếp tục đi xa.

Trong phòng, Brégeac ngã ngửa người trên một chiếc tràng kỷ, đang hấp hối, súng ngắn vẫn cầm tay, có lão đầy tớ và viên cẩm đang sẵn sóc. Một dòng máu từ trong miệng trào ra. Một cơn co giật cuối cùng. Hắn không còn động đậy nữa.

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến điều này - Raoul cầu nài - Sự suy sụp của ông ấy và việc ra đi của Aurélie... Quí quá thật ! Ông ấy đã đền tội ! Thế là trả xong món nợ.

Anh nói với Marescal:

- Ông hãy xoay sở, cùng với người lão bộc và gọi điện thoại để người ta đưa thầy thuốc đến. Chảy máu nhiều phải không ? Nhất thiết đây không phải là vấn đề tự tử. Chưa đến nỗi nào phải trả giá. Lúc này Aurélie chưa biết gì cả. Ông hãy nói cô ấy đang ở tỉnh. Cô ấy bị ốm ở nhà một cô bạn.

Marescal nắm cổ tay anh.

- Anh trả lời đi, anh là ai ? Lupin phải không ?

Raoul nói:

- Đáng lẽ phải biết sớm hơn mới phải. Sự tò mò nghề nghiệp được sáng tỏ.

Anh đứng trước mặt viên cầm, cười khẩy:

- Ông đã nói đúng rồi đấy, ông béo ạ.

Anh vội vã xuống cầu thang và gặp Aurélie. Bà vú già đã để cô ngồi thoải mái vào sau cùng của chiếc ô tô hòm. Theo thói quen, anh đưa ánh mắt thận trọng nhìn trên đường phố một lượt rồi nói với người đàn bà già.

- U không gặp ai lảng vảng gần xe chứ ?

- Chẳng có ai - người đàn bà trả lời.

- U có chắc không ? Một người đàn ông hơi mập cùng đi với người khác đeo băng chéo ở cánh tay cơ mà ?

- Có ! Quả là có ! Họ đi đi lại lại trên vỉa hè nhưng hơi xa.

Anh lại đi nhanh, đuổi theo trên một lối đi nhỏ vòng qua nhà thờ Saint Philppe ở Roule thì kịp hai anh đàn ông, trong đấy có một tên đàn ông đeo băng chéo qua vai.

Anh vỗ vai chúng, vui vẻ nói:

- Này, này, này, ta biết cả hai người đấy ! Thế nào, khỏe không, Jodot ? Còn anh Guillaume Ancivel ?

Chúng quay lại nhìn. Jodot mặc thường phục, thân người to béo, mặt đầy lông lá. Một con người bản tính, cau có, không có vẻ gì là ngạc nhiên, nói:

- Ồ ! Chính anh, con người ở Nice ! Tôi nói đúng là chính anh lúc nãy đi cùng với cô bé.

- Và cũng là con người ở Toulouse - Raoul nói với Guillaume.

Anh lại nói tiếp:

- Các anh làm gì ở đây, mấy ông mãnh ? Các anh theo dõi nhà Brégeac phải không, hử ?

Jodot xác xược nói:

- Đã hai giờ rồi, theo dõi Marescal đến, những mảnh khoe của cảnh sát, sự ra đi của Aurélie. Chúng tôi đã thấy tất cả.

- Rồi sao nữa ?

- Vậy mà, chúng tôi cho là ông biết rõ tất cả câu chuyện, mà ông đã đục nước béo cò, Aurélie đã đi cùng ông trong khi Brégeac vật lộn chống lại Marescal. Chắc là từ chức thôi... Bị bắt giữ...

Raoul nói:

- Brégeac vừa tự tử.

Jodot giật mình:

- Sao ? Brégeac... Brégeac chết rồi.

Raoul kéo chúng đến nhà thờ:

- Cả hai anh phải nghe ta: Ta cấm các anh xen vào việc này. Anh, Jodot, chính anh đã giết ông già Asteux, đã giết Miss Bakefield và chính anh là người đã gây ra cái chết của hai anh em nhà Loubeaux là những người bạn của anh, những người hùn vốn, làm ăn và cũng là những tông phạm của anh, ta có phải giao anh cho Marescal không ?... Còn anh, Guillaume, anh phải biết rằng mẹ anh đã bán cho ta tất cả những bí mật của bà lấy một số tiền lớn, với điều kiện là không làm cho anh phải lo lắng. Ta đã hứa về những chuyện đã qua. Nhưng nếu anh lại tiếp tục thì lời hứa của ta sẽ không còn giá trị nữa. Ta có phải bẻ gãy nốt cánh tay kia của anh và giao anh cho Marescal không ?

Guillaume bối rối, muốn thay đổi ý kiến. Nhưng Jodot chống lại:

- Tóm lại, kho báu thuộc về ông, thế là rất rõ ràng rồi chứ ?

Raoul nhún vai:

- Vậy ra anh tin vào kho báu à, anh bạn ?

- Tôi tin vào đấy cũng như ông đã tin. Mà thôi, đã gần hai mươi năm tôi làm việc vì chuyện ấy và tôi đã chán ngấy về tất cả những mảnh khoe của ông để phỗng tay trên của tôi.

- Phỗng tay trên của anh ? Trước tiên anh cần phải biết nó ở đâu và nó là gì chứ.

- Tôi chẳng biết gì cả... và ông cũng vậy chẳng biết gì hơn. Brégeac cũng thế. Nhưng con bé thì biết. Và thế thì, tại sao...

- Anh có muốn người ta chia phần cho anh không ? Raoul cười.

- Khỏi cần. Tôi biết tôi phải tự mình lấy phần của mình và là phần ngon nữa cơ. Rồi mặc cho ai cố tình cản trở tôi: Tôi có nhiều con chủ bài trong tay hơn là ông tưởng đấy. Xin chào ! Ông đã được báo trước rồi đấy !

Raoul nhìn chúng đi. Việc xảy ra làm cho anh buồn chán. Có phải qui sứ sai khiến tên vô lại chuyên gieo rắc chuyện dữ không ?

Anh nói:

- Thấy kẹ ! Nếu hăn muốn chạy sau xe hơi bốn trăm cây số thì ta cứ để cho hăn chạy...

Ngày hôm sau vào giữa trưa, Aurélie thức dậy trong một phòng sáng sủa, từ đấy cô nhìn thấy giáo đường Clermont - Ferrand uy nghi, màu xẫm vươn cao lên phía trên những vườn hoa và vườn cây ăn quả. Một nhà ký túc xá cũ đã biến thành nhà nghỉ, nằm trên một độ cao là nơi ở ẩn kín đáo nhất và sạch sẽ nhất để cô hồi phục sức khỏe.

Cô đã trải qua nhiều tuần lễ yên tĩnh ở đây không nói chuyện với ai ngoài bà vú của Raoul. Cô đi dạo trong khu vườn, mơ màng nhiều giờ liền. Mắt cô dán chặt trên thành phố hay trên dãy núi Puy de Dôme mà những ngọn đồi Royal làm nổi bật những rặng núi đậm ngang ra.

Không một lần nào, Raoul đến gặp cô. Cô ở trong gian phòng đầy hoa và trái cây mà bà vú già đem đến. Trong phòng còn có nhiều sách và tạp chí. Raoul kín đáo nấp dọc những con đường mòn ngoằn ngoèo giữa những ruộng nho của các khu đất nhấp nhô ở gần. Anh nhìn cô và nói với cô những lời toát lên tình yêu tha thiết ngày càng tăng.

Qua cử chỉ và dáng đi uyển chuyển của cô gái, anh đoán được tình cảm của cô, lại tràn đầy sức sống như một con suối hầu như cạn kiệt nay lại tràn đầy nước mát. Bóng tối đã từng bao trùm trong nhiều giờ kinh khủng trên những khuôn mặt thảm thương, trên những tử thi, trên những tội ác, và vượt lên trên lãng quên là sự nảy nở của một hạnh phúc êm đềm, thâm lặng không bị quấy rối, xa lánh quá khứ và ngay cả tương lai.

Anh nói:

- Cô thật sung sướng, cô gái mắt màu lục ạ. Hạnh phúc là một trạng thái tâm hồn để có thể sống trong hiện tại. Còn như nỗi khổ đau thì được nuôi dưỡng bằng những kỷ niệm xưa và những hy vọng mà nó không bị lừa dối. Hạnh phúc xen lẫn vào tất cả những việc nhỏ nhặt của cuộc sống thường ngày và biến chúng thành những yếu tố của niềm vui và sự thanh thản. Mà, cô hạnh phúc đấy, Aurélie ạ. Khi cô hái những bông hoa hay khi cô nằm trên chiếc ghế dài là biểu hiện một phong thái thanh thản của cô.

Ngày thứ hai mươi, một lá thư của Raoul đề nghị cô đi chơi bằng ô tô vào một buổi sáng tuần sau. Anh có những vấn đề quan trọng cần nói với cô.

Không do dự, cô trả lời đồng ý.

Buổi sáng đã định, cô theo con đường mòn, lổn nhổn đá dẫn đến con đường lớn, nơi Raoul đang chờ. Vừa nhìn thấy anh, cô dừng lại. Bỗng dưng cô ngượng ngùng và lo ngại như một người đàn bà, trong một phút trịnh trọng tự hỏi rằng cô đang đi đâu và tình thế sẽ dẫn cô đến đâu. Nhưng Raoul đến gần và ra hiệu cho cô im lặng. Chính anh sẽ nói với cô những lời cần nói.

- Tôi tin là thế nào cô cũng đến. Cô nên biết là chúng ta lại phải gặp nhau vì cuộc phiêu lưu bi thảm chưa kết thúc và một số giải pháp còn lơ lửng, chưa được giải quyết. Những giải pháp nào ? Đối với cô thì chẳng có gì quan trọng cả phải không ? Cô đã giao cho tôi nhiệm vụ giải quyết tất cả, định đoạt tất cả, hoàn toàn xử lý và hoàn toàn hành động. Đơn giản là cô hãy nghe theo tôi. Cô hãy để cho tôi hướng dẫn và dù có điều gì xảy ra, cô không còn lo sợ nữa. Thế đấy, sẽ hết hẳn sợ hãi, sự sợ hãi làm đảo lộn và dệ lộ ra cho thấy những hình ảnh của địa ngục, có phải không ? Cô sẽ mỉm cười trước những sự việc và cô đón tiếp chúng như những người bạn.

Anh giơ tay ra cho cô. Cô để cho anh siết chặt bàn tay. Cô muốn nói và dĩ nhiên nói với anh rằng cô cảm ơn anh và đã tin cậy... Nhưng có lẽ cô cho rằng nói như thế có thể là hão huyền nên cô im lặng.

Họ lên đường và đi qua trạm nước khoáng nóng và ngôi làng cổ Royat.

Đồng hồ của nhà thờ điểm tám giờ rưỡi. Đây là một ngày thứ bảy, mười lăm tháng tám. Những ngọn

núi đứng sừng sững dưới bầu trời rực rỡ.

Họ không trao đổi một lời nào với nhau. Nhưng Raoul không ngừng nói dịu dàng, một mình:

- Hừ, người ta không còn nhớ tôi nữa thì phải, có phải không cô nàng mắt màu lục ? Người ta đã quên đi sự xúc phạm khi mới gặp nhau buổi đầu ư ? Và tự tôi, tôi đã tôn trọng cô biết chừng nào và tôi không muốn nhớ lại những gì khi tôi ở gần cô. Nào, cô hãy mỉm cười lên vì bây giờ cô đã quen nghĩ đến tôi như thần hộ mệnh của cô. Người ta mỉm cười với ông thần hộ mệnh của mình đấy.

Cô không cười. Nhưng anh cảm thấy cô thân mật và rất gần gũi.

Chiếc xe hơi không lăn bánh quá một giờ đồng hồ. Họ vòng qua ngọn núi Dôme và chạy trên con đường khá hẹp về tận phương Nam với những đoạn dốc lên hình chữ chi và những dốc xuống giữa những thung lũng xanh rờn hay những rừng cây u tịch.

Rồi con đường hẹp lại, chạy vào giữa một miền hoang vu và khô cằn và trở nên dốc đứng, con đường lát bằng những phiến đá phún thạch rất lớn, không đều nhau và không có gì gắn kết lại với nhau.

Raoul nói:

Một con đường cổ La Mã. Không có một nơi cổ nào của nước Pháp mà người ta không thấy một vài vết tích tương tự, con đường nào đấy của Cesar.

Cô gái không trả lời. Bỗng nhiên, dường như cô mơ màng và đăng trí.

Con đường cổ La Mã chỉ còn là một con đường mòn dành cho cừu dê. Xe lên dốc rất khó, dẫn lên một cao nguyên nhỏ có một ngôi làng hầu như hoang vắng mà Aurelie đọc được tên trên một tấm biển:

Juvains. Rồi một rừng cây, rồi một bình nguyên bỗng nhiên xanh rờn, đáng vẻ đáng mến, rồi lại một mặt đường La Mã nữa leo lên rất thẳng giữa những bờ dốc cỏ mọc dày. Họ dừng lại dưới chân cái thang này. Aurélie mỗi lúc một trầm lặng. Raoul không ngừng chăm chú quan sát cô.

Khi họ đã leo qua những tấm lát xếp thành bậc, họ đến một dải đất rộng hình tròn quuyến rũ nhờ sự mát mẻ của cây cối và cỏ xanh bao quanh một bức tường đá mà thời gian không làm hỏng chất gắn kết các tảng đá với nhau. Bức tường vẫn kéo dài mãi ra xa tận bên phải, rồi bên trái. Một khung cửa trở qua tường. Raoul có chìa khóa cửa, anh đã mở ra. Khoảnh đất vẫn tiếp tục cao lên. Khi đã đến đỉnh cao ấy, họ nhìn thấy trước mặt một hồ nước phẳng như gương ở chính giữa hõm của một vành đai những mô đá nổi cao lên đều đặn.

Lần đầu tiên, Aurélie đặt ra một câu hỏi chứng tỏ cô đã suy nghĩ rất nhiều:

- Tôi có thể hỏi anh là tại sao anh lại dẫn tôi đến đây mà không phải là nơi khác, vậy phải có một lý do gì chứ ? Chẳng lẽ là tình cờ ư ?...

Raoul nói mà không trả lời thẳng vào câu hỏi.

- Quả là cảnh vật khá buồn tẻ, nhưng dù sao ở đây cũng có cái gì gỡ ghề, khúc khuỷu, một vẻ sâu muộn hoang vu có đặc tính riêng. Các du khách dường như không bao giờ đến chơi ở đây. Tuy nhiên người ta vẫn đến bơi thuyền như cô thấy đấy.

Anh dẫn cô đến một con thuyền cũ buộc vào một cái cọc. Cô ngồi lên, không nói lời nào. Anh cầm lấy bơi chèo và con thuyền nhẹ nhàng lướt đi.

Nước hồ màu đá đen không phản chiếu được màu xanh biếc của bầu trời mà màu xám đen của mây

cũng không thể trông thấy được. Cuối những chiếc bơi chèo lấp lánh những giọt nước có vẻ nặng như những giọt thủy ngân và họ lấy làm ngạc nhiên là sao con thuyền có thể đi vào trong làn nước ấy giống như lướt trên kim loại. Aurélie nhúng tay vào trong ấy, nhưng phải rút tay lại ngay vì nước rất lạnh và khó chịu:

- Ôi ! Cô kêu lên cùng với một cái thở dài.
- Gì vậy ! Cô làm sao thế ? Raoul hỏi.
- Chẳng sao cả... Tôi cũng chẳng biết nữa.,.
- Cô lo lắng... Xúc động à ?...
- Xúc động, đúng... Tôi thấy có những cảm giác lạ lẫm cơ... Chúng làm cho tôi bối rối. Tôi cảm thấy...
- Cô cảm thấy gì ?
- Tôi không biết nói như thế nào... dường như tôi là một người nào khác... và không phải là anh đang ở đây. Anh có hiểu không ?
- Tôi hiểu - Anh mỉm cười nói.

Cô thì thầm:

- Anh đừng giải thích gì cả. Điều tôi cảm thấy làm cho tôi khó chịu, tuy nhiên tôi không muốn đổi bất cứ thứ gì để không có cảm giác ấy.

Dải đất hình tròn giữa những vách đá, trên đỉnh có bức tường lớn ẩn hiện và mở rộng ra trên một bán kính từ năm, đến sáu trăm mét phô ra tận chỗ sâu nhất một cái hõm, nơi ấy bắt đầu một đường lạch thu hẹp mà những bức tường cao làm cho các tia nắng mặt trời không rọi đến được. Họ đi vào đấy. Những tảng đá đen hơn và xỉn hơn. Aurélie sững sờ ngắm nhìn và ngược mắt lên những hình bóng kỳ lạ giống như những con sư tử quì, những ống khói kèch xù, những bức tượng khổng lồ, những ống cong to đùng.

Rồi bất thành linh khi họ đến giữa hành lang hư ảo ấy, hình như họ nhận thấy một loạt tiếng âm ì xa xăm, nghe không rõ lắm vọng đến từ chính con đường của họ, những nơi họ vừa rời bước cách đây chưa đến một giờ đồng hồ.

Đây là những tiếng chuông nhà thờ, những tiếng ngân nhẹ nhàng, đồng đặc, những tiếng đồng ca, những tiếng nhạc lảnh lót và vui tai, hoàn toàn là một tiếng rì rào âm vang tuyệt diệu từ một nhà thờ phát ra.

Cô gái bàng hoàng. Cô cũng vậy, cô đã hiểu được ý nghĩa của sự huyền ảo ấy. Những tiếng vọng của dĩ vãng, cái dĩ vãng huyền bí mà cô chưa hoàn toàn quên hẳn, vẫn vang âm trong trí nhớ và xung quanh cô. Những tiếng vang lan ra, đọng phải thành lũy bằng đá hoa cương lẫn với dung nham của những núi lửa cũ. Chúng bật lên từ tảng đá này đến tảng đá khác, từ bức tượng này đến những ống cống kia, lướt qua bề mặt tù túng của nước, lên đến tận vòm xanh của bầu trời, rơi trở lại như những làn bụi của bọt nước, đến tận đáy của vực thẳm và lan đi thành những tiếng vang nháy nhót đến tận lỗ thoát kia của hẻm vực, nơi ấy lấp lánh ánh sáng của ban ngày.

Aurélie cuống cuống, hồi hộp về những kỷ niệm. Cô cố chống chọi và cứng rắn để không khuỵu xuống dưới bấy nhiêu những cảm xúc. Nhưng cô không còn sức. Quá khứ đã đè nặng xuống cô như một cành cây oằn xuống và cô đã cúi xuống, thăm thì, nước nở:

- Lạy chúa tôi ? Lạy chúa tôi ! Người là ai ?

Cô kinh ngạc trước sự kỳ diệu không thể tưởng tượng được. Cô không bao giờ tiết lộ bí mật đã được truyền lại. Nó là bức màn che của kho báu trong ký ức, từ thuở ấu thơ của cô mà cô giữ gìn hết sức thành

kính và cô chỉ trao lại cho người mà cô yêu dấu như mẹ cô đã căn dặn. Cô cảm thấy mình hoàn toàn yếu đuối trước người đàn ông này đang làm cho cô bối rối đã đọc được tâm tư trong nơi sâu kín nhất của tâm hồn cô.

Raoul nói:

- Tôi không nhầm đấy chứ ? Và đúng ở đây có phải không ? Sự phớt lờ dễ thương của cô gái làm cho anh hết sức cảm động.

- Đúng là ở đây - Aurélie thầm thì - Suốt cả quãng đường, nhiều điều đã làm cho tôi nhớ lại như chính tôi đã từng trông thấy chúng... con đường... cây cối... con đường mòn lát đá kia dốc lên giữa hai bờ dốc... rồi cái hồ nước này, những tảng đá này, màu xám và cái lạnh của thứ nước này..., nhất là tiếng chuông ngân... ôi, vẫn là những thứ ấy mà xưa kia... chúng lại đang ở đây với chúng ta, nơi mẹ tôi, ông ngoại tôi và đứa cháu gái nhỏ của ông tức là tôi cũng đã có ở đây như bây giờ. Và như hôm nay chúng tôi đã ra khỏi bóng tối để vào phía bên này của cái hồ dưới cùng một mặt trời...

Cô ngừng đầu lên và ngắm nhìn. Một cái hồ khác, quả vậy, nhỏ hơn nhưng lại hùng vĩ hơn, mở ra trước họ với những vách đá dốc đứng hơn và với một vẻ hiu quạnh hơn, hoang dại hơn và còn hung hãn hơn.

Từng cái một, những kỷ niệm lại hiện lên. Cô nói rất dịu dàng về những ký ức với Raoul như những lời tâm sự cởi mở mỗi khi người ta đã là những người bạn thực sự của nhau. Cô gọi lên trước anh một cô gái vui vẻ, vô tư, nhí nhảnh trước những cảnh sắc của những hình dạng và màu sắc mà hôm nay cô ngắm nhìn bằng đôi mắt nhòa lệ.

Raoul nói:

- Đúng như cô đã dẫn tôi đi du lịch trong cuộc đời của cô làm tôi xúc động đến ngạt thở. Tôi vui thú biết bao được thấy những gì trong cuộc sống của cô trong cái ngày ấy như chính cô đã tìm lại được nó.

Aurélie nói:

- Mẹ tôi trước kia ngồi ở chỗ anh và ông ngoại của tôi ngồi đối diện với anh. Tôi hôn tay mẹ tôi. Kìa, cái cây đứng một mình kia trong kẽ nứt kia, nó vẫn ở đấy... và còn cả những bóng mặt trời in trên tảng đá này... Rồi bỗng nhiên tất cả lại dồn lại. Nhưng không còn lối đi qua, đây là cuối hồ. Cái hồ ấy dài và cong như trăng lưỡi liềm... Có thể nhìn thấy một cái bãi nhỏ ở cuối chỗ ấy... Này, ở đây... cùng với một cái thác ở bên trái phun ra từ vách đá... Lại có cái thứ hai ở bên phải... anh sẽ nhìn thấy cát... Nó ánh lên như mica... Và có một cái hang ngay sau đấy... Đúng, tôi tin chắc như vậy... Và ở lối vào hang ấy...

- Ở lối vào hang à ?

- Có một người đàn ông đang chờ chúng ta... một người đàn ông. Kỳ lạ, có bộ râu dài màu xám, mặc áo bờ lu len màu hạt dẻ... Từ đây, chúng ta thấy ông ấy đứng, rất cao.

- Chúng ta sẽ gặp ông ấy chứ ?

- Tôi nghĩ là chúng ta sẽ gặp ông ấy - Raoul khẳng định - và tôi rất ngạc nhiên. Đã gần trưa rồi, và việc hẹn gặp chúng ta ấn định lúc giữa trưa.

XII - NƯỚC NGẬP

Họ ghé thuyền vào bãi nhỏ. Cát lấp lánh dưới mặt trời như những vảy mica. Vách đá bên phải và bên trái khép sát vào nhau tạo thành một góc nhọn, phần

dưới của nó hõm sâu xuống thành một cái hốc nhỏ, được che bằng phần đá chìa ra của một cái mái đá đen.

Dưới mái ấy có một chiếc bàn con, trải khăn, trên mặt bàn là những chiếc đĩa đựng thức ăn bằng sữa và trái cây.

Trên một chiếc đĩa có một danh thiếp mang các dòng chữ sau đây:

“Hầu tước Talencay bạn ông d'Asteux của cô chào cô Aurélie ! Chiều nay tôi mới có mặt được. Tôi xin lỗi là chỉ có thể bày tỏ được sự vui mừng của tôi đối với cô trong ngày hôm nay thôi”.

Aurélie nói:

- Thế là ông ấy đang chờ tôi.

- Đúng - Raoul nói. Cách đây bốn hôm tôi đã nói chuyện lâu với ông ấy. Trưa nay tôi sẽ dẫn cô đến.

Cô nhìn xung quanh. Một giá vẽ tựa vào vách đá dưới một tấm ván rộng chất đầy những tấm giấy vẽ, những bột màu và những hộp mực vẽ. Trên tấm ván có cả quần áo cũ. Trong góc còn có một chiếc văng. Trong cùng, hai phiến đá lớn ghép thành lò bếp, chắc người ta đốt lửa ở đây vì vách đá đã đen xỉn và có một ống dẫn vào trong kẽ đá như một ống thoát khói.

- Có phải ông ấy ở đây không ? Aurélie hỏi.

- Thường thế, nhất là về mùa này. Thời gian còn lại là ở làng Juvains nơi tôi đã tìm ra ông ấy. Nhưng bây giờ, ngày nào ông cũng đến đây. Ông là một ông già bản địa như ông ngoại quá cố của cô, có học vấn, rất nghệ sĩ, mặc dù ông vẽ không đẹp lắm. Ông sống độc thân, hơi giống một nhà ở ẩn. Ông săn bắn, đốn gỗ và xẻ gỗ, trông nom những người chăn gia súc và nuôi dưỡng tất cả những người nghèo khổ của vùng này trong phạm vi hai dặm, thuộc quyền sở hữu của

ông. Thế là ông ấy đã chờ cô mười lăm năm ở đây, Aurélie ạ.

- Hay ít ra là ông đã chờ tôi đến tuổi trưởng thành.

- Đúng, do một sự thỏa thuận mà ông đã hứa với người bạn của ông là cụ Auleux. Tôi đã hỏi ông về chuyện ấy. Nhưng ông chỉ muốn hé lời với một mình cô thôi. Tôi đã phải kể cho ông toàn bộ cuộc sống của cô, tất cả những câu chuyện xảy ra trong thời gian gần đây và vì tôi đã hứa với ông sẽ dẫn cô đến nên ông đã giao cho tôi mượn chìa khóa của lãnh địa ông. Gặp cô, ông ấy vui lắm đấy.

- Thế tại sao ông lại không có ở đây ?

Sự vắng mặt của hầu tước Talencay làm cho Raoul mỗi lúc một ngạc nhiên mặc dù không một lý do nào làm cho anh nghi ngờ về tầm quan trọng của nó. Dù sao thì anh cũng không muốn làm cho cô gái phải lo lắng. Anh đã vận dụng toàn bộ tài hùng biện, tính hồn nhiên của tâm trí để cho cô yên lòng suốt cả bữa ăn đầu tiên mà hai người cùng ngồi với nhau trong hoàn cảnh thấy lạ lùng và trong khung cảnh cũng rất đặc biệt.

Vẫn ân cần mà không để làm méch lòng cô gái về những cử chỉ quá âu yếm, anh cảm thấy cô giữ một khoảng cách an toàn khi cô ở gần anh. Có lẽ cô đã nhận thấy anh không còn là kẻ đối địch khiến cô phải trốn chạy như buổi ban đầu nữa nhưng là bạn thì chưa phải. Anh chỉ muốn làm điều thiện đối với cô. Đã biết bao lần anh đã cứu cô ! Đã bao lần cô đã phải ngạc nhiên chỉ trông chờ vào anh, chỉ thấy chính cuộc sống của cô phụ thuộc vào con người không quen biết này và hạnh phúc của cô được vun đắp theo ý muốn của con người này.

Cô thì thầm:

- Tôi muốn cảm ơn anh nhưng tôi không biết làm thế nào. Tôi mắc nợ anh nhiều quá, biết khi nào trả được.

Anh nói với cô:

- Cô hãy mỉm cười lên, cô gái mắt màu lục ạ và cô hãy nhìn vào tôi.

Cô mỉm cười nhìn anh. Anh nói:

- Cô chẳng còn nợ nần gì đâu.

Đến hai giờ bốn mươi phút, tiếng chuông lại bắt đầu rung lên và tiếng rì rào ở nhà thờ lại âm vang vọng đến, dội vào góc của vách đá. Raoul giải thích:

- Điều ấy hoàn toàn logic và đây là hiện tượng phổ biến trong toàn vùng. Khi gió từ đông bắc thổi xuống, thì có nghĩa là sự truyền âm từ Clermont - Ferrand lan ra và luồng gió đẩy những tiếng âm ì ấy qua một con đường ngoằn ngoèo uốn khúc giữa những vách đá và đổ vào bề mặt của hồ nước. Đây là tất nhiên và chính xác. Những tiếng chuông của tất cả các nhà thờ ở Clermont - Ferrand và tiếng rì rào của giáo đường không thể khác là vang âm đến đây như lúc này chúng đang ca hát.

Cô gái lắc đầu:

- Không, không phải thế. Sự giải thích của anh không làm cho tôi hài lòng.

- Cô có cách giải thích khác không ?

- Sự giải thích đúng cơ.

- Dựa vào đâu ?

- Tôi tin chắc rằng anh dẫn tôi đến đây để tiếng chuông làm cho tôi hồi tưởng lại những ấn tượng trong thời thơ ấu của tôi.

- Vậy tôi có thể nói tất cả chứ ?

- Anh có thể nói tất cả.

- Và tôi hoàn toàn thấy như thế - Raoul nói đùa -
Ngay ở chỗ này cách đây mười lăm năm cũng giờ
này cô đang ngủ.

- Nghĩa là thế nào ?

- Mong cho mắt của cô lại nặng trĩu, vì cuộc sống
của cô cách đây mười lăm năm lại bắt đầu tái hiện lại.

Aurélie không hề tránh né ý muốn của mình, đã
nằm dài trên võng.

Raoul chăm chú theo dõi một lát ngoài cửa hang.
Nhưng khi nhìn đồng hồ, anh sốt ruột. Ba giờ mười
lăm rồi mà hầu tước Talencay vẫn chưa đến. Anh cúi
kính, tự nhủ:

- Rồi sau đây sẽ ra sao ? Sau đây sẽ ra sao ? Điều
ấy chẳng có gì quan trọng.

- Có chứ. Nó quan trọng lắm. Anh biết như vậy.
Có những trường hợp mà mọi điều đều quan trọng.

Anh trở vào hang, quan sát cô gái ngủ dưới sự che
chở của anh. Anh muốn nói vài lời cảm ơn cô đã tin
cậy anh, nhưng anh không thể. Sự lo lắng tăng lên
trong tâm trí anh.

Anh vượt qua bãi cát hẹp và nhận thấy con thuyền
mà anh đã kéo mũi ghềch lên trên cát, bây giờ đang
lênh bênh cách bờ đến hai ba mét. Anh dùng một cái
sào kéo nó vào và lúc này anh lại nhận thấy con
thuyền khi đến đây chỉ có vài centimet nước ở trong,
nay đã trên bờ, rồi nghĩ:

- Mẹ kiếp, chúng mình không chìm thì đúng là có
phép lạ !

Không phải chỉ là chuyện rò rỉ thông thường thì
dễ bịt lại, nhưng từ một tấm ván đáy thuyền hoàn
toàn mục nát, người ta vừa mới áp vào đấy một mảnh
ván và đóng giữ bằng bốn chiếc đinh sơ sài.

- Ai vừa làm việc này ? Trước hết, Raoul nghĩ đến hầu tước Talencay. Nhưng với ý định như thế nào mà ông già lại làm như thế ? Với lý do gì mà dám nghĩ là bạn của ông d'Asteux muốn gây nên tai họa ngay trong lúc cô gái được dẫn đến để gặp ông ?

Nhưng một câu hỏi nữa lại đặt ra: Ông Talencay từ đâu đến, bằng cách nào khi ông không có thuyền ? Chỉ có một con đường đất khởi đầu từ chính bãi cát này giáp giới với chỗ nhô ra của hai vách đá ?

Raoul tìm kiếm. Không hề có một lối nào khả dĩ ở bên trái, chỗ nước tia ra từ hai nguồn nước. Thêm vào đấy là vật cản của đá hoa cương. Nhưng bên phải, ngay trước khi vách đá đâm vào trong hồ và thu hẹp bãi cát thì có hai chục bậc lên xuống khoét vào trong đá và từ đấy, ở sườn của bờ thành, một con đường nhỏ vươn lên, đúng hơn là một chỗ tự nhiên nhô ra một gờ hẹp đến nỗi phải bám vào chỗ gồ ghề của đá mà đu lên.

Raoul tiếp tục đi lên ở phía ấy nơi thỉnh thoảng, người ta đã phải dùng một móc sắt để móc vào mà leo lên khỏi rơi xuống. Và như vậy dù không được dễ dàng, anh cũng có thể lên được chỗ bằng trên cùng; và chắc rằng lối đi đã vòng qua được hồ nước và đi đến tận hẻm vực. Một cảnh đầy cây cối xanh tươi, lổn nhổn đá trải ra xung quanh. Hai người chần cừ đi xa ra, đuổi đàn gia súc đến bức tường cao bao quanh dải đất rộng. Không thấy bóng dáng cao cao của hầu tước Talencay hiện ra ở đâu cả !

Raoul trở lại sau một giờ khảo sát tỉ mỉ. Nhưng suốt một giờ đồng hồ ấy, khi trở lại dưới chân vách đá, anh rất khó chịu nhận thấy nước đã dâng lên ngập những bậc tam cấp dưới cùng. Anh phải nhảy qua.

Với vẻ lo lắng, anh nói thầm: "Lạ thật !" Chắc là Aurélie đã nghe được tiếng anh. Cô chạy ra đón, anh sững sốt dừng lại. Raoul hỏi:

- Có chuyện gì thế ?

- Nước... cô nói - Nước dâng cao ghê ! Chiều nay nó còn rất thấp phải không ?...

- Quả thế.

- Anh giải thích như thế nào ?

- Hiện tượng rất tự nhiên, như những cái chuông thôi.

Rồi anh nói đùa:

- Cái hồ chịu tác động của qui luật thủy triều như cô biết đấy, nó lên rồi nó lại xuống, cứ luân phiên như vậy.

- Nhưng bao giờ thì nước ròng ?

- Trong một hai giờ nữa.

- Có nghĩa là nước lên đầy nửa hang ?

- Phải. Đôi khi chính cái hang bị ngập đến gần đến kia trên đá hoa cương, dĩ nhiên đấy là mực nước cao nhất.

Giọng nói của Raoul lạc đi, khản đặc. Phía trên mực nước đầu tiên này lại có một ngấn nước khác ngang với trần hang, nơi họ đang trú, tại sao lại như thế. Có thể cho rằng ở cái thời kỳ nào đấy nước có lúc lên đến trần. Nhưng sau những hiện tượng đặc biệt, thiên tai bất thường thì sao ?

"Mà không, không phải thế" - anh nghĩ, đã cứng rắn hẳn lên - Cứ giả thuyết theo cách ấy là hoàn toàn vô lý ! Một thiên tai ư ? Đã có như vậy hàng nghìn năm ? Sự dao động của nước triều lên và nước triều xuống ư ? Ta không thể tin được những điều tưởng tượng ra như thế. Điều ấy chỉ là một sự tình cờ , một sự kiện nhất thời... "

"Được. Cứ cho sự việc ấy là nhất thời đi, vậy cái gì sinh ra sự kiện thoảng qua ấy ?

Những lập luận không cố ý ấy cứ tiếp tục ám ảnh anh. Anh nghĩ đến sự vắng mặt rất khó hiểu của Talencay, nghĩ đến những mối liên quan có thể có giữa sự vắng mặt này với sự đe dọa ngầm của một mối nguy nào đấy mà anh vẫn chưa hiểu được. Anh lại nghĩ đến con thuyền bị phá hủy.

- Sao trông anh có vẻ lơ đãng thế. Có chuyện gì thế anh ? - Aurélie hỏi.

Anh nói:

- Thực ra thì tôi đã bắt đầu tin rằng chúng ta đang mất thì giờ ở đây. Vì bạn của ông cô không đến, chúng ta sẽ đi đón ông ấy. Cuộc trao đổi sẽ tiến hành trong ngôi nhà cuối làng Juvains. Nhưng làm thế nào để đi được ? Con thuyền có lẽ không dùng được nữa rồi. Còn mỗi con đường bên phải rất khó đi đối với phụ nữ, nhưng dù sao cũng đi được. Chỉ có điều phải chấp nhận là cô cứ để tôi giúp cô và tôi sẽ công cô nếu cần.

- Tại sao tôi lại không tự đi được ?

- Làm sao để cho cô phải ướm ? - anh nói - Thà cứ để cho một mình tôi lội nước cũng chẳng sao.

Anh đề nghị như thế mà chẳng có ẩn ý gì. Nhưng anh nhận thấy cô hoàn toàn đỏ mặt. Với ý nghĩ để cho anh công như trên con đường ở Beaucourt thì không thể chấp nhận được.

Họ im lặng, cả hai đều lúng túng.

Cô gái đã đứng trên mép hồ, nhúng tay xuống nước rồi nói nhỏ:

- Không... không... tôi không thể nào chịu được thứ nước lạnh giá này, tôi không thể.

Cô trở lại, anh theo sau và mười lăm phút trôi qua có vẻ rất dài đối với Raoul. Anh nói:

- Tôi van cô. Chúng ta đi thôi. Tình hình trở nên nguy hiểm lắm rồi.

Aurélie nghe theo và hai người rời khỏi hang. Nhưng ngay lúc ấy cô bám vào cổ anh. Có vật gì rít lên gần họ và một mảnh đá văng xuống xa xa một tiếng nổ vang lên.

Ngay tức khắc, Raoul đẩy Aurélie nằm xuống. Một viên đạn thứ hai rít lên làm sượt đá. Raoul nhanh chóng, đẩy cô gái vào phía trong, rồi lao lên như thể xung phong.

- Raoul ! Raoul ! Tôi cấm anh... Chúng sẽ giết anh mất...

Anh lại ôm lấy cô rồi cố đặt cô vào chỗ khuất. Nhưng lần này cô không buông anh ra, mà bám chặt và giữ anh lại.

- Tôi xin anh, hãy ở lại...

- Không - Raoul phản đối - Cô nhầm rồi, cần phải hành động.

- Tôi không muốn ... Tôi không muốn thế...

Cô giữ anh lại bằng đôi tay run rẩy, rất sợ anh lại mang cô đi ngay, nên cô lại ôm ghì anh chặt hơn.

- Đừng sợ gì cả ? - anh dịu dàng nói.

Aurélie nói nhỏ:

- Tôi chẳng sợ gì cả, nhưng chúng ta phải cùng ở lại... Những mối nguy hiểm ấy vẫn còn. Chúng ta không được rời nhau.

- Cô nói đúng, tôi không rời cô ra đâu – Raoul hứa.

Anh chỉ thò đầu ra để quan sát phía chân trời.

Một viên đạn thứ ba xuyên thủng một mảng đá đen trên mái.

Như vậy là họ bị vây hãm, không thể nhúc nhích được. Hai tên bắn súng trường khổng chế ý muốn ra khỏi hang của họ. Hai tên bắn súng ấy, cứ theo hai cụm khói xoay tròn, tụ lại ở xa thì Raoul có thể xác định được vị trí của chúng. Hai tên kia hơi xa, chúng ở bờ phải, phía trên hẻm vực có nghĩa là cách xa họ chừng hai trăm năm mươi mét. Ở đấy, chúng chột đứng chính diện, bao quát hồ nước suốt dọc chiều dài, nã vào góc hẹp ở bãi cát và có thể kiểm soát hầu như toàn bộ phía trong hang. Quả thật, cái hang hoàn toàn phơi ra trước tầm nhìn của chúng, trừ một chỗ thụt vào ở bên phải, ở đấy người ta phải ngồi xổm thấp xuống và trừ chỗ sâu nhất phía trên liếp lò nơi có hai tảng đá và được che khuất bởi cái vòm nhô ra của mái che.

Raoul cố gắng cười to:

- Kỳ lạ thật !

Sự phá lên cười của anh có vẻ như bất thành linh, đến nỗi Aurélie phải tự kiềm chế và Raoul nói tiếp.

- Chúng ta bị bao vây rồi. Chỉ một cử động nhỏ là có thể một viên đạn, và đường đạn buộc chúng ta phải nấp vào trong một hang chuột. Cô phải thừa nhận là sự phối hợp hết sức khéo.

- Ai chứ ?

- Tôi nghĩ ngay đến ông hầu tước già... Nhưng không, không phải ông ấy, không thể là ông ấy được...

- Ông ấy bây giờ như thế nào rồi nhỉ ?

- Có thể là bị bắt giữ rồi. Ông ấy đã rơi vào một cái bẫy nào đấy của chính những tên bao vây chúng ta đã chăng ra cho ông.

- Có nghĩa là thế nào ?

- Hai tên địch thủ đáng gờm mà chúng ta không thể chờ đợi sự thương hại của chúng. Đây là Jodot và Guillaume Ancivel.

Về điểm này, Raoul làm ra vẻ hết sức thành thật để giảm bớt ý nghĩ về hiểm họa thực sự đang lớn vờn trong đầu óc của Aurélie. Những cái tên: Jodot, Guillaume, những phát súng, tất cả những cái ấy không có gì đáng kể đối với Raoul so với sự tràn ngập của nước mỗi lúc một dâng lên cao mà những tên cướp chắc đã bố trí, coi là đồng minh đáng sợ của chúng.

- Nhưng tại sao lại có sự mai phục này – Aurélie hỏi.

- Vì kho báu - Raoul khẳng định. Anh còn hơn Aurélie tự mình đem ra những lời giải thích thực tế hơn - Tôi đã từng làm cho Marescal phải nhiều phen bất lực nhưng tôi không ngờ rằng lại có ngày phải chạm trán như thế này với Jodot và Guillaume. Chúng nó ở thế chủ động - Theo ý kiến của tôi, tôi không biết vì những âm mưu gì mà chúng lại tấn công bạn của ông ngoại cô, giam cầm ông, cướp bóc những giấy tờ và tài liệu mà ông định giao lại cho cô. Sáng hôm nay, những kẻ đối địch của chúng ta đã sẵn sàng để làm những việc này.

Nếu chúng không tiếp đón chúng ta bằng những phát súng khi chúng ta đi qua hẻm vực thì chính những người chặn dê thường lảng vảng trên bãi bằng đã đón chúng ta. Và lại tại sao chúng lại vội vàng đến thế ? Dĩ nhiên là chúng ta phải chờ ông già Talencay của chúng ta tin vào danh thiếp có mấy dòng chữ mà đây lại là chữ của một trong những tên cướp đã viết. Chính như vậy mà ở đây, chúng đã chằng bẫy ra cho chúng ta. Chúng ta vừa vượt qua hẻm vực thì những

tấm cửa nặng nề của cống ngăn nước đóng lại và mực nước trong hồ dâng lên do hai thác nước đổ vào sẽ dâng lên cao mà trước đây bốn năm giờ nó không thể cao như vậy. Nhưng khi ấy những người chần dè trở về làng thì hồ nước trở nên vắng vẻ hơn và đẹp hơn những trường bắn. Con thuyền đã bị thủng và những viên đạn ngăn cản những người bị vây hãm không thể đi ra và chạy trốn được. Và thế thì làm sao mà Raoul de Limezy đã để cho bị đánh lừa như một anh Marescal tầm thường vậy.

Đây là một giọng nói bông lơn vô tình mà anh trêu đùa chơi khăm hân.

Aurélie suýt bật cười về cử chỉ ấy.

Anh đã châm một điều thuốc lá rồi giơ ra, cuối ngón tay của anh để cho que diêm bốc lửa.

Có hai tiếng nổ trên bãi đất bằng, rồi tiếp theo đây là tiếng nổ thứ ba, rồi thứ tư. Nhưng những viên đạn không trúng đích.

Tuy nhiên, nước tiếp tục dâng lên rất nhanh. Bãi cát đã trở thành một cái vũng. Nước đã tràn bờ và bây giờ trườn lên bằng những đợt sóng nhỏ trên bãi đất trống và đã ngập lỏi vào hang.

- Chúng ta sẽ được an toàn hơn nếu leo lên hai phiến đá của lò bếp.

Hai người nhảy nhanh lên đấy. Raoul đặt Aurélie lên vông rồi anh chạy vội đến bàn, tuồn tất cả những gì còn lại sau bữa cơm trưa vào một chiếc khăn ăn và đặt lên tấm ván trên giá vẽ. Những viên đạn lại tóe ra.

Anh nói:

- Quá muộn rồi, chúng ta không có gì phải sợ. Hãy kiên nhẫn một chút rồi chúng ta sẽ ra khỏi đây. Kế hoạch của tôi ư ? Cứ nghỉ và ăn uống đã. Chờ tối đến. Rồi sau đấy tôi sẽ cõng cô đến tận con đường mòn ở

vách đá. Cái mạnh của địch thủ là ban ngày. Nhờ có ban ngày chúng mới phong tỏa được chúng ta. Đêm tối là cứu tinh của chúng ta mà lị.

- Đúng, nhưng trong lúc này nước đang lên - Aurclie nói. - Ta chỉ cần một giờ đồng hồ trước khi trời tối là đủ.

- Rồi sau đấy thì sao ? Để thoát được, tôi còn phải một phen lội nước nữa đến nửa người.

Điều ấy thật đơn giản. Nhưng Raoul biết quá rõ tất cả những thiếu sót trong kế hoạch của mình. Trước khi mặt trời lặn sau đỉnh núi thì vẫn còn một giờ rưỡi hoặc hai giờ nữa trời vẫn còn sáng. Và lại, kẻ thù sẽ dần dần đến gần, đã phục sẵn trên con đường mòn và làm sao Raoul có thể đến sát đấy để mở được lối đi ?

Aurélie ngần ngại tự hỏi mình phải tin như thế nào. Tuy không muốn, đôi mắt của cô cũng dán chặt vào những điểm mốc để theo dõi mực nước lên đến đâu và thỉnh thoảng cô lại run lên. Nhưng sự bình tĩnh của Raoul đã có tác dụng rất nhiều đến cô.

Cô thì thầm:

- Anh sẽ cứu được chúng ta. Tôi chắc chắn như thế.

Raoul vẫn giữ thái độ vui đùa:

- Đúng vậy, cô tin như thế à ?

- Vâng, tôi tin. Một hôm, anh đã nói với tôi anh còn nhớ không... Khi xem những đường chỉ trên bàn tay của tôi, anh nói rằng tôi phải coi chừng sự nguy hiểm của nước. Điều đoán trước của anh đã đúng... Nhưng tôi lại chẳng sợ gì cả, vì anh có thể hoàn toàn... làm được những điều kỳ diệu.

- Những điều kỳ diệu ? Raoul tìm tất cả mọi cơ hội để làm cho cô yên tâm bằng những lời nói vô tư

của mình - Không, chẳng có gì là kỳ diệu. Tôi chỉ suy luận và hành động tùy theo hoàn cảnh. Vì rằng tôi đã không bao giờ hỏi cô về những kỷ niệm thời thơ ấu của cô, nhưng tôi đã dẫn cô đến đây, giữa những cảnh vật mà cô đã ngắm nhìn đấy, nên cô lại coi tôi như một loại phù thủy... Nhầm to ! Tất cả những điều ấy là do tôi lập luận và suy xét và tôi có sẵn những chỉ dẫn chính xác hơn những người khác. Jodot và những tông phạm của hắn cũng biết cái chai và cũng như tôi đã đọc được công thức thứ Nước Jouvence ghi trên đấy.

"Chúng ta đã rút ra được điều chỉ dẫn gì ? Chẳng có điều gì cả. Tôi đã tìm hiểu và tôi đã thấy hầu như toàn bộ công thức trình bày rất chính xác, trừ có một dòng, sự phân tích của nước ở Royat, một trong những trạm nước khoáng chủ yếu ở Auvergne. Tôi tham khảo các bản đồ Auvergne và trong bản đồ tôi thấy có làng và hồ nước Juvains Juvains dĩ nhiên là từ viết gọn lại của chữ La Tinh Juventia có nghĩa là Jouvence. Tôi biết rõ điều ấy. Trong một giờ đi dạo và chuyện trò ở Juvains tôi biết là ông già Talencay, hầu tước ở Carabas của tất cả vùng này, của vùng có thể là trung tâm của cuộc phiêu lưu; tôi đến gặp ông già với danh nghĩa là cô phái tôi đến. Khi ông tiết lộ cho tôi biết xưa kia cô đã đến đây vào ngày chủ nhật và thứ hai của Lễ Quy Thiên, tức là ngày mười bốn và mười lăm tháng tám, nên tôi đã chuẩn bị cho cuộc thám hiểm của chúng ta vào ngày hôm nay. Đúng là gió thổi từ phương bắc xuống như ngày xưa kéo theo tiếng chuông ngân. Và đấy là một điều kỳ diệu, cô gái mắt màu lục ạ".

Nhưng những lời nói ấy chưa đủ để làm cho người bạn gái của anh chú ý. Sau một lát, Aurélie thì

thăm:

- Nước lên... Nước lên... làm ngập hai phiến đá và làm ướt giày của anh kia.

Anh nhắc một phiến đá đặt chồng lên phiến kia cho cao, rồi tì hai khuỷu tay lên dây võng, vẫn với thái độ thư thái, anh lại nói chuyện, vì anh sợ sự im lặng của cô gái. Nhưng, trong thâm tâm của anh, khi nói lên những lời để trấn an, anh lại đề cập đến những lý lẽ khác và những nhận xét khác với thực tại khắt khe mà anh hốt hoảng nhận thấy sự đe dọa đang tăng dần lên.

Chuyện gì đã xảy ra ? Làm thế nào để dự kiến được toàn bộ tình hình ? Theo các thủ đoạn của Jodot và Guillaume thực hiện thì mực nước đang dâng lên. Đúng. Nhưng hai tên cướp chỉ lợi dụng một tình trạng đã có sẵn như vậy từ xa xưa. Song, người ta có thể giả thiết rằng hiện những kẻ có thể đã làm cho mực nước dâng lên với những lý do bí mật (dù những lý do ấy chưa hẳn phong tỏa được hoặc làm chết được những người đang ở trong hang) thì cũng có thể làm cho mực nước hạ xuống được không ? Việc đóng các cửa cống ngăn bằng hệ thống máy móc không nhìn thấy chắc là để điều tiết lượng nước tràn qua một ống thoát để nước rút xuống và hồ cạn theo những tình tiết nhất định. Nhưng tìm ống nước tràn ở đâu ? Tìm máy ở đâu và cách vận hành như thế nào ?

Raoul không phải là hạng người bất lực, bó tay chờ chết. Nhất định anh phải lao vào kẻ thù mặc dù có nhiều chướng ngại, hoặc là anh phải bơi thẳng đến cống ngăn. Nhưng nếu một viên đạn bắn trúng anh và nếu sự giá lạnh của nước làm tê liệt mọi cố gắng của anh thì Aurélie sẽ như thế nào ?

Hết sức chú ý, anh che giấu sự lo lắng trong ý nghĩ của mình trước đôi mắt của Aurélie. Cô gái không thể không biết điều ấy qua giọng nói lạc tiếng hay qua những lúc lặng thinh chất chứa một nỗi lo âu mà cô cảm thấy. Bỗng nhiên Aurélie nói với anh như chính cô cũng tràn đầy mối lo ấy, làm cho cô phải dẫn vật:

- Tôi yêu cầu anh, anh hãy trả lời đi, tôi yêu cầu anh: tôi muốn biết sự thật hơn, có phải chẳng còn hy vọng gì nữa phải không ?

- Sao ! Nhưng trời sắp tối rồi...

- Còn lâu lắm... Nhưng khi trời tối, chúng ta cũng chẳng đi được nữa đâu.

- Tại sao ?

- Tôi không biết. Nhưng tôi có cảm giác là tất cả đã kết thúc, và anh biết rồi đấy.

Anh cương quyết nói:

- Không... Không... Hiểm họa rất lớn nhưng còn xa. Chúng ta sẽ thoát được nếu chúng ta không để mất bình tĩnh trong một giây nào. Tất cả là ở đây cần phải suy nghĩ và hiểu thấu đáo. Khi tôi đã hiểu tất cả, tôi tin chắc là sẽ còn có thì giờ hành động. Nhưng...

- Nhưng.

- Cần phải giúp tôi. Để hoàn toàn hiểu được, tôi cần có những sự nhớ lại của cô, tất cả những hồi ức của cô.

Giọng nói của Raoul khẩn thiết. Anh nồng nhiệt nói tiếp.

- Vâng, tôi biết cô đã hứa với mẹ cô là cô chỉ tiết lộ với người cô yêu dấu. Nhưng cái chết là một lý do còn mạnh hơn tình yêu và nếu cô không yêu tôi thì tôi yêu cô như mẹ cô đã có thể mong ước. Cô hãy thứ lỗi cho tôi là tôi đã nói ra điều ấy mặc dù lời thề mà

tôi đã nói với cô là... Nhưng có những giờ phút mà người ta không thể im lặng được nữa. Tôi yêu cô... Tôi yêu cô và tôi muốn cứu cô... tôi yêu cô... Tôi không chịu được sự im lặng của cô, nó sẽ là một tội ác chống lại cô. Cô hãy trả lời đi. Vài ba lời sẽ có thể đủ cho tôi được sáng tỏ.

Aurélie thì thào:

- Anh cứ hỏi đi.

Anh nói ngay:

- Chuyện gì xảy ra ngày xưa sau khi cô đến đây với mẹ cô ? Cô đã trông thấy phong cảnh nào ? Ông cô và bạn của ông cô đã đưa cô đến đâu ?

- Không đâu cả - cô khẳng định - tôi chắc rằng tôi đã ngủ ở đây, đúng, trên một cái vông như hôm nay... Người ta nói chuyện xung quanh tôi. Hai người hút thuốc lá. Đây là những kỷ niệm mà tôi đã quên và tôi đang thấy lại. Tôi nhớ lại mùi khói thuốc lá và tiếng mở nút chai. Thế rồi... Thế rồi... tôi không ngủ nữa... người ta đã cho tôi ăn... Bên ngoài, trời nắng...

- Nắng à ?

- Phải, nhưng chắc là ngày hôm sau.

- Ngày hôm sau ? Cô chắc chứ ? Tất cả là ở đây trong chi tiết ấy đấy !

- Vâng, tôi chắc như thế. Ngày hôm sau, tôi thức dậy ở nơi này, bên ngoài trời nắng. Nhưng, thế là... tất cả đã thay đổi... Tôi thấy mình còn ở đây nhưng đây là nơi khác. Tôi vừa thoáng thấy những tảng đá, nhưng chúng không còn nguyên ở chỗ cũ nữa.

- Sao ? Chúng không còn ở chỗ cũ à ?

- Không, nước không còn chảy tràn ra xung quanh chúng.

- Nước không còn chảy tràn xung quanh chúng nữa nhưng khi ấy cô đã ra khỏi hang này chứ ?

- Tôi đã ra khỏi hang này. Vâng, ông ngoại tôi bước trước chúng tôi. Mẹ tôi dắt tay tôi. Có cái gì trơn tuột dưới chân chúng tôi. Xung quanh chúng tôi có những thứ như nhà cửa... như những tàn tích đổ nát... Thế rồi lại những tiếng chuông... chính những tiếng chuông ấy mà tôi vẫn nghe...

- Đúng đấy... Rất đúng... - Raoul nói nhỏ. Tất cả phù hợp với những điều mà tôi giả thiết. Không thể nghi ngờ gì nữa.

Một sự im lặng nặng nề bao trùm lên họ. Nước vỗ lộp rộp nghe thê thảm buồn tênh. Bàn, giá vẽ, sách vở và ghế nôi lênh bênh. Anh phải ngồi lên đầu mút vồng, khom người để khỏi đụng phải trần đá hoa cương.

Bên ngoài, bóng tối hòa lẫn với ánh sáng yếu ớt. Nhưng bóng tối mà làm gì nếu nó dày đặc như vậy ? Nó chẳng phục vụ được gì cho anh cả. Phải hành động ra sao ?

Anh vẫn khư khư giữ ý định của mình một cách tuyệt vọng, cố tìm ra giải pháp. Aurélie hơi nhồm người dậy. Với đôi mắt dịu dàng, trù mẩn ấy anh đã đoán được chúng muốn nói lên điều gì. Cô gái đã nắm lấy bàn tay anh, cúi xuống và hôn lên trên đấy.

- Trời ! Trời - Raoul cuống cuống nói - Cô làm gì thế ?

Aurélie nói nhỏ:

- Em yêu anh.

Đôi mắt màu lục bừng sáng trong cái tranh tối tranh sáng ấy. Raoul nghe rõ từng nhịp đập của trái tim cô gái. Anh chưa bao giờ cảm thấy một niềm vui như thế.

Cô gái lại dịu dàng nói, hai cánh tay của cô ôm choàng lấy cổ Raoul.

- Em yêu anh. Anh thấy không, Raoul. Đây là điều bí mật lớn nhất và duy nhất của em. Người khác không làm cho em quan tâm. Nhưng với anh, đây là toàn bộ cuộc đời của em, là toàn bộ linh hồn của em ? Em đã yêu anh ngay dù em không biết anh ngay cả trước khi gặp anh... em đã yêu anh trong đêm tối tăm ấy và chính vì cái ấy mà em đã từng ghét anh.

Vâng, em đã xấu hổ... Khi ấy đôi môi của anh đã hôn em, ở nơi ấy, trên con đường ở Beaucourt. Em đã cảm thấy có điều gì đấy mà em không biết và đã làm cho em khiếp sợ. Vui thú biết bao, hạnh phúc biết bao trong cái đêm tối tẻ ấy và do một người đàn ông xa lạ ! Tận trong đáy lòng, em có cảm giác ngọt ngào và phần nộ khi em thuộc về anh... và khi anh chỉ muốn làm cho em là nô lệ của anh. Nếu ngay khi ấy em đã trốn chạy khỏi anh là chính vì vậy. Anh Raoul, không phải vì em căm ghét anh, nhưng vì em quá yêu anh và vì em rất sợ anh. Em rất ngượng ngùng về thái độ bối rối của em... em đã không muốn gặp anh nữa, bằng bất cứ giá nào, thế nhưng em chỉ nghĩ đến anh... Nếu như em có thể chịu đựng được sự ghê sợ của cái đêm hôm ấy và của tất cả những sự dẫn dắt tẻ tiếp theo, đấy là vì anh, vì anh mà em trốn chạy và anh lại trở lại trong những giờ phút nguy hiểm chập chờn. Thâm tâm em, luôn luôn mong muốn anh trở lại và mỗi lần như vậy em lại yêu, tin ở anh hơn. Raoul anh hãy ôm em thật chặt đi. Raoul, em yêu anh !

Anh siết chặt cô bằng tình yêu tha thiết pha lẫn nỗi đau đớn. Từ đáy lòng, anh không bao giờ nghi ngờ tình yêu ấy mà sự cháy bỏng của nụ hôn đầu tiên đã bộc lộ cho anh thấy và, cứ mỗi lần hai người gặp nhau nó lại được thể hiện rõ nét bởi sự sợ hãi mà anh có thể đoán được lý do sâu kín. Nhưng anh lại sợ

hạnh phúc cả khi anh đã cảm nhận được nó. Những lời dịu dàng của cô gái, sự vuốt ve của hơi thở mát mẻ của cô đã làm cho anh mê mải chờ đợi. Ý chí không thể khuất phục của cuộc đấu tranh trong con người anh đã làm cho anh kiệt sức.

Aurélie đã cảm giác được sự mệt mỏi, kín đáo của anh và cô đã kéo anh lại gần cô hơn.

- Raoul, chúng ta đành cam chịu. Chúng ta hãy chấp nhận điều không thể tránh khỏi. Em không sợ phải chết cùng anh. Nhưng em muốn cái chết đến bất thần với em khi em đang ở trong vòng tay của anh... miệng của em đang trên miệng của anh, Raoul ạ. Không bao giờ cuộc sống còn cho chúng ta hưởng hạnh phúc nữa rồi.

Hai tay của cô quàng chặt lấy cổ của anh như một cái vòng không thể tháo ra được. Dần dần đầu của cô ghé sát vào đầu của anh.

Nhưng anh đã cưỡng lại. Hôn lên đôi môi mơn mọc ấy, như vậy là chấp nhận sự thất bại và như cô đã nói là cam chịu điều không thể tránh khỏi nên anh không muốn. Tất cả bản chất tự nhiên của anh trỗi dậy chống lại trước một điều hèn nhát như thế ! Nhưng Aurélie cầu khẩn anh, đáp ứng những lời nhỏ nhẹ:

- Em yêu anh... anh không nên từ chối điều ắt phải xảy ra... em yêu anh... em yêu anh ngàn lần.

Môi của họ gắn vào nhau. Anh tận hưởng sự ngọt ngào của một nụ hôn với niềm hăng say của cuộc sống và niềm khoái lạc kinh khủng của cái màn đêm trùm xuống hai người mỗi lúc một nhanh hơn, dường như khi họ rời nhau ra trong vị ngọt ngào của sự vuốt ve mơn trớn thì nước lại tiếp tục dâng lên.

Họ cảm thấy không thoát khỏi nguy hiểm, Raoul khổ tâm, đột ngột dứt ra với ý nghĩ là người con gái xinh đẹp ấy mà bao lần anh đã cứu mang, cứu thoát sắp phải chết đuối làm cho anh hết sức tủi lòng, nghẹn thở. ý nghĩ ấy đang bóp chết tâm can anh, giày vò anh đến kinh khủng.

- Không, không - anh kêu lên... Điều ấy sẽ không xảy ra... Cái chết sẽ đến với em ư ?... Không... anh biết anh sẽ phải chặn đứng điều ô nhục ấy.

Aurélie định giữ anh lại. Anh cầm lấy cổ tay cô và bằng một giọng thảm thương, ai oán, cô đã năn nỉ anh:

- Em xin anh, em xin anh... anh định làm gì ?

- Anh phải cứu em... cứu cả anh.

- Quá muộn rồi !

- Quá muộn ư ? Nhưng đêm đã đổ xuống ! Thế nào, anh không còn nhìn thấy đôi mắt thân thương của em... không còn nhìn thấy cặp môi tươi thắm của em... và anh sẽ không hành động !

- Nhưng bằng cách nào ?

- Có phải anh không biết ư ? Điều chủ yếu là phải hành động. Dù sao anh cũng đã già dặn hơn... Tất nhiên cần phải có những cách đã tính trước để chủ động khi có kết quả của cống ngăn nước đã đóng lại. Chắc ở đây phải có những cánh van, nước mới rút nhanh được, anh cần phải đi tìm cho bằng được...

Aurélie không nghe anh nói và rên rỉ:

- Em xin anh... anh sẽ để em lại một mình trong đêm tối dễ sợ này ư ? Anh Raoul của em ? Em rất sợ.

- Không, vì em không sợ chết, vì em cũng không sợ sống... sống hai giờ nữa. Nước không thể dâng lên đến chỗ em trước hai giờ nữa. Và anh sẽ có mặt ở đây, anh thề với em, Aurélie ạ, anh sẽ có mặt ở đây,

dù có điều gì xảy ra đi chẳng nữa... để nói với em rằng em sẽ được cứu thoát... hoặc để chết cùng em.

Dần dần anh đã tìm cách thoát được vòng tay của Aurélie. Anh cúi sát xuống gần cô, tha thiết nói với cô rằng:

- Em yêu dấu, em hãy tin ở anh. Em biết rằng anh không bao giờ không làm tròn nhiệm vụ. Ngay khi anh thành công, anh sẽ báo tin hiệu cho em... bằng hai tiếng còi... hay tiếng nổ... Nhưng ngay khi em có cảm thấy nước làm em tê buốt, em vẫn hãy tin tuyệt đối ở anh.

Cô gái rũ xuống kiệt sức:

- Nếu anh muốn thì anh cứ đi đi.
- Em không sợ chứ ?
- Không, vì anh không muốn như thế.

Anh cởi áo khoác ngoài, áo gi lê và giày, liếc nhìn vào mặt đồng hồ dạ quang, rồi nhảy xuống nước.

Bên ngoài, trời tối đen. Anh không có một thứ vũ khí nào, không có một chỉ dẫn nào cả.

Lúc ấy đã tám giờ tối.

XIII - BÓNG ĐÊM

Cảm giác đầu tiên của Raoul thật kinh khủng. Một đêm không trăng, không sao, nặng nề, ảm đạm, sương mù dày đặc, một đêm lặng lẽ đè nặng lên mặt hồ không nhìn thấy và trên những vách đá lở mờ. Mắt của anh không giúp ích được hơn mắt của một người mù. Tai của anh chỉ nghe được sự im lặng. Tiếng thác chảy không còn vang âm nữa; nước hồ đã dâng cao hòa lẫn vào chúng làm giảm thế năng của thác nên

tiếng nó không còn nghe rõ. Và trong cái vực thăm ấy anh phải thấy, phải nghe, phải đi và phải đến đích.

Các cánh cửa van ư ? Không một giây nào anh lại không thực sự nghĩ tới chúng. Đúng là điên rồ khi chơi cái trò chết người để đi tìm những cái ấy ! Không, mục tiêu của anh là bắt gặp hai tên cướp. Nhưng, chúng lại nấp kín. Có lẽ chúng sợ một cuộc tấn công trực tiếp chống lại một địch thủ như anh, nên chúng thận trọng giấu mình trong bóng tối, trang bị bằng súng, và tất cả giác quan của chúng đều nghe ngóng, mai phục. Phải tìm chúng ở đâu ?

Trên rìa cao nhất của bãi cát, nước lạnh buốt ngập đến ngực gây cho anh sự tê buốt làm cho anh không thể xác định là có thể bơi đến tận cống ngăn nước được hay không. Và lại làm sao anh có thể vận hành được các cửa cống khi không biết được vị trí của máy móc ?

Anh mò mẫm dọc theo vách đá, đến được các bậc lên xuống bị ngập và đến được con đường mòn cheo leo trên vách.

Leo lên, cực kỳ vất vả. Bất thành lình anh dừng lại. Phía xa, một ánh sáng yếu ớt lóe lên qua làn sương mù.

Ánh sáng ấy phát ra từ đâu? Không thể xác định. Có phải trên hồ không ? Hay trên cao của vách đá ? Dù sao đi nữa nó cũng ở trước mặt, có nghĩa là ở đâu quanh hẻm vực, có nghĩa là nơi bọn cướp đã bắn, nơi người ta có thể cho rằng chúng đã chốt lại. Vì thế ở trong hang không thể trông thấy được. Điều ấy chứng tỏ chúng rất thận trọng và cũng chứng tỏ rằng chúng đang có mặt quanh đây.

Raoul do dự. Có phải đi theo con đường đất, quanh theo tất cả những đỉnh nhọn dốc đứng và

những địa thế nhiều thung ấy không ? Có phải leo lên những mỏm đá và tụt xuống những chỗ trũng, nơi anh sẽ phải mất hút ánh sáng quý hóa ấy không ? Chính vì nghĩ đến Aurélie đang bị kẹt trong tận cùng của cái nhà mồ bằng đá hoa cương mà anh đã quyết định phương án. Anh đã nhanh chóng lao xuống con đường mòn và sẵn đà nhào xuống nước, bơi đi.

Anh tưởng rằng sắp ngạt thở. Cái lạnh đã hành hạ, làm cho anh không chịu nổi. Mặc dù quãng đường không quá hai trăm năm mươi mét, nhưng anh đã suýt bỏ dở giữa chừng. Điều ấy có vẻ vượt quá sức chịu đựng của con người. Anh không ngừng nghĩ đến Aurélie. Anh như nhìn thấy người yêu dưới cái vòm đá tai ác kia. Nước tiếp tục truy đuổi một cách hung dữ mà chẳng có một sức mạnh nào bắt nó dừng lại hoặc làm cho nó chậm bớt. Aurélie cũng nhận thấy tiếng thầm thì - quỉ quái của nước và cảm thấy làn gió lạnh buốt do nước gây nên. Khổ nhục biết bao !

Raoul đã cố gắng vượt bậc. Ánh sáng hướng dẫn anh như một ngôi sao hiền từ. Đôi mắt của anh nhìn chăm chăm như sợ thành linh nó tắt ngấm dưới sức tấn công kinh khủng của uy lực bóng tối. Nhưng ánh sáng ấy liệu có báo cho Guillaume và Jodot đang mai phục ở đoạn vòng xuống hồ không ? Nó phục vụ chúng có thể đưa mắt tìm tòi con đường mà cuộc tấn công có thể sẽ xảy ra ở đấy.

Khi đến gần, anh lại cảm thấy thoải mái, tất nhiên là do các cơ bắp của anh đã được hoạt động. Anh lạng lẽ bước lên từng chặng một. Ngôi sao to hơn, được nhân lên do có phản chiếu của mặt hồ.

Anh rẽ xiên ra tránh quãng ánh sáng, trong chừng mực nhất định có thể phán đoán được vị trí của bọn cướp trên cao của một cái mỏm nhô ra lấn vào hẻm

vực. Anh vấp phải những tảng đá ngầm rồi đến một bờ đá và anh bước lên.

Trên đầu anh, chệch về phía trái có những tiếng rì rầm.

Anh cách với Guillaume và Jodot bao xa ? Những vật cản nào cần phải vượt qua ? Bức thành thẳng đứng hay sườn dốc, có thể đến gần được không ? Không có một dấu hiệu nào. Cứ thử leo lên xem sao.

Anh bắt đầu xoa sát mạnh chân cẳng và nửa thân trên bằng một nắm sỏi khô, rồi anh vắt khô quần áo mặc vào, cảm thấy sảng khoái hơn và anh bắt đầu.

Vật chướng ngại, anh chưa rõ không phải là một sườn dốc leo qua được. Đây là những lớp đá xếp chồng lên nhau như móng của một ngôi nhà lớn. Vậy là có thể leo lên nhưng phải cố gắng táo bạo, có khả năng thể thao, chịu được nguy hiểm. Anh có thể leo lên nhưng các ngón tay phải thật dẻo, cứng cáp, quắp các viên cuội như những móng vuốt bám chặt vào đá lỗ chỗ tổ ong, làm bật rễ những cây con mọc giữa các kẽ đá. Lúc này những giọng nói trên cao mỗi lúc một rõ hơn. Giữa ban ngày thì Raoul sẽ không bao giờ làm những việc đại dột như thế. Tiếng tíc tắc không ngọt của chiếc đồng hồ quả quýt của anh như một sức mạnh quyến rũ thôi thúc anh. Cứ mỗi giây đập như vậy gần lỗ tai của anh là một phần cuộc sống của Aurélie đang tiêu tan dần. Phải thành công. Và anh đã thành công. Bỗng nhiên không còn một trở ngại nào nữa. Một tầng cỏ cuối cùng bao quanh công trình. Một ánh sáng lờ mờ phảng phất trong bóng tối như một làn mây trắng.

Trước mặt anh có một chỗ trống xuống, một vạt đất hõm hình chậu, ở giữa có một túp lều gần đổ nát. Trên một thân cây có treo một chiếc đèn ám khói.

Trên mép bờ đối diện, hai tên đàn ông quay lưng về phía anh, nằm nghiêng, hướng về phía hồ, súng trường và súng ngắn đặt trong tầm với. Gần chúng còn có một ánh sáng thứ hai của một chiếc đèn pin. Chính ánh sáng ấy đã dẫn đường cho Raoul.

Anh nhìn đồng hồ rồi giật mình. Cuộc thám hiểm đã năm mươi phút, lâu hơn là anh tưởng. Raoul nghĩ:

“Ta còn nhiều nhất là nửa giờ đồng hồ nữa để bắt nước lụt phải dừng lại - Nếu nửa giờ nữa mà ta chưa moi được của Jodot bí mật những van nước thì ta chỉ còn cách là quay lại với Aurélie theo lời hứa của ta là cùng chết với nàng”.

Anh bò theo dưới túp lều khuất trong cỏ. Cách đây mười hai mét nữa; Jodot và Guillaume an toàn nói chuyện với nhau. Chúng nói khá to, Raoul chỉ nghe được giọng của chúng chứ không nghe được nội dung chúng nói. Phải làm gì đây ?

Raoul đến đây không có kế hoạch chính xác mà sẽ hành động theo tình thế. Không có một thứ vũ khí nào. Anh cho rằng rất nguy hiểm để bắt đầu một cuộc vật lộn, sẽ chống lại anh. Mặt khác anh tự hỏi, nếu trong trường hợp thắng lợi anh có thể phải dùng những lời đe dọa để bắt một tên địch thủ như Jodot nói ra được không ? Có nghĩa là hẳn phải tuyên bố thất bại và giao nộp những bí mật mà hẳn đã cướp bằng biết bao xấu xa bỉ ổi.

Anh hết sức thận trọng, tiếp tục bò tới, hy vọng là một lời nói bất ngờ của chúng có thể làm cho anh biết được tình hình. Anh bò lên được hai mét, rồi ba mét. Chính anh cũng không nhận thấy tiếng sột soạt của chính mình trườn trên đất, và như vậy anh đã đạt đến mức là anh hiểu được ý nghĩa những lời chúng trao đổi với nhau.

Jodot nói:

- Mày, mẹ kiếp ! Đừng bắn khoăn. Khi bọn mình tụt xuống đến cống thì mực nước sẽ đạt đến mốc con số năm, nó ngang đến trần hang. Vì chúng không thể ra khỏi đấy nên số phận của chúng đã được định đoạt. Chắc chắn và chính xác như hai cộng hai là bốn.

Guillaume nói:

- Dù sao thì mày cũng phải chốt lại thật gần hang để theo dõi chúng nó.

- Tại sao lại không phải là mày mà là tao, hử thằng nhóc ?

- Tao ấy à, cánh tay của tao cứng đờ thế này ! Tao chỉ có thể bắn được mà thôi.

- Thế mày sợ cái thằng nhãi ấy à...

- Mày cũng vậy, chứ Jodot !

- Tao không nói là không. Tao thích những phát súng hơn... còn cái việc làm nước lụt... thì bọn mình đã có những điều ghi trong sách của lão già Telencay rồi.

- Ôi ! Jodot mày đừng nói đến cái tên ấy...

Giọng nói của Guillaume yếu đi. Jodot cười khẩy:

- Mày nhát như cáy, liệu hồn ?

- Mày nhớ không, Jodot. Khi tao trở lại nhà thương thì mày đến thăm tao, mẹ tao đã trả lời mày:

"Hoặc là anh biết tên đàn ông quỉ quái ấy ở đâu, tên Lemezy hãm tài ấy mà nó đã giấu Aurelie ở nơi nào, anh phải theo dõi, giám sát hẳn thì chúng ta mới đi đến tận kho báu được. Hoặc là để thằng con trai tôi giúp anh. Nhưng đừng gây án mạng, có phải không ? Không được để máu chảy... "

- Không có một giọt nào chảy đâu - Jodot nói bằng giọng giễu cợt.

- Được được rồi; mày biết tao muốn nói gì rồi và điều gì đã xảy ra cho tên đàn ông ấy. Khi có chết chóc, ắt có án mạng... Với Limezy và Aurélie mà mày nói không có xảy ra án mạng à ?

- Vậy thì sao, cần phải bỏ toàn bộ câu chuyện này ư ? Mày nghĩ là cái tên như Limézy lại nhường chỗ cho mày như vậy để có được đôi mắt đẹp của mày à ? Thế nhưng mày lại biết hắn, cái nhân vật chết tiệt ấy. Hắn đã bẻ gãy một cánh tay của mày... rồi hắn sẽ đập dập cả mõm của mày nữa đấy. Hắn, hoặc là chúng ta, đây là vấn đề lựa chọn.

- Nhưng Aurélie thì sao ?

- Cả hai như một. Không có cách gì - lại chạm vào tên này mà không sờ vào tên khác...

- Con bé khốn khổ.

- Rồi sau đây thì thế nào? Mày có muốn kho báu không ? Muốn hay không ? Muốn có kho báu thì không phải chỉ ngồi hút thuốc lá mà không làm gì cả.

- Nhưng mà...

- Mày không xem bản di chúc của ông hầu tước à ? Aurélie người được hưởng thừa kế toàn bộ cơ nghiệp ở Juvains... Trong khi ấy mày sẽ làm gì nào ? Có thể mày cưới cô ấy chắc ? Muốn kết hôn thì cần phải cả hai người, con ạ, và tao nghĩ là ông Guillaume ...

- Thế nào ?

- Thế thì con ạ, đây là điều sẽ xảy ra.

Ngày mai, hồ Juvains sẽ trở lại như trước đây nước không lên, không xuống. Ngày kia, không sớm hơn, vì ông hầu tước đã cấm những người chèo thuyền đến gần hồ. Người ta đã tìm thấy ông hầu tước chết dưới hẻm vực rồi; không ai có thể ngờ được rằng có một bàn tay "từ thiện" đã đẩy ông làm cho ông

mất thăng bằng. Vậy là sự thừa kế đã bỏ ngỏ. Không có di chúc, vì thế mà chính tao có được cái ấy. Không có người thừa kế vì ông hầu tước không còn ai là họ hàng. Do vậy Nhà nước sung công cơ nghiệp. Trong sáu tháng thì bán. Chúng mình sẽ mua.

- Tiền đâu ?

- Sáu tháng là kiếm đủ, thế thôi - Jodot nói, giọng độc địa - Vả lại sản nghiệp, đất đai có giá trị gì đối với người không biết gì cả.

- Nếu bị truy tố thì sao ?

- Truy tố ai ?

- Chúng mình.

- Truy tố về việc gì ?

- Về vấn đề Limézy và Aurélie chứ gì nữa ?

- Limézy à ? Aurélie à ? Chết đuối, mất tang chúng, làm gì mà tìm thấy được ?

- Không tìm thấy ! Người ta sẽ tìm thấy chúng trong hang.

- Không, bởi vì sáng mai chúng ta sẽ đến đấy và chỉ cần hai tảng đá buộc vào chân là chúng chìm xuống đáy hồ. Chẳng có ai thấy và chẳng ai biết...

- Xe hơi của Limézy thì sao ?

- Chiều mai, chúng mình ngồi lên rồi lái đi thì ai mà biết được, dù họ có đến bên cạnh cũng không ai ngờ. Người ta nghĩ là con bé bị bắt cóc trong nhà chữa bệnh tư bởi người tình của nó và chúng đã đi xa đến nơi nào đấy, không ai biết. Đây là kế hoạch của tao. Mà nghĩ thế nào ?

- Tuyệt vời, tên vô lại đáng mến ạ - một giọng nói thốt lên ở gần chúng - Nhưng còn một trở ngại đấy !

Chúng quay lại, giật mình kinh hãi. Một người đàn ông đã ngồi xồm gần đấy. Người đàn ông nhắc

lại:

- Một trở ngại lớn. Vì cuối cùng cái kế hoạch hay ho này dựa trên những hành động cổ lỗ sĩ. Mà nó sẽ đi đến đâu nếu "quý ông", "quý bà" của chúng mày trong hang đã cất gót dạo bước đi nơi khác ?

Hai tên cướp sờ soạng tìm súng trường súng ngắn đặt gần chúng, nhưng chẳng thấy đâu nữa.

- Vũ khí à... Tại sao lại thế nhỉ, một giọng nói nhạo báng cất lên - Có phải đang ở trong tay tao đây này ? Một chiếc quần ướt, một chiếc áo cánh cũng ướt sũng, thế thôi. Vũ khí... vũ khí chỉ nằm trong tay những người dũng cảm... như chúng tao !

Jodot và Guillaume không động đậy được nữa. Chúng hoàn toàn sững sờ. Đối với Jodot, đây là con người ở Nice xuất hiện trở lại. Đối với Guillaume thì là người đàn ông ở Toulouse. Nhất là lại kẻ thù đáng sợ mà chúng tưởng chúng đã loại bỏ, còn chẳng thì chỉ là cái xác chết mà thôi.

- Thực thế, vâng - Raoul vừa nói vừa cười tươi tỉnh - thực thế, vâng, tao còn sống mà lị. Mực nước ở con số năm chưa chạm trần trong hang đâu. Vả lại chúng mày tưởng rằng với những mảnh khố nhỏ kiểu ấy thì có thể thắng được tao. Tao còn sống đây, ông bạn Jodot thân mến ? Cả Aurélie nữa, cô ấy khỏe mạnh đang ở một nơi an toàn, không dính một giọt nước nào. Vậy thì chúng ta có thể nói chuyện với nhau. Ngắn thôi, chỉ năm phút. Mày có muốn như vậy không ?

Jodot im lặng, dờ dẩn và hốt hoảng. Raoul nhìn đồng hồ, rồi im lặng, uể oải như chính trái tim của anh đã ngừng lại do một nỗi lo âu kinh khủng... Raoul lại nói.

- Thế đấy; kế hoạch của mày không đứng vững đâu, ông bạn ạ. Vì Aurélie không thể chết thì nàng sẽ thừa kế tài sản nên không có chuyện bán chác gì cả. Nếu mày giết được cô ấy đi chẳng nữa và có chuyện bán thì có tao đây, tao mua chứ không phải mày mua, nghe chưa ? Chỉ có cách là giết nốt cả tao đi - Không làm nổi đâu ! Không gì làm tổn thương đến tao ! Vậy thì mày bị kẹt và bị tóm rồi ! Chỉ còn một phương cứu chữa nữa thôi.

Anh ngừng nói. Jodot cúi người lẩm nhẩm: - Còn phương cứu chữa à ?

- Đúng, còn một phương - Raoul nói - Chỉ có một thôi. Mày phải đồng tình với tao mới được. Có muốn thế không ?

Jodot không trả lời. Hắn ngồi xồm cách Raoul hai bước và nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt sáng rực.

- Mày không trả lời. Nhưng cặp đồng tử của mày linh hoạt lắm. Tao thấy chúng linh hoạt như đồng tử của thú vật hoang dã. Nếu tao đề nghị một điểm gì đấy với mày, là chính tao cần mày, hiểu chứ ? Không đâu ! Tao không bao giờ cần đến ai cả. Nhưng đã mười lăm hay mười tám năm, mày theo đuổi một mục đích mà mục đích ấy mày gần đạt được, và điều ấy cho mày được quyền lợi mà mày quyết bảo vệ bằng mọi cách, kể cả giết người.

"Những quyền lợi ấy, tao sẵn sàng mua cho mày, bởi vì tao muốn được yên tĩnh và Aurélie cũng vậy. Một ngày nào đấy, mày sẽ tìm cách làm cho chúng tao nguy hại. Tao không muốn thế. Mày muốn bao nhiêu".

Có vẻ như Jodot đã bớt căng thẳng. Hắn lau bầu:

- Ông đề xuất đi.

- Thì đây - Raoul nói - Như mày biết đấy, không phải là vấn đề một kho báu mà mỗi người có thể lấy phần của mình, mà nó còn quan hệ đến một việc phải hoàn thành, phải khai thác, mà những quyền lợi...

- Sẽ rất lớn - Jodot ngắt lời.

- Tao đồng ý với mày như thế. Cho nên số tiền tao đề ra phù hợp với điều ấy. Năm nghìn phơ rãng mỗi tháng.

Tên cướp giật mình, lóa mắt vì con số ấy.

- Cho cả hai người chứ ?

- Năm nghìn cho riêng mày... Hai nghìn nữa cho Guillaume.

Tên này không thể không vồn vã nói rằng:

- Tôi chấp nhận.

- Và mày thì sao, Jodot ?

- Có thể được. Nhưng cần phải có cái bảo đảm chứ, một khoản ứng trước.

- Một quý, được chứ ? Ngày mai, lúc ba giờ, mày đến Clermont - Fenand, quãng đường Jaude, sẽ có cho mày một tấm séc.

- Vâng, vâng - Jodot nói, có vẻ ngờ vực - nhưng chẳng có gì chứng tỏ cho tôi rằng ngày mai ông nam tước De Limexy lại không bắt tôi.

- Không, bởi vì ngay cùng lúc ấy người ta cũng bắt cả tao.

- Bắt ông ?

- Tất nhiên ? Việc bắt bớ sẽ nhanh gọn hơn là mày tưởng đấy.

- Ông là ai mới được chứ ?

- Arsène Lupin.

Cái tên có một tác dụng phi thường đối với Jodot. Bây giờ hẳn mới hiểu được lý do sụp đổ của tất cả

những kế hoạch của hắn và ảnh hưởng của con người này đã tác động đến hắn đến mức nào.

Raoul nhắc lại:

- Arsene Lupin được tất cả cơ quan cảnh sát của thế giới truy lùng. Hơn năm trăm vụ trộm cướp nổi tiếng, hơn một trăm cái án. Mà xem, chúng ta đã bàn bạc xong để thỏa thuận được với nhau rồi. Tao nắm chắc mày đấy. Nhưng mày phải tin ở tao và sự thỏa thuận đã ký kết rồi, tao tin chắc vào điều ấy. Lúc này có thể tao đã làm cho mày mệt óc đấy. Không, tao muốn một sự dàn xếp biết chừng nào. Thế rồi, nếu cần, tao thuê mày. Mày có những cái khuyết điểm nhưng có những ưu điểm nổi bật. Như vậy là chỉ có cách là mày đến tận Clermont - Ferrand giúp tao vì tao chưa biết. Đây chính là mệnh lệnh đầu tiên. Vậy là mày đã có ý kiến của tao và là ý kiến của Lupin... ý kiến của tao là vàng đấy. Được chứ ?

Jodot hỏi nhỏ Guillaume, rồi đáp lại:

- Vâng, chúng tôi đồng ý. Ông muốn như thế nào ?

- Tao ư ? Chẳng muốn gì cả, ông bạn thân mến ạ - Raoul nói, vẫn với thái độ vô tư - Tao là một người tìm kiếm hòa bình và tao trả công xứng đáng để có được hòa bình. Chúng ta trở thành những người cộng tác... đây là lời nói thật. Nếu từ hôm nay mày muốn rớt vào hiệp hội một phần tiền nào đấy thì tùy mày. Mày có những tài liệu đấy chứ ?

- Nhiều lắm. Những lời hướng dẫn của ông hầu tước liên quan đến cái hồ.

- Dĩ nhiên, vì mày đã có thể đóng được cống ngăn mà lị. Những chỉ dẫn ấy chi tiết chứ ?

- Vâng. Năm cuốn vở viết chữ rất nhỏ.

- Thế mày có giữ đấy không ?

- Có, tôi cũng có cả tờ di chúc nữa... cho Aurélie.

- Đưa đây.

- Ngày mai khi có séc đã - Jodot tuyên bố rõ.

- Đồng ý. Ngày mai đổi séc. Chúng ta bắt tay. Đây là chữ ký của hiệp ước đấy. Thôi, chúng ta chia tay.

Hai người bắt tay nhau.

- Tạm biệt - Raoul nói.

Cuộc tiếp xúc kết thúc, nhưng cuộc đấu thực sự sẽ được tiến hành bằng vài lời. Tất cả những lời nói ra cho đến khi ấy, tất cả những lời hứa cùng bấy nhiêu chuyện tầm phào đã đánh lạc hướng Jodot. Điều chủ yếu, đây là vị trí của các cánh cửa van. Jodot có nói ra không ? Jodot có đoán ra tình huống thật, lý do vờ vĩnh về phương pháp thương lượng do Raoul đề xuất không ?

Chưa bao giờ Raoul cảm thấy lo âu đến mức ấy. Anh nói một cách lấp lửng:

- Tao rất muốn trông thấy "việc ấy" trước khi đi. Mà không thể mở các van tháo nước trước mặt tao được à ?

Jodot thoái thác.

- Điều ấy phải làm đúng theo những cuốn vở của ông hầu tước để lại, từ bảy đến tám giờ để những lá van hoạt động một mạch.

- Thế thì mày mở ngay đi. Sáng mai mày từ đây, Aurélie và tao từ chỗ kia, chúng ta sẽ thấy được "điều ấy" có nghĩa là các kho báu đấy. - Các cửa van rất gần đây có phải không ? Ở phía dưới chúng ta à ? Gần cống ngăn chứ ?

- Vâng.

- Có một con đường đến thẳng đấy không ?

- Có

- Mày biết cách vận hành à ?

- Dễ thôi mà. Những cuốn vở có hướng dẫn điều ấy.

- Chúng ta xuống đi - Raoul đề nghị - Tao sẽ giúp mày một tay.

Jodot đứng dậy, cầm đèn pin. Hắn không đoán được cái bẫy. Guillaume bước theo hắn. Trong khi đi qua chúng nhìn thấy những khẩu súng lúc đầu Raoul đã kéo lại gần mình rồi đẩy ra hơi xa. Jodot lấy một khẩu đeo qua lưng. Guillaume cũng vậy.

Raoul xách đèn bám gót hai tên cướp, nét mặt lộ rõ sự vui mừng. Anh tự nhủ: "lần này thì chúng ta biết được rồi, ta sẽ đến được đấy. Có thể còn có những biến động, nhưng ta sẽ giành được thắng lợi lớn".

Tất cả ba người đi xuống, ở mép hồ, Jodot định hướng trên một con đê bằng cát và sỏi viền quanh chân vách đá, vòng qua một khối đá che khuất một cái hốc khá sâu; ở đấy có buộc một con thuyền. Jodot quì xuống, dịch chuyển vài hòn đá lớn và thấy hiện ra một dãy bốn quả đấm bằng sắt ở cuối bốn sợi dây xích luồn trong những ống sành.

- Chính đây, ngay cạnh tay quay của cống ngăn - hắn nói - những sợi xích làm chuyển động những tấm gang đặt ở đấy.

Hắn kéo một nắm đấm. Raoul cũng làm như thế và anh có cảm giác ngay là sự điều khiển được truyền đến đầu kia của sợi xích và tấm gang được đẩy ra phía trước. Hai sự thử nghiệm khác cũng cho kết quả như thế. Trong hồ ở một khoảng cách nào đấy có một loạt bong bóng nổi lên.

Đồng hồ của Raoul chỉ chín giờ, hai mươi lăm phút. Aurélie đã được cứu thoát.

Raoul nói:

- Đưa tao mượn khẩu súng. Hay là thôi vậy, tự mày... bắn đi, hai phát !

- Để làm gì ?

- Đây là một tín hiệu .

- Một tín hiệu ?

- Ừ. Ta đã để Aurélie lại trong hang. Hang hầu như ngập đầy nước và mày phải hiểu cô ấy kinh sợ biết chừng nào ! Khi tao rời cô ấy ra khỏi hang, tao đã hứa là báo tin cho cô bằng cách nào đấy để cô không còn lo nữa.

Jodot kinh ngạc. Sự táo bạo của Raoul và sự thú nhận về mối nguy hiểm đang đe dọa Aurélie làm cho hắn hết sức bối rối. Và mặt khác, uy thế của kẻ kinh địch cũ của hắn tăng lên kinh khủng trước con mắt của hắn. Không đến một giây, hắn nghĩ đến tình cảnh của hắn, phải làm như thế nào cho có lợi. Hai phát súng vang lên giữa các tảng đá và vách đá. Ngay lập tức hắn nói tiếp:

- Ông ạ, ông là một ông chủ. Chỉ có biết phục tùng ông và chẳng có gì mà do dự nữa. Đây, những cuốn vở ấy đây và bản di chúc của hầu tước đây, ông cầm lấy.

- Thế là tốt ! Raoul kêu lên. Và bỏ các tài liệu vào túi. Tao sẽ làm gì cho mày đây. Không phải là một người lương thiện, điều ấy chưa bao giờ, nhưng một tên vô lại thì có thể chấp nhận được. Mày không cần đến con thuyền này chứ !

- Thực ra, không cần.

- Nó sẽ giúp tao đến gặp Aurélie được thuận tiện. À ! Một lời khuyên nữa cho mày đây: Mày đừng ló mặt ra trong vùng này nữa. Nếu tao mà là mày thì ngay đêm nay tao sẽ đến tận Clermont - Ferrand. Hẹn ngày mai, các bạn !

Anh nhảy lên con thuyền và còn nói lên những lời dặn dò đối với chúng. Jodot tháo dây buộc. Raoul bơi đi. Anh khua mạnh bơi chèo và tự nhủ:

“Những con người gan dạ biết bao ! Khi ta nói về lòng tốt của chúng, về lòng hào hiệp rất tự nhiên của chúng, chúng bước đi đến cùng. Tất nhiên rồi hai ông bạn ạ, các anh sẽ có hai tấm séc. Ta không bảo đảm rằng ở đây còn có một khoản tiền bảo chứng trong tài khoản Limézy của ta. Nhưng dù sao các anh cũng sẽ nhận được vì những tấm séc đã được ký đúng luật như ta đã hứa.

Hai trăm năm mươi mét, với những chiếc bơi chèo tốt và sau một "cuộc viễn chinh" thắng lợi như thế thì khoảng cách ấy chẳng là gì đối với Raoul cả. Anh đến hang trong vài phút và lao thẳng mũi thuyền vào trước, chiếc đèn đặt phía trước .

- Thắng lợi ! Anh reo lên. Em có nghe tín hiệu của anh không, Aurélie ? Thắng lợi rồi !

Một luồng ánh sáng vui mừng tràn đầy góc trú ẩn chật hẹp, nơi suýt nữa thì cả hai người đã đi vào cõi chết. Cái vồng mắc qua từ vách bên này sang vách bên kia. Aurélie nằm ngủ yên lành trên ấy. Cô tin vào lời hứa của hắn, nghĩ rằng đối với Raoul thì chẳng có gì khó khăn mà không làm được. Cô đã vượt qua những nỗi lo âu về mối nguy hiểm và những nỗi giằng vặt trước cái chết, có khi tưởng chừng phải khụy xuống trước sự mệt mỏi do quá phải chịu đựng và chỉ có chết mới thoát được tất cả. Có thể cô đã nghe được hai tiếng nổ. Dù sao thì chẳng có tiếng động nào đánh thức được cô dậy...

Khi cô mở mắt ra thì đã sang ngày hôm sau. Cô sững sờ nhìn mọi vật trong hang dưới ánh sáng ban ngày hòa lẫn ánh sáng chiếc đèn lồng. Nước đã rút.

Giữa lòng thuyền, Raoul ngồi tựa vào mạn mặc một chiếc áo choàng của người chăn dê và một chiếc quần vải, có lẽ anh đã lấy trên tấm ván của ông hầu tước già, giữa những quần áo cũ của ông. Anh cũng đang ngủ say như cô đã ngủ.

Suốt những giây phút khá dài, cô gái ngắm nhìn anh bằng ánh mắt trù mẩn mà cô đã kìm nén trí tò mò của mình. Con người khác thường này là ai mà ý chí đối lập với những bản án của định mệnh, mà những hành động luôn luôn thể hiện một ý nghĩa và một khả năng của điều kỳ diệu ? Cô đã nghe mà không hề bối rối tí nào - và lại cái gì đã kích thích, thúc đẩy anh ? - Khi biết Marescal tố cáo, buộc tội anh và cái tên Arsene Lupin thốt ra từ miệng của tên cấm mật thám đã làm cho cô hiểu rõ. Cô có nên tin rằng Raoul không thể ai khác là Arsene Lupin không ? Cô nghĩ:

"Chàng là ai mà em yêu hơn cả cuộc sống của em ? Chàng là ai mà chàng đã luôn luôn cứu vớt em đúng lúc như chính đây là sứ mệnh duy nhất của chàng ? Chàng là ai ?"

- Con chim xanh !

Raoul thức dậy và câu hỏi thăm lặng của Aurélie hết sức rõ ràng làm cho anh không hề lưỡng lự mà trả lời rằng:

"Con chim xanh có nhiệm vụ đem hạnh phúc đến cho các em gái nhỏ thông minh và thành tín, bảo vệ các em chống lại các yêu tinh và các nữ thần độc ác, và dẫn dắt các em vững bước đi trong vương quốc của các em".

Vậy em có một vương quốc không, Raoul yêu quý của em ?

- Có chứ ? Khi lên sáu, em đã dạo chơi ở đấy. Hôm nay, vương quốc ấy thuộc về em do ý muốn của

một vị hầu tước già, đã giao lại cho em.

- Ô ! nhanh lên Raoul, nhanh lên, em mong được thấy... hay đúng hơn là thấy lại.

- Chúng ta hãy ăn đã - anh nói - anh đói đến chết đây này. Và lại việc đi xem không lâu lắm đâu và không cần gì phải vội. Nó như thế nào, nó vẫn thế. Những gì đã được giấu kín trong nhiều thế kỷ chắc là không hiện ra rõ ràng cho mọi người thấy mà nó còn chờ cho đến khi em là chủ nhân vương quốc của em.

Theo thói quen, cô đã tránh tất cả những câu hỏi về cách anh đã hành động Jodot và Guillaume đã ra sao ? Có tin gì về hầu tước Talencay không ? Cô muốn không biết gì cả và cô để cho Raoul dẫn đi.

Một lát sau, hai người cùng ra khỏi hang. Aurélie lại bị choáng váng do quá xúc động, phải dựa đầu vào vai Raoul và thầm thì:

- Ôi ! Raoul đúng như thế chứ anh... đúng như thế, ngày xưa em đã nhìn thấy, ngày thứ hai... cùng với mẹ em...

XIV -NGUỒN NƯỚC JOUVENCE

Cảnh tượng thật kỳ lạ ! Phía dưới họ, trong một trường đấu trũng sâu, nước đã rút. Trên toàn bộ không gian kéo dài giới hạn một vách đá, trải ra những tàn tích của những công trình kỷ niệm và nhiều đền đài hãy còn đứng vững, nhưng những chiếc cột đã cụt ngắn, những bậc lên xuống xộc xệch, những hàng trụ vây quanh, tản mát, không mái, không gờ, không đường lượn. Một rừng cây cụt ngọn do sét đánh tuy có những cây chết khô nhưng ở đây vẫn còn giữ được vẻ thanh cao và nét đẹp của sức

sống hùng hực. Ở xa kia con đường La Mã vươn lên trước, con đường Khải hoàn, dọc hai bên có những bức tượng đồ nát, con đường luôn giữa những ngôi đền đối xứng và chạy qua những cột trụ của những vòm cuốn sụ t đổ, rồi dốc lên phía bờ, tận cái hang đã diễn ra những buổi lễ hiến sinh.

Mọi thứ đều ẩm ướt, loang loáng; từng chỗ mới được khoác những mảng bùn hay phủ bằng một lớp hóa thạch và nhũ thạch làm cho nặng thêm với những mảnh cẩm thạch hay những mảnh vàng long lanh dưới ánh mặt trời. Bên trái và bên phải là hai dải hàng dài ánh bạc ngoằn nghèo uốn khúc. Đây là những thác nước đã đổ xuống và chảy thông suốt.

"Quảng trường Forum ! - Raoul thốt lên. Anh còn hơi xanh nhưng giọng nói thì lộ vẻ xúc động - Quảng trường Forum... Gần như cùng những kích thước và cùng cách bố trí. Những trang giấy của vị hầu tước già có một bản vẽ mặt bằng và những lời giải thích mà tối hôm qua anh đã nghiên cứu. Thị trấn Juvains xưa kia nằm dưới hồ lớn. Phía dưới hồ là cái nhà tắm nước khoáng nóng và các ngôi đền thờ các thần Sức Khỏe và Sức Mạnh. Tất cả bố trí quanh Thánh đường Tuổi Trẻ mà em nhìn thấy hàng cột tròn đấy.

Anh đỡ ngang người Aurélie. Hai người xuống con đường thần thánh. Những tấm lát lớn trơn trượt dưới chân họ. Rêu xanh và cây thủy sinh xen kẽ với những bãi đá cuội nhỏ. Ở đây, đôi khi người ta thấy những đồng tiền. Raoul nhặt được hai đồng. Chúng mang hình Constantin dập nổi.

Nhưng họ đã đến trước lâu đài nhỏ đã hiến dâng thần Tuổi Trẻ. Những thứ còn lại ở đây rất đẹp để cho sức tưởng tượng có thể nghĩ đến việc khôi phục: một cái đỉnh tròn hài hòa, cao hơn vài bậc lên xuống với

một cái bể, trên đấy nổi lên một bồn phun nước được bốn đứa trẻ rộng vai, má phình đờ bên dưới, và bức tượng thần Tuổi Trẻ phải được nổi hẳn lên. Người ta chỉ còn thấy được hai bức tượng rất đẹp về hình thức và vẻ duyên dáng đang nhúng chân xuống bồn nơi bốn đứa trẻ ngày xưa phun các tia nước vào đấy.

Những ống lớn bằng chì, xưa kia có lẽ được giấu kín nay đã lộ ra từ một nơi của vách đá có nước chảy ngầm trong ấy, đã trồi lên trong bể. Đầu mút của một trong hai ống ấy có một cái vòi mới được gắn vào. Raoul vặn vòi, nước tia ra, ấm và có một tí hơi.

Anh nói:

- Nước Jouvence. Đây là thứ nước đựng trong chai lấy ở đầu giường của ông ngoại em mà trên nhãn có ghi công thức.

Suốt hai giờ liền họ đi dạo trong thành phố kỳ ảo. Aurélie đã tìm lại được những ấn tượng ngày xưa đã tắt ngấm trong nơi sâu kín nhất của cô bỗng dưng sống lại. Cô đã trông thấy những bình đựng di cốt ấy và tượng nữ thần cụt tay ấy, rồi con đường lát đá không đều ấy và cái vòm cuốn ấy phủ đầy cỏ dại rung rinh và biết bao sự vật làm cho cô run lên một niềm vui sâu lắng. Cô nói:

- Anh yêu dấu của em ! Anh yêu dấu của em ! Chính anh đã mang lại cho em toàn bộ hạnh phúc này. Không có anh thì em chỉ phải chịu cảnh nguy khốn mà thôi. Nhưng ở gần anh thì tất cả đều đẹp đều tuyệt vời. Em yêu anh.

Đến mười giờ, chuông của Clermont - Ferrand lại vang lên tiếng nhạc lễ. Aurélie và Raoul đã đến lối vào hẻm vực. Hai thác nước chảy vào đấy, chạy bên phải và chạy bên trái của con đường Khải hoàn và biến vào trong bốn cửa van khổng lồ.

Cuộc viếng thăm kỳ diệu kết thúc. Như Raoul đã nhắc lại những gì đã giấu kín trong nhiều thế kỷ chưa hiện ra trước mắt mọi người. Chắc là không ai được ngắm nhìn nó trước giờ mà cô gái sẽ là chủ nhân thừa hưởng.

Vậy là anh đóng các van tháo nước và từ từ quay tay quay của cống ngăn để mở các cánh cửa mỗi lúc một rộng nhanh. Ngay lập tức nước tích tụ trong khoảng không gian thu hẹp, hồ nước lớn chảy tràn thành một làn nước rộng và hai thác nước phun mạnh ra ngoài vĩa đá của nó. Vậy là họ lại trở về con đường mòn mà Raoul đã xuống tối hôm trước cùng hai tên cướp và dừng lại giữa chừng. Họ thấy làn nước chảy nhanh dâng lên hồ nhỏ vòng quanh chân móng của những ngôi đền và nhanh chóng đổ vào nguồn nước kỳ diệu.

- Đúng, kỳ diệu - Raoul nói - Đây là từ mà ông hầu tước già đã dùng. Ngoài những nguyên tố của nước Royat, theo ông nó còn chứa đựng những yếu tố của sức mạnh và quyền lực, thực sự tạo nên một nguồn nước của tuổi thanh xuân, những nguyên tố xuất phát từ tính phóng xạ hết sức kinh ngạc tỏa ra và được đánh giá bằng con số millicuri theo thuật ngữ chuyên môn hoàn toàn khó tin. Những người La Mã giàu có của thế kỷ thứ ba, thứ tư đã đến nhúng chân vào nguồn nước ấy. Đây là quan thái thú cuối cùng của tỉnh Gô Loa, sau cái chết của Théodose và sự sụp đổ của đế chế đã muốn che giấu những con mắt của kẻ xâm lược dã man và che chở không cho chúng xâm phạm đến những kỳ quan của Juvains. Trong những kỳ quan khác có một câu ghi chép bí mật làm căn cứ cho những điều vừa nói trên:

“Vì ý muốn của quan thái thú Fabius Aralla và để ngừa trước những bọn người Scythes và người Borusse, nước của hồ đã che giấu các thần mà ta yêu quý và những ngôi đền nơi ta tôn thờ”.

Vượt lên trên tất cả, mười lăm thế kỷ ! Mười lăm thế kỷ trôi qua, những kỳ quan bằng đá và cẩm thạch đã bị phân hủy... Mười lăm thế kỷ, có thể hàng trăm thế kỷ nữa tiếp theo mà sự tiêu vong của một dĩ vãng vẻ vang sẽ qua đi, nếu ông ngoại của em đi dạo trong vùng đất bỏ hoang của người bạn già Talencay không tình cờ phát hiện ra cơ cấu của cống ngăn nước. Ngay sau đấy hai người bạn tìm kiếm, mò mẫm, quan sát, nghiên cứu. Người ta tu sửa, phục hồi. Người ta làm cho những cánh cửa cũ bằng gỗ súc ngày xưa duy trì mực nước của hồ nhỏ và làm ngập những bộ phận cao nhất của công trình kiến trúc nay hoạt động trở lại.

"Đấy là toàn bộ câu chuyện, Aurélie ạ và đấy là toàn bộ những gì mà em đã đi xem khi còn ở tuổi lên sáu. Ông của em chết, ông hầu tước không rời khỏi đất đai ở Juvains của ông nữa. Ông đã dùng cả thể xác lẫn tinh thần vào việc làm sống lại cái thành phố vô hình. Với sự giúp đỡ của hai người chăn dê, ông đã đào bới, khai tìm, dọn sạch, củng cố, khôi phục lại những gì của quá khứ và đấy là món quà tặng của ông cho em. Món quà tuyệt diệu không chỉ mang đến cho em của cải nhiều vô tận của một nguồn để khai phá, quý giá hơn tất cả của cải của Royat và Vichy mà nó còn cho em một hệ thống những tác phẩm và công trình nghệ thuật như từ xưa đến nay chưa từng có.

Raoul hết sức phấn khởi. Thế là nước đã rút được hơn một giờ; suốt thời gian ấy anh đã có được một cuộc phiêu lưu tuyệt đẹp trong thành phố chìm ngập.

Tay trong tay, hai người ngẩng nhìn nước lên, những chiếc cột và những bức tượng như từ từ thấp xuống.

Nhưng Aurélie vẫn im lặng. Cuối cùng Raoul ngạc nhiên, cảm thấy cô không còn có những ý nghĩ như anh. Anh đã hỏi cô về nguyên nhân. Đầu tiên, cô không trả lời, sau một lát, cô mới thăm thì:

- Anh chưa biết hầu tước Talencay như thế nào ?

Raoul không muốn làm cô buồn đã trả lời:

- Chưa, nhưng anh tin là ông đã về trong làng rồi, có thể là ông bị ốm... trừ phi ông đã quên hẹn.

Không đúng sự thật. Aurélie có vẻ không bằng lòng về lời giải thích ấy. Anh đoán rằng sau những cảm xúc mới lạ của cô và biết bao kinh hoàng đã lắng xuống, cô lại nghĩ đến tất cả những điều hãy còn trong bóng tối mà cô lo là chưa hiểu hết được. Cô nói:

- Chúng ta đi thôi.

Họ đi lên ngôi lán đồ nát, nơi bố trí ban đêm của hai tên cướp. Từ đấy, Raoul định đi đến bức thành cao và lối ra, qua đấy những người chặn dê đã ra khỏi khu vực.

Nhưng khi họ vòng qua tảng đá bên cạnh, cô chỉ cho Raoul để ý đến một bọc khá lớn đấy là một cái bao bằng vải đặt trên rìa vách đá. Cô nói:

- Em thấy hình như nó động đấy.

Raoul liếc nhìn bảo với Aurélie hãy chờ rồi chạy đến. Một ý nghĩ bất thành linh đến với anh. Khi đã đến rìa vách đá, anh giữ lấy cái bao, thọc tay vào bên trong. Vài giây sau, anh lôi ra một cái đầu rồi cả thân hình một đứa bé. Ngay lập tức anh nhận ra thằng bé tông phạm của Jodot, đứa bé mà tên cướp đã mang theo cùng hảnh như một con chồn và giao cho nó tìm

tòi trong hầm rượu qua các thanh sắt của tầng hầm và qua hàng dậu.

Thằng bé còn ngái ngủ - Raoul giận điên người, bỗng dưng anh nhận ra ý nghĩa của điều khó hiểu làm cho anh phải suy nghĩ. Anh lắc mạnh thằng bé:

- Nhãi ranh ? Chính mày đã theo dõi chúng tao từ phố Courcelle có phải không ? Chính mày hả ? Tên Jodot đã khéo giấu mày trong cốp sau xe của tao và mày đã đi chu du như thế cho đến Clermont - Ferrand, từ đấy mày đã đặt một cái thẻ ở nhà bưu điện phải không ? Thú nhận đi... Nếu không, tao sẽ tát cho mày nẩy đom đóm mắt.

Đứa bé không hề hiểu được điều gì xảy ra cho nó và nét mặt xanh xao của thằng ranh con hư hỏng trở nên hốt hoảng. Nó lẩm bẩm:

- Đúng ạ, chính ông chú muốn...
- Chú nào ?
- Đúng ạ, chú Jodot của tôi.
- Bây giờ chú mày ở đâu ?
- Chúng tôi đã đi đêm qua, cả ba người, rồi chúng tôi trở lại.
- Rồi sao nữa ?
- Rồi sáng nay, họ xuống đấy, dưới kia khi nước đã rút hết, và họ đã tìm tòi, lục soát khắp nơi và nhặt được nhiều thứ.
- Trước tao à ?
- Vâng, trước ông và cô. Khi ông và cô ra khỏi hang, họ nấp sau một bức tường ở chỗ kia, ở dưới đấy khi nước đã rút hết. Nhưng ở đây nhìn thấy tất cả. Chú tôi bảo tôi chờ đây.
- Còn bây giờ chúng nó đâu ?
- Tôi không biết. Trời nóng quá, tôi đã ngủ thiếp. Một lát tôi thức dậy, thấy họ đánh nhau.

- Họ đánh nhau ?

- Vâng, vì một vật họ đã tìm được, một vật óng ánh như vàng. Tôi thấy họ ngã xuống... chú tôi đã đâm một mũi dao ... Thế rồi... thế rồi tôi chẳng biết gì nữa ... có thể tôi đã ngủ... tôi thấy như bức tường sụp đổ và đè lên cả hai người.

- Sao ? Sao ? Mà nói gì ? Raoul ấp úng, kinh hãi... Mà trả lời đi... chuyện ấy xảy ra ở đâu ? Lúc nào ?

- Khi chuông rung lên... ở títt đằng cuối... ở mãi cuối kia... ông xem kia...

Thằng bé cúi xuống phía trên khoảng không và tỏ ra kinh ngạc... Nó nói:

- Ôi ! Nước lại quay lại !...

Nó nghĩ một chút rồi vừa khóc vừa gào, vừa rên rỉ:

- Khi ấy ... Khi ấy ... nếu nước trở lại ... Họ không thể đi được, và họ ở đấy, ở dưới đấy... và thế là, chú tôi...

Raoul bịt miệng nó lại.

- Im đi !

Aurélie đứng ở trước, nét mặt cau lại. Cô đã nghe hết. Jodot và Guillaume bị thương, ngất đi, không cử động được hoặc gọi được đã bị sóng phủ lên, ngạt thở rồi chìm ngấm. Những tảng đá của một bức tường đổ sập lên người chúng, chặn xác chúng lại.

- Thật kinh khủng - Aurélie nói ấp úng - Cực hình cho hai con người ấy !

Trong khi ấy, những tiếng nước nở của đứa bé càng tăng lên. Raoul cho nó tiền và một cái thiệp.

- Này, đây là một trăm phơ rãng. Mà sẽ đáp tàu đi Paris và đến trình diện ở địa chỉ này, ở đấy người ta sẽ chăm nom đến mà.

Sự trở về thật lặng lẽ. Gần nhà nghỉ, nơi cô gái trẻ về đây, sự chia tay của họ thật nặng nề. Số phận đã làm tổn thương đôi tình nhân.

Aurélie nói:

- Chúng ta tạm xa nhau vài ba hôm. Em sẽ viết thư cho anh.

Raoul phản đối:

- Chúng ta xa nhau ư ? Những người yêu nhau không thể xa rời nhau.

- Những người yêu nhau không sợ sự xa nhau. Cuộc sống vẫn cho họ gặp lại.

Raoul nhượng bộ, không phải là không buồn. Vì anh cảm thấy người yêu bối rối. Trên thực tế, một tuần lễ sau, anh nhận được một bức thư ngắn.

Anh yêu quý,

Em rất ngao ngán. Tình cờ em đã biết bố dượng Brégeac của em qua đời. Tự sát, có phải không ? Em cũng biết người ta đã tìm thấy hàu tước Talencay dưới đáy một vực sâu, nơi ông đã rơi xuống - dường như do chuyện bất trắc, án mạng phải không ? Bị ám sát à ?... Rồi cái chết khủng khiếp của Jodot và Guillaume... Rồi nhiều người chết !. Miss Bakefred... và hai người anh em... và ngày xưa ông ngoại D' Asteux của em...

Em đi đây, Raoul. Đừng tìm kiếm em để biết em ở đâu. Chính em, em cũng chưa biết nữa là. Em rất cần để suy nghĩ, xem xét lại cuộc sống của em, để có những quyết định.

Em yêu anh, bạn yêu quý của em. Hãy chờ em và tha thứ cho em.

Raoul không chờ. Những lời lẽ sai lạc của bức thư làm cho anh đoán được ở Aurélie đau khổ và thất vọng. Sự chịu đựng và nỗi lo âu của anh, tất cả đã

buộc anh phải hành động và xui khiến anh phải đi tìm.

Những cuộc tìm kiếm không đạt kết quả. Anh cho là cô đang ẩn náu ở Sainte Marie nhưng không thấy cô ở đấy. Anh hỏi thăm khắp nơi. Anh huy động bạn bè giúp đỡ. Mọi cố gắng đều vô ích. Anh tuyệt vọng, sợ rằng kẻ địch thủ mới nào đấy lại chẳng quấy rầy cô gái. Anh đã trải qua hai tháng thực sự đau khổ. Rồi một hôm anh nhận được một bức điện. Cô yêu cầu anh hãy đến Bruxelles vào ngày hôm sau và cô ấn định cho anh nơi hẹn tại rừng cây ở Cambre.

Niềm vui của Raoul hết sức lớn lao khi anh thấy người yêu đến, tươi cười, niềm nở với vẻ mặt vô cùng dịu dàng, âu yếm, có biểu hiện của những dấu vết của những kỷ niệm đau buồn.

Cô chìa tay ra cho anh.

- Anh tha thứ cho em chứ, anh Raoul ?

Họ bước đi một lát bên nhau tưởng chừng không thể rời nhau ra được. Rồi Aurélie giải thích :

- Raoul, anh đã nói cho em biết rằng ở em có hai số phận trái ngược nhau, chống chọi nhau làm cho em đau khổ. Một số phận của em là số phận hạnh phúc và vui tươi, tương ứng với bản chất thật của em. Số phận kia là số phận của hung bạo, của chết chóc, của đau thương và thảm họa. Một loạt kẻ thù của em quấy nhiễu em, truy hại em từ thuở em còn thơ ấu. Chúng tìm cách đẩy em xuống vực thẳm; cứ mười lần em ngã xuống đáy là mười lần anh lại vớt em lên, cứu sống em.

"Nhưng sau hai ngày ở Juvains dẫu rằng chúng ta đã có tình ý với nhau, anh Raoul ạ, em vẫn thấy chán chường, mệt mỏi đến nỗi cuộc sống đã làm cho em kinh sợ. Toàn bộ câu chuyện ấy anh đã cho là huyền

diệu và thần tiên thì đối với em là tối tăm, là địa ngục. Có đúng như vậy không Raoul ? Anh cứ nghĩ đến tất cả những gì mà em đã từng chịu đựng ! Và anh hãy nghĩ đến những điều mà em đã chứng kiến ! Có thể anh sẽ nói: "Vương quốc của em là thế đấy !" em không muốn như vậy đâu, anh Raoul ạ. Giữa quá khứ và em, em không muốn có một sự ràng buộc nào. Nếu em đã sống xa lánh nhiều tuần nay, chính là vì em cảm thấy lơ mờ rằng em cần phải thoát ra khỏi sự siết chặt của một cuộc phiêu lưu đến nghẹt thở mà em là kẻ cuối cùng còn sống sót. Sau nhiều năm, sau nhiều thế kỷ, cuộc phiêu lưu đã gắn vào em và chính em là người có nhiệm vụ đem ra ánh sáng những gì còn nằm trong bóng tối và làm cho tất cả những gì huy hoàng, là đặc biệt chứa đựng trong ấy trở nên vô ích. Em từ chối. Nếu em là người thừa kế những thứ giàu sang phú quý và những gì lộng lẫy huy hoàng, em cũng là người thừa kế những vụ án mạng và những tội ác mà em không thể chịu đựng được sức nặng đè lên lưng em.

- Với bản chúc thư của hầu tước thì làm như thế nào ?... Raoul nói và rút trong túi ra một tờ giấy đưa cho cô.

Aurélie cầm lấy và xé vụn cho chúng bay theo gió.

- Anh Raoul, em xin nhắc lại với anh rằng tất cả cái ấy đã kết thúc. Cuộc phiêu lưu sẽ không được em chấp nối lại nữa. Em rất sợ rằng nó còn gây ra nhiều án mạng khác và nhiều tội ác khác. Em không phải là một nhân vật nữ chính.

- Thế em là ai ?

- Là một kẻ si tình, anh Raoul à... một kẻ si tình đã làm lại cuộc đời mình... em sẽ làm lại cuộc đời vì

tình yêu và chỉ vì tình yêu.

- Ôi ? Cô gái có đôi mắt xanh màu lục - anh nói - nghiệt ngã biết chừng nào để có một thái độ dứt khoát đến thế !

- Đối với em là nghiệt ngã nhưng không nghiệt ngã đối với anh. Anh hãy tin chắc rằng nếu em hiến cuộc đời của em cho anh thì em không mong ước cuộc sống của anh như những gì anh có thể cho em. Anh hãy giữ lấy xung quanh anh điều bí ẩn mà anh thích. Anh sẽ không bao giờ chỉ vì bảo vệ điều bí mật ấy mà chống lại em. Anh như thế nào thì em chấp nhận anh như thế, và anh là người cao thượng nhất và quyến rũ nhất mà em đã được gặp. Em chỉ xin anh một điều là anh hãy yêu em thật lâu mà anh có thể.

- Yêu mãi mãi, Aurélie ạ.

- Không, Raoul, anh không phải là con người biết yêu mãi mãi, không phải thế. Than ôi ! Chỉ cần thời gian anh yêu em thật dài, em sẽ cảm thấy rất hạnh phúc đến mức không có quyền than phiền gì cả. Và em sẽ không than phiền. Hẹn gặp anh tối nay tại nhà hát Hoàng gia, anh hãy tìm tại lô... ở tầng dưới.

Hai người chia tay nhau.

Tối đến, Raoul đến nhà hát Hoàng gia. Ở đấy người ta diễn vở “Cuộc sống của tên phóng đảng”, với một nữ ca sĩ mới tuyển mộ tên là Lucie Gautier.

Lucie Gautier chính là Aurélie.

Raoul hiểu. Cuộc sống không phụ thuộc của một nữ nghệ sĩ được thoát khỏi một số quy ước. Aurélie được tự do.

Buổi biểu diễn kết thúc giữa tiếng hoan hô nhiệt liệt của khán giả. Raoul được dẫn vào phòng của người nữ diễn viên vừa trình diễn xuất sắc. Mái tóc

hoe vàng tuyệt đẹp nghiêng về phía anh. Hai cặp môi của họ gắn chặt vào nhau.

Vậy là kết thúc cuộc phiêu lưu kỳ lạ và đáng sợ ở Juvains đã gây ra biết bao tội ác và tuyệt vọng. Raoul cố kéo thẳng bé tông phạm của Jodot ra khỏi con đường tội lỗi. Anh đã gửi nó cho người đàn bà góa Ancivel. Nhưng mẹ của Guillaume sau khi được Raoul báo cho biết về cái chết của con bà, bà sinh ra uổng rượu. Thằng bé hư hỏng quá sớm không thể hoàn lương, đã phải cho vào một nhà chữa bệnh tư. Nó đã trốn ra, gặp lại người đàn bà góa và cả hai người dắt nhau sang châu Mỹ.

Lại nói về Marescal: Hắn đã bớt hung hăng nhưng bị ám ảnh mãi vì những cuộc chinh phục đàn bà của hắn. Hắn đã được thăng cấp. Một hôm hắn xin đến gặp ông Lenormand người đứng đầu nổi tiếng của cơ quan an ninh. Khi gặp gỡ xong, Lenormand đến gần người thuộc hạ của mình, với một điệu thuốc ngậm trên môi. Ông nói: "Xin ông tí lửa". Marescal giật mình nhận ra ngay Arsène Lupin.

Hắn còn nhận ra Lupin dưới những gương mặt khác, luôn luôn nhạo báng và con mắt luôn luôn hấp háy. Và cứ mỗi lần hắn lại nghe sát gần câu nói ngắn kinh khủng, chói tai, bất ngờ như quất vào mặt và hết sức buồn cười ấy: "Xin ông tí lửa"... Câu nói ấy đã tác động kinh khủng đến hắn.

Còn Raoul thì đã mua cơ nghiệp Juvains. Nhưng vì tôn trọng cô gái mắt xanh lam, Raoul không muốn tiết lộ điều bí mật phi thường ấy. Hồ Juvauns và mạch nước Jouvence là trong số những tập hợp các kỳ quan ấy và các kho báu lớn lao ấy mà nước Pháp thừa kế của Arsene Lupin.

HAI NỮ TƯỚNG CƯỚP

Chịu trách nhiệm xuất bản

TRẦN DIỄN

Chịu trách nhiệm nội dung

Biên tập:

Đỗ Thu Hương

Trình bày, bìa:

Nguyễn Trọng Kiên

Sửa in:

Hương Yến

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

END.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook –
www.dtv-ebook.com](http://ĐàoTiểuVũeBook.com) để tải nhiều ebooks
hơn nữa.

